# Yisrael by Choice: Contemporary Understandings of the Psychosocial Process of Adopting a Jewish Identity

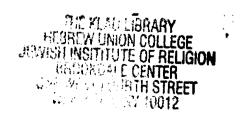
Marci N. Bellows, M.A.H.L

Thesis Submitted in Partial Fulfillment of Requirements for Ordination

Hebrew Union College-Jewish Institute of Religion Graduate Rabbinic Program New York, New York

> January 20, 2004 26 Tevet, 5764

Advisors: Dr. Alyssa Gray, Dru Greenwood, M.S.W.



#### SUMMARY

Using the concepts and vocabulary of modern psychology, contemporary scholars have come to understand that a significant identity change takes place during the conversion from one religion to another. However, much of the existing textual interpretations have not yet searched for evidence of an implicit psychological awareness within classical texts. This thesis therefore explores the psychosocial aspects of the conversion process, searching for evidence of an awareness of this major identity change in both classical texts as well as current conversion processes.

Chapter One looks at classical halachic texts: the Babylonian Talmud, Halachot Gedolot, Mishneh Torah, and Shulkhan Aruch. These texts are analyzed both for content as well as for evidence of a consideration of the internal, psychological processes concurrent with the prescribed conversion rituals. These texts are primarily found to be concerned with rules and order, and thus give little attention to the convert's inner world.

Chapter Two takes a similar view of classical aggadic texts: Torah, Prophets, and Writings, Babylonian Talmud and Midrashim. The aggadot offer a more personal, human look at converts and conversion, which naturally allows a deeper perspective into the life of the convert. They demonstrate an awareness of many of the challenges faced by converts, as well as the reality of allowing conversion in various political situations.

Chapter Three outlines three contemporary models of the psychosocial aspects of the conversion process, then examines what each major Jewish movement (Orthodox, Conservative, and Reform) is currently providing and requiring of its prospective converts throughout the conversion process. Chapter Four culminates with an assortment of autobiographical writings from contemporary Jews-by-Choice.

### **Table of Contents**

Table of Contents	4
Acknowledgments	3
Introduction	, <b>4</b>
Chapter 1: Conversion in Halachic Texts	7
The Babylonian Talmud	7
Halachot Gedolot	
Mishneh Torah	
Shulkhan Aruch	
Conclusion	
Chapter 2: Conversion in Aggadic Texts	20
Biblical Sources: Torah	20
Biblical Sources: Prophets and Writings	
Conversion in the Talmud.	
Conversion in Midrash.	
Conclusion	
Chapter 3: Contemporary Conversion	39
Three Models of the Conversion Process	39
Orthodox Judaism.	
Conservative Judaism	
Reform Judaism	
Discussion	
Chapter 4: Autobiographical Texts	63
The Poetry of Barbara Jackson	
Letters to the Family	
Small Gems	
Appendix: Primary Textual Sources	75
Bibliography	102

#### **ACKNOWLEDGMENTS**

This process would have been a very different one had it not been for the help of many invaluable people. My two advisors, Dr. Alyssa Gray and Dru Greenwood, were each truly experts in their fields. I felt both challenged and supported throughout the process of seeking, writing, revising, and completing. I am honored to have had the opportunity to work with both of them.

Dr. Nancy Wiener was instrumental in the initial stages of building this topic, and I am grateful for her guidance. Dr. David Sperling and Rabbi Eddie Feinstein were also helpful resources.

Tammy and Keren, both congregants at my student pulpit in Florida, taught me so much about what it means to be a *Jew*. I grew much as a person and as a rabbi because of them, as well as with the help of the entire congregation, and this thesis is but one small proof of that.

Finally, I must thank all of my friends and family for their patience and support throughout this process. My parents, Cary and Beryl, and my siblings, Lindsay, Adam, and Ricky, have been sources of inspiration and calm all along. Jessica, Ilyse, Gabi, Michael P., and others have been encouraging and understanding at all times. Last, but not least, infinite appreciation goes to my Michael, who has shown me with love and kindness that the strength has been within me at every moment.

#### INTRODUCTION

"Entrances to holiness are everywhere. Ascent is possible at any time."

Rabbi Lawrence Kushner, Honey from the Rock

I have learned to be open to opportunities for growth and knowledge whenever possible. For me, my entrance to holiness was found in Brandon, Florida, in a small congregation of which I was the student rabbi. Congregation Beth Shalom had approximately one hundred families, many of whom had left the major synagogue in Tampa for more of a "homey" feeling in a smaller community. Most of the families were young, with young children (there were over ninety children enrolled in the religious school). In existence for ten years, they had finally built their own building, and were proud to be a growing community.

My two-year experience as their spiritual leader brought with it many challenges, insights, and memorable encounters. The part I will remember forever, however, is my work with a prospective convert, Tammy. In the middle of my first year, she approached me and wanted to discuss the possibility of conversion. She had read quite a bit about Judaism already, on her own, and really felt that Judaism was her true home.

I gave her a few more recommended resources, and we began to meet regularly (based on my visits, it was usually once a month) to discuss holidays, lifecycle, observance, and all the other personal issues that arise during this process. It was quite exciting for me to learn something new at school, and then be able to share this newfound knowledge with Tammy that weekend.

While chronic health issues prevented her from traveling to an *Introduction to*Judaism class, her commitment never faltered. Her enthusiasm about Judaism was quite

apparent. Tammy quickly became an expected attendee at Shabbat services, and also attended all the adult education classes that I offered. She made many friends throughout the synagogue, and came to be a well-respected member of the community.

An exciting part of the experience was my participation in the Gerecht Family Outreach Institute, offered to third-year rabbinical students on the New York HUC-JIR campus, as well as in the Denver Outreach Internship, offered to Hebrew Union College students of all three U.S. campuses. The information gathered at these two intensive conferences shaped my months working with Tammy in a more serious way. I was able to hear from a number of Jews-by-choice, their family and friends, and other Jewish clergy regarding the conversion process as a whole. I brought home invaluable resources, including myriad texts and resources, as well a copy of *Divrei Giyur*, the new guidelines for conversion published by the CCAR.

Unfortunately, due to time constraints, I was not able to see Tammy's conversion through to fruition. Through correspondence, I have learned that she moved to a new community, and has been working with a rabbi there. I hope that, when the time is right, she will feel ready to complete the next stage of her Jewish journey, and go through the conversion ritual.

Besides my general work with her, it was one comment that she made that got the gears turning for this thesis. During a discussion of images of Jews in popular culture, she expressed to me that she did not understand what was so funny about *Seinfeld*. She knew that it was a hit television show that many people found funny, but she just didn't get it. She attributed her reaction to her southern upbringing, but I began pondering a larger question: If Judaism is a religion *and* a culture, how does one truly take on all aspects of

living Jewishly? And, per our conversation, how would one develop what might be called a "Jewish" sense of humor?

It was at this point that I realized that there is so much more to conversion than just learning rituals and rules – a total change in identity was required. An exposure to, and comfort with, *all* things Jewish (holidays, food, humor, literature, sacred texts, stories, and much more) was necessary for one to feel truly at home in Judaism. I began to wonder what the different modern Jewish movements did with regard to these psychosocial changes inherent in the conversion process. Moreover, had the tradition recognized that conversion was more than just a status change or change in group membership? And thus, this thesis was born.

As many learned topics move from theory to practice, and from impersonal to personal, so, too, this study. The examination of conversion in classical texts begins with the laws and rules of halachah, then continues with various aggadot that tell the stories of individual converts. An exploration of the manner in which modern Judaism incorporates these texts and rules takes place in the third chapter with a look at contemporary conversion processes across the denominations. Finally, first-person accounts of actual converts will be found in the fourth chapter.

#### Chapter One: CONVERSION IN HALACHIC TEXTS

#### The Babylonian Talmud

Conversion is mentioned throughout the Talmud primarily in one-sentence comments or short stories. The debates reflect the common style of the Talmudic period (3<sup>rd</sup>-7<sup>th</sup> century CE), which took place post-Mishnah in the Diaspora. However, in Yevamot, many rulings and discussions take place regarding the status of converts in the community and what constitutes a proper conversion. The first major discussion is found in Yevamot 45b. Rava declared R. Mari b. Rachel was a legitimate Israelite and thus he was eligible for appointment among the pursers of the Babylonian community. This is significant because his mother, Rachel, had been held captive earlier in life and, during her captivity, married an idolater. This marriage led to the birth of Mari. Interestingly, Issur, Mari's father, embraced Judaism during Rachel's pregnancy, and is referred to throughout the Talmud as Issur the Proselyte. Therefore, Rava felt that the child of a Jewish woman and a converted man was not only a full Jew, but also worthy of a position of power over the Jewish community. <sup>1</sup>

This ruling about Mari then leads to a discussion of other gentiles and their status. The servant of R. Hiyya b. Ammi made a certain non-Israelite woman bathe for matrimonial purposes. R. Joseph declares that this woman could therefore be called a legitimate Jew, and her daughter could also be called legitimate. Thus, the mere act of immersing oneself, presumably in *mayim chayim*, could be enough to constitute a conversion to Judaism.

This is directly followed by two other examples that confirm R. Joseph's viewpoint:

"A certain person was once named 'son of a female heathen.' Said R. Assi, 'Did she not bathe for the purpose of her menstruation?' A certain person was named 'son of a male heathen.' Said R. Joshua b. Levi, 'Did he not bathe in connection with any emission of his?'"

It is apparent, therefore, that these sages did not feel that any other process was necessary in order to become a full member of the Jewish community.

However, a few pages later, Yevamot 46a-b contains a large debate over further ritualistic requirements. Specifically, they disagreed over whether or not both circumcision and ritual immersion were necessary components of conversion. The first case: circumcision without immersion. The *Tannaim* believed that this was valid, citing Abraham's conversion to Judaism (circumcision without immersion) as proof. In the case of immersion without circumcision, the *Tannaim* found this to be valid as well because the women in the bible were able to convert without any type of circumcision. The Sages disagree with these prior rulings, and say clearly that both immersion and circumcision are required for the conversion to be valid. However, a bit of doubt is added into the discussion from some individual rabbis, leaving the Talmud to conclude, "all agree that ritual immersion without circumcision is effective, and they differ only on circumcision without immersion."

Yevamot 47a begins an interesting section regarding perceived motives for conversion. The Tannaim had taught that, in the land of Israel, proof of proper conversion must be provided when a convert joins the Jewish community. From this R. Judah

<sup>&</sup>lt;sup>1</sup> This discussion of Mari is interesting particularly when taken in opposition to Avodah Zarah 59a, where it is decided that the child of an idolater and a Jewish woman is a mamzer. The text above is noteworthy because it demonstrates the import of the father having converted prior to the birth of the child.

deduces that, outside of Israel, the conversion need not be proven in order to accept the convert. However, the Sages disagreed, stating that proof needed to be provided both in and out of the land of Israel. R. Judah's remark seems to stem from an assumption that converts in Israel may not be trusted with regard to motive. In Israel, a material advantage was to theoretically be gained by joining the Jewish community. Yet, outside, motives could be assumed to be pure, since there was no obvious advantage to being a Jew.

This thread about proof then adds a third component to the conversion process: the presiding presence of the *Beit-Din*. A quote from Deuteronomy 1:16 ("...judge righteously between one person and his brother, whether Israelite or *ger* [translated either as stranger or as convert]") leads the Sages to associate judging with converts. R. Judah ruled that a person who becomes a convert in the presence of a *Beit-Din* is a valid convert, but a person who does so privately is not valid.

Next, a fourth requirement is added onto immersion, circumcision, and the presence of a *Beit-Din*. This section of Yevamot 47a-b delves deeper into the study process that takes place before the actual conversion by including a *baraita* that originates in the 1<sup>st</sup>-3<sup>rd</sup> century CE. It is to become the highly copied prescribed curriculum throughout the rest of the halachic codes:

Our Rabbis taught: If at the present time a man desires to become a proselyte, he is to be addressed as follows: "What reason have you for desiring to become a proselyte; do you not know that Israel at the present time are persecuted and oppressed, despised, harassed and overcome by afflictions?" If he replies, "I know, and am yet unworthy," he is quickly accepted and is given instruction in some of the minor and some of the major commandments. He is informed of the sin of the neglect of the commandments of Gleanings, the Forgotten Sheaf, the Corner, and the Poor Man's Tithe. He is also told of the punishment for the transgression of the commandments....so is he informed of the reward granted for their fulfillment. He is told, "Know that the world to come was made only for the righteous, and that Israel at present time are unable to bear either too much

prosperity or too much suffering." He is, however, not to be either persuaded or dissuaded too much.

If he accepted, then he is circumcised immediately... As soon as he is healed arrangements are to be made for his immediate immersion, when two learned mean stand by his side and acquaint him with some of the minor and some of the major commandments. When he comes up from his immersion, then he is deemed to be an Israelite in all respects.

In the case of a woman proselyte, women make her sit in water up to her neck, while two learned men stand outside and give her instruction in some of the minor and some of the major commandments.

This relatively detailed description of the prescribed conversion ritual reflects many different aspects of the world of the Sages. It can be inferred that they were skeptical of anyone who desired to become a part of the Jewish community at a time when Jews were so disliked and threatened. Therefore, asking about the person's reasons for conversion was necessary. If the person seemed to truly admire Judaism, and wish to become part of the Jewish community despite all the apparent hardship, then the convert was acceptable. The Sages also seemed quite hesitant to overwhelm, or even frighten away, the potential convert by telling him or her too much about the required *mitzvot*. While the punishments for transgression are clearly taught, the Sages are quick to mention that the rewards must be stressed as well, thus making Judaism seem all the more appealing. Once the convert has completed the requirements, he or she is quickly circumcised and/or immersed, and made a Jew without delay (due to the idea that the performance of a mitzvah is never to be delayed). Interestingly, no timeline is provided for this complete process, which could theoretically take place in a single afternoon.

This is followed by a very problematic sentence from R. Helbo. He is quoted as saying, "Proselytes are as hard for Israel to endure as a sore." He comes to this conclusion based a verse from the Bible as well as word play. He uses Isaiah 14:1, "And the ger shall join himself with them, and they shall cleave [v'nis'p'chu] to the house of

Jacob." The root of the word for cleave, S-P-Ch, is also found in the word for sore, sapachat. Thus, a convert is seen to cleave onto the Israelite community just like, according to R. Helbo, a detestable, leprous sore upon your skin.

Yet, R. Helbo is in the minority when it comes to condemning conversion with such strong language. Rabbi Ammi makes it clear that, in messianic times, converts will be gladly received.<sup>2</sup> R. Yose b. Chalafta and R. Simeon b. Elazar both agree that, in the messianic era, converts will come to fully acknowledge God.<sup>3</sup> The minor tractate entitled *Gerim*, in addition to detailing procedures for circumcision, ritual immersions, and definitions of other terms, goes so far as to remind the Jews that they were to have a welcoming attitude toward conversion.

The final part of Yevamot's halachic discourse is found on 47b, when they bring in the popular verses from Ruth (1:16-18) and use them to interpretively glean further rules, of a qualitatively different nature, to impart to the prospective convert. The Sages teach through an imagined conversation between Naomi and Ruth.

"We are forbidden," Naomi told her, "to move beyond the Shabbat boundaries."

"Where you go, I will go," the other replied.

"We are forbidden private meeting between a man and a woman."

"Where you lodge, I will lodge."

"We have been commanded 613 commandments."

"Your people will be my people."

"We are forbidden idolatry."

"And your God, my God."

"Four modes of death [stoning, burning, strangulation, sword] were entrusted to the Beit-Din."

"Where you die, there I will die."

"Two graveyards were placed at the disposal of the Beit-Din."

"And there will I be buried."

Hence, more specific *mitzvot* are conveyed, as well as moral statements. Also, the Sages anachronistically infuse the text with a great deal of support for their role in the *Beit-Din*.

\_\_\_

<sup>&</sup>lt;sup>2</sup> Avodah Zarah 24a

What began in the Talmud with a discussion of the fundamental requirements for both study and ultimately conversion grew in the resulting literature of the law codes. The Talmud functioned primarily on a theoretical or rhetorical level, interested in intellectual discourse and logical argument. While there is some doubt expressed over the motives for conversion, they principally focus on status issues and process. They seem to be more concerned with the effects of conversion on the extant Jewish community, not on the convert him/herself. The subsequent halachic literature sought to take these sometimes vague rulings or inconsistencies and codify them into law that could be followed and enforced in various Jewish communities, while also expanding the entire discussion in many directions.

#### Haizchot Gedolot

The Geonic period (7<sup>th</sup>-11<sup>th</sup> century CE) brought with it a desire to take the disparate source materials of the Talmud and begin a codification process. Thus, *Halachot Gedolot* was created in the 9<sup>th</sup> century by Shimon Kayara, based on the Babylonian Talmud. It comes out of the Jewish community based within the Muslim world, meaning it stems from a minority population that struggled with issues of assimilation, acculturation, and also a fear of those wanting to join into their community.

With this in mind, it is apparent that much stricter rules were necessary than those set forth in the Talmud. Boundaries and standards, applicable in the "here and now," must be set into place so as to maintain the integrity of the Jewish community. In *Hilchot Milat Gerim*, much is added to the basics. The earliest noteworthy addition is that of a blessing to the immersion ritual, making it appear to be a much more official and critical

<sup>&</sup>lt;sup>3</sup> Avodah Zarah 3b and Berachot 57b, respectively

part of conversion. The text then recounts the discussion from the Talmud regarding whether or not both immersion and circumcision were needed to be a valid conversion. Halachot Gedolot decides that these vague rules are no longer sufficient, and says clearly that both immersion and circumcision are required, as well as the presence of 3 witnesses, a Beit-Din. The text even goes so far as to say that a person who has done one component but not the other is "like a goy in every way." The text then asserts that a convert that is located either in the land of Israel or outside is required to bring proof that an immersion took place before three witnesses.

Interestingly, while *Halachot Gedolot* aims to be a strict code of law, it does not believe that motives are relevant to the conversion process. Four cases are listed: a man or woman who converts for a spouse, one who converts to sit at the table of kings, one who converts because of a dream, and one who converts out of fear. Despite these varied motives, all are deemed valid conversions.

Halachot Gedolot makes an addition at this point in the discussion to mention who constitutes an unacceptable convert. Specifically, a deaf mute, a mentally incompetent person, and a child are not acceptable because they are deemed unfit to affirm their beliefs on their own behalf. Thus, it is stated that anyone determined to be unfit will not be accepted for conversion.

The text then returns to the Talmud's section about the prescribed course of study. It copies it nearly verbatim, but then adds in a section about "bad" converts. For instance, if, after you tell a potential convert about how Israel is despised, etc., he wants to leave, then you are to let him leave. It also states that it is important to differentiate the demands

of Jewish law from those of Noahite law. Then it mentions R. Helbo's notorious quote about converts being reminiscent of "sores."

Halachot Gedolot next repeats of the Talmud's inclusion of the conversation between Ruth and Naomi, which teaches how to go about teaching a potential convert. Naomi demonstrates how exactly to go about teaching "not too much and not too little." Ruth's answers show her willingness to join the Jewish community, and thus she was immediately accepted. It concludes with a reiteration of the importance of a Beit-Din to the conversion proceedings.

Like Talmud, *Halachot Gedolot* does not seem interested in the internal world of the convert. As a code, it seeks to set forth law and procedure. However, the inclusion of possible motives shows a leaning toward a consideration for *what exactly brings someone* to want to convert to Judaism. While the text believes that motives are irrelevant in terms of validity, that they are mentioned at all demonstrates an awareness of different reasons one may seek out inclusion in the Jewish people.

#### Mishneh Torah

Rabbi Moshe ben Maimon, also known as Rambam or Maimonides, wrote his *Mishneh Torah* in 12<sup>th</sup> century Cairo. As the idea of codification of law had already taken hold by his lifetime, he sought to enhance the laws even further by including his philosophical and medical background. He also ties the laws back to the Torah, rather than the Talmud, using biblical quotations as proof texts.

Rambam deals with the laws surrounding conversion to Judaism in chapter 13 of the *Mishneh Torah*. The very first thing he does is include what appears to be a

procedural change – he states that three rituals must be completed for a valid conversion: circumcision, immersion, and sacrifice. Though it is his not his innovation to include sacrifice in general, Anambam is the first to state it clearly as a requirement. Two verses from Exodus, 19:10<sup>5</sup> and 24:5<sup>6</sup>, serve as his proof that immersion and sacrifice were taking place in conversion situations in biblical times. Moreover, Rambam is the first codifier to see the Revelation at Sinai as a major, communal conversion to Judaism, in that it was completed through circumcision, immersion, and sacrifice. Citing Numbers 15:15<sup>7</sup>, he claims that converts in his time must complete the three acts as well. He even specifies that the sacrifice must consist of a burnt offering, or two turtledoves, or two doves.

Yet, in Rambam's time, there were certainly no sacrifices, since the Temple had not stood in over a millennium. He recognizes this, stating that the sacrifice requirement will have to be delayed until the days when the Temple is rebuilt. In the meantime, converts must complete both immersion and circumcision. He reiterates *Halachot Gedolot's* statement that one ritual without the other does not constitute a valid conversion. He agrees that the conversion must take place in front of three witnesses.

Rambam seemingly goes against the rules about proof inside and outside of Israel, stating that proof is necessary only *outside* of Israel, for every person living in the land is assumed to be an Israelite. However, this is only true during times when the majority of people living in Israel are Jewish, and Israel is prosperous. In those times, requiring proof

<sup>&</sup>lt;sup>4</sup> Precedent for the inclusion of sacrifice is found in the Talmud in Massechet Kritut 9a.

<sup>&</sup>lt;sup>5</sup> "The Eternal said to Moses: 'Go to the people and consecrate them today and tomorrow. Have them wash their clothes.'"

<sup>&</sup>lt;sup>6</sup> "[Moses] sent young men of the people of Israel, who offered burnt offerings and sacrificed oxen as offerings of well-being to the Eternal."

<sup>&</sup>lt;sup>7</sup> "As for the assembly, there shall be for both you and the *ger* a single statute, a perpetual statute throughout your generations; you and the *ger* shall be alike before the Eternal."

outside of Israel ensures the purity for Israelite descent. In current times, proof is required of all converts due to the level of uncertainty involved with Diaspora life.

In Hilkhot 14-17, Rambam engages in a discussion of Biblical figures with questionable behaviors. This leads to his opinions about motivations, through which he disagrees strongly with *Halachot Gedolot's* feelings toward motivation. Rambam states that converts must be "checked" in terms of what exactly led them to pursue conversion. He calls three motives "false": money, fear, or desired status. If one of these false motives is not found, then you are to stress how <u>heavy</u> the yoke of *mitzvot* is, and how difficult it is for gentiles to follow, and thus the potential convert in encouraged in a number of ways to change his/her mind and walk away. If she accepts what she is told, and if it is clear that she have given up her idolatrous past, then you may accept her. Despite this discussion of motive, Rambam states, in 13:6, *harei zeh ger*, the imperfect convert is still a convert.

Rambam is also not as strict when it comes to being converted before a *Beit-Din*. He states that it is indeed ideal, but a convert who completed the process in front of three ordinary witnesses has still converted. The convert's status is questioned for a short time, until his righteousness can be proven.

Continuing his discussion of false converts, he states that they are like *tzora'at* to Israel, since they converted for false reasons and then led Israel astray. This differs from *Halachot Gedolot* in that Rambam differentiates between righteous converts, whom he welcomes warmly, and false converts, whom he condemns in strong terms. He even goes so far as to say that the mixed multitude in the wilderness were responsible most of the trials of the Children of Israel before God, including the golden calf incident.

When no false motive is found, the potential convert is asked, "What inspired you to become a convert" before the convert is told that Israel is oppressed, despised, etc.

This question demonstrates Rambam's consideration for the internal world – the inspiration for the act is important to him. Once the potential convert says that he is "not worthy" of Judaism, and he is accepted for the conversion process, Rambam states that the convert is to be informed of the *essences* of the religion, which are the oneness of God, and the prohibition against idolatry. Rambam not only specifies these two topics, but also implores the teacher to expound upon them greatly. Some minor and major *mitzvot* are then taught as well. But, Rambam writes, the convert should be drawn closer only with pleasing and soft words so as to not frighten him away. He is the first to show a consideration for how the convert will feel throughout the process, and encourages the teacher to be kind and gentle throughout the course of study. The teacher is even to teach relevant verses to show affection for the convert.

Rambam seems to view the conversion process through a completely different lens than the codifiers that came before him. His personality and background, especially his interest in the mind, the intellect, and the internal workings of human beings, lend themselves to the perspective on the convert's inner process throughout the conversion. He truly seems to be concerned with how the convert views the conversion procedures and rituals — in fact, he wants the process to be enjoyable and careful.

#### Shulkhan Aruch

Rambam, along with the Rif and the Rosh, forms the basis for the next major code of law - the Shulkhan Aruch. Joseph Caro wrote this code to satisfy the needs of the

entire Jewish community, though in actuality his halachot were primarily applicable to the Sephardic community alone. Because of this limited audience, Rabbi Moses Isserles (Rama) writes a gloss to the *Shulkhan Aruch* which provides the Ashkenazic customs as well. This text goes on to become what is today called "Halachah," and no other law code has surpassed its import among the traditional Jewish community.

Caro's emendation of the previous codes does not look very different from those that came before him. His discussion of conversion is found in *Yoreh Deah 268*. He includes Rambam's idea of teaching the "essences of the religion" to the potential convert. He stresses that the process should be undertaken by the convert out of love. The three witnesses must be "kosher," which builds on Rambam's idea that a *Beit-Din* would be ideal.

Caro's primary concerns seem to revolve around how this person's status will affect others. He discusses the children of the convert, as well as what is specifically required in order to marry a daughter of Israel (the rules are strict in that all components must be in place in proper fashion). He focuses on various cases and what to do in each case.

In the Shulkhan Aruch, Caro eliminates one of the *Mishneh Torah's* best assets, the biblical proof texts. What results is a cold, methodical listing of rules and procedures. Little, if any, consideration of the psychological state of the convert is therefore encouraged by Caro.

#### Conclusion

This examination of the principal classic halachic texts regarding conversion points to a trend that is not at all surprising – the authors focused on laws, status, and how

their rulings would affect that which came after them. Each author, or group of authors, wrote within his contemporaneous environment and from his own individual viewpoint.

Talmud began to gather various viewpoints on the topic, but its goal was not to codify their opinions. *Halachot Gedolot* bravely started the field of Jewish law codes, but left many components out. Maimonides brought together his fields of expertise to provide the most human code, and Caro simplified that which came before him into something simple and usable.

In terms of an awareness of psychology, Rambam stood out with regard to a consideration of what was going on *inside* the potential convert. Others saw the conversion process as a change in status and nothing more. The laws were merely that – rules that govern. Rambam infused his rules with a sense that he was creating them for individual human beings, not just a community that needs to be controlled judicially.

It is perhaps a limitation of the literature genre which causes the texts to appear disinterested in the psychological underpinnings for the soon-to-be Jew. Aggadic texts will indeed provide more insight into the various eras. Case studies and midrashim will, by nature, place a human face onto the rules, and allow the rabbis to show their creativity in a different manner.

## Chapter Two: CONVERSION IN AGGADIC TEXTS

Classic halakhic texts offer insight into the common practices and beliefs surrounding the conversion of non-Jews into the Jewish community throughout the past two millennia. The central laws and considerations become apparent by studying the processes delineated in the texts. However, the codes material, by its nature, denies the reader access to the human beings and actual stories behind the codified laws. Aggadah allows a more personal view into the lives of the rabbis and students living during Talmudic and Midrashic times. Beginning with the types of stories told in the Bible itself, the subsequent tales become even richer.

#### **Biblical Sources: Torah**

The Bible text begins the process of teaching through stories. Throughout the Bible, there are many cases of non-Israelites joining the Israelite community. There is no actual ceremony or course of study preceding this event, other than circumcision for males, and the focus is on joining the community. "The term *ger* in the OT [Old Testament] designates an alien or immigrant in the process of being assimilated. In primitive Semitic society all rights were based on blood relation, but a relationship like consanguinity could be artificially contrived."

The matriarchs of Genesis, such as Sarah, Rebekah, Leah, and Rachel, are presumed to have become part of the Israelite society solely because of their marriage into it. *Gerim*, once they have joined the group, are then responsible for following

Israelite customs and performing the required mitzvot. "Since political and religious rights were inseparable, the [ger] could not be admitted to full rights in the host's tribe apart from participation in the cult. Thus the immigrant would tend to become an adherent of his patron's cult."<sup>2</sup>

This is seen first in Genesis 12:5, when Abram and Sarai depart from Haran to go to the land that God had shown them. The text reads, "Abram took Sarai his wife, Lot his brother's son, all their substance that they had gathered, and the souls who they had made in Haran, and they went forth to go into the land of Canzan..." Rashi believed that the souls they had procured in Haran were people who had converted and joined Abram's familial community. Abraham converted the men, and Sarah converted the women.

Naturally, Abraham himself was not born Jewish, but became Jewish in later adulthood through his covenant with God.<sup>3</sup>

The Exodus from Egypt is the next significant occurrence of "conversion."

Exodus 12:38 refers to a "mixed multitude" that left Egypt along with the fleeing

Israelites. Rashi interprets this multitude as a mixture of converts made up of various peoples. The Revelation at Sinai is also viewed as a massive conversion of the wandering Israelites into actual Jews. The exodus served forever as a reminder that Israelites should love the strangers (gerim) in their midst, for they themselves had been strangers in the land of Egypt.<sup>4</sup>

<sup>4</sup> Leviticus 19:34, Deuteronomy 10:19

<sup>&</sup>lt;sup>1</sup> "Proselyte." The Interpreter's Dictionary of the Bible. New York: Abingdon Press, 1962. p. 921 <sup>2</sup> "Proselyte." Interpreter's Dictionary of the Bible. New York: Abingdon Press, 1962. p. 922.

<sup>&</sup>lt;sup>3</sup> Many commentators believe that Abraham was the first official "convert" to Judaism. While Abraham could certainly be called a Jew-by-choice, Rabbi Daniel Gropper, in his HUC-JIR rabbinical thesis entitled, Jethro: Rabbinic Paradigm of a Male Proselyte (1998), contends that conversion only applies when one enters into an already existing tradition.

Immediately following the Exodus, Jethro, Moses' father-in-law, heard of the miraculous redemption that took place in Egypt. Jethro responded quite favorably to the news, as Exodus 18:9-12 demonstrates:

"And Jethro rejoiced over all the kindness that YHWH had shown Israel when God delivered them from the Egyptians. 'Blessed be YHWH,' Jethro said, 'who delivered you from the Egyptians and from Pharaoh, and who delivered the people from under the hand of the Egyptians. Now I know that YHWH is greater than all gods, yes, by the result of their very schemes against the people. And Jethro, Moses' father-in-law, brought a burnt offering and sacrifices for God, and Aaron came with all the elders of Israel to partake of the meal before God with Moses' father-in-law."

Jethro is set forth as an example of a male proselyte to Judaism, who witnessed God's power and felt compelled to join the Israelite community. Rashi interprets this episode as a conversion, as he writes in his commentary to Exodus 18:1, "He was called by seven names: Reuel, Yeter, Yitro, Chovav, Chever, Keini, and Putiel. Yeter, because he added one more parashah to the Torah. Yitro, because when he converted and fulfilled the mitzvot, they added a letter [a vav] to his name." Modern commentator Martin Noth feels that Jethro's words and actions in verses 9-12 refer to a conversion: "The recognition of a 'polytheistic-comparative' exaltation of Yahweh over 'all gods' such as still occurs occasionally in traditional language, especially in Psalms, is here put in the mouth of a Midianite whom the divine acts have led to 'enlightenment." Jethro's actions illustrate a passion for YHWH, as well as a renunciation of belief in other gods. He then follows his speech with deed – he brings sacrifices to Israel's God.

Throughout the Torah, it seems quite easy to become part of the burgeoning

Israelite community through assimilation. One must merely proclaim a belief in the God

<sup>&</sup>lt;sup>5</sup> Noth, Martin. Exodus. The Old Testament Library. Philadelphia: Westminster Press, 1962. p. 149

of Israel, and perhaps perform a small ritual act of circumcision or sacrifice. Henceforth, the new member of the community is a full-fledged part of the group.

Interestingly, psychological motivations do seem to be included in some of the examples. While the matriarchs become Israelites by marriage alone, the "mixed multitude" that joins following the Exodus could be joining for a variety of reasons. With the best of intentions, it is possible that they are now cognizant of YHWH's great power, and would like to believe in Israel's God. In terms of a possible ulterior motive, they may also see an irresistible opportunity to "jump on the bandwagon" of the next big thing. The Exodus provides this "multitude" with an excuse to leave slavery and Egypt behind in search of something new.

Jethro's motivations seem to be nothing but honorable. He describes his impression of the divine redemption from slavery, and swears allegiance thereafter to the God of Israel. He even goes so far as to offer sacrifices. One may wonder whether the fact that this was the religion of his son-in-law and grandchildren had any impact on his enthusiastic decision to "convert." It is possible to doubt his full conversion to Judaism if he instead just incorporated YHWH into his pantheon of gods, but precedent certainly exists for reading the text as a conversion.

#### Biblical Sources: Prophets and Writings

Pre-exilic prophets, such as Amos and First Isaiah, focused much on God being the God of the entire world, not just the God of Israel. This may have been due to the fact that many cultures lived among the Israelites. According to II Chronicles 2:17, Solomon took a census of all the *gerim* living in the land, and found the number to be 153,600, quite a significant amount. This positive regard towards foreigners as well as

universalistic message probably encouraged others to join the Israelite national community.

However, the exile changed the Jewish connection to location and nationalism.

The exile had many significant effects. It destroyed the tribal structure of the Israelites. The severing of national identity of the people made the religious elements of the people paramount. The rabbinate based on scholarship replaced the priesthood based on lineage, synagogues and academies replaced the Temple, and Torah study and prayer replaced sacrifices. The Israelites, a national people, became Jews, the followers of a religion. <sup>6</sup>

Post-exilic prophets like Jeremiah struggled to reframe Judaism without its nationalistic components. Since Jeremiah encouraged the exiles to pray for their welfare in the land of Babylon, this showed them that Judaism could survive outside of the land of Israel. Thus, you did not have to live in Israel in order to be Jewish and this allows more non-Jews to enter into the community. Instead, practice and ritual allow for entry into the Jewish community. Jeremiah also expressed hope that the idolators of Babylon would one day find their way to YHWH and become part of Israel (Jeremiah 3:17, 4:2, and 12:16).

Other prophets confront conversion in their time. Some books call converts nilvim, or those who "attach themselves" to God (Isaiah 14:1, 56:3,6; Esther 9:27, Zechariah 2:15). Ezra chose the term nivdalim, or those who "separated themselves" from the non-Jewish world in order to join the Jewish community. Zechariah (8:20-23), at the dedication of the second Temple, announces a program to convert people to Judaism in a concentrated manner.

<sup>&</sup>lt;sup>6</sup> Epstein, Lawrence J. The Theory and Practice of Welcoming Converts to Judaism. Lewiston, New York: The Edwin Mellen Press, 1992. p. 59.

However, Ezra (particularly chapters 9-10) and Nehemiah (chapter 13) promoted a heavily particularistic approach to reconstituting the Jewish community after the return from Babylon, so conversion essentially stopped during their time. The books of Ruth and Jonah are commonly viewed as in opposition to the rhetoric of Ezra and Nehemiah, for they speak highly of conversion and the converts themselves.

The Maccabean victory (164 BCE) brought with it a renewal in Jewish power and sovereignty, thus once again sparking conversion, sometimes forced, efforts in the community.

In Palestine itself the military and political successes of the Maccabees revived Jewish nationalist pride and may have enhanced somewhat Jewish prestige in the Diaspora. John Hyrcanus and his successors attempted to create a new Jewish empire. John conquered the Edomites and forced Judaism on them...Alexander Janneus massacred the Moabites of Pella who refused to convert to Judaism...This policy of forced conversion was motivated more by political considerations than by religious or missionary zeal. The concern was for cultural uniformity in the interest of political conformity...

In these situations, the psychology of conversion was irrelevant – conversion to Judaism was forced, and took place in at atmosphere of fear. There was no concern for proper observance, it is not even clear what exactly took place in these conversions (in terms of circumcision, immersion, etc.). What is clear is that conversion at this time was not a religious event, but merely a political strategy.

Hence, it is difficult to say whether the Prophets and the Writings feel one way or the other regarding conversion and assimilation. As time progressed, and societal situations shifted, reality seemed to require a changed attitude toward the willingness to welcome converts into the community. The enthusiasm we see in the Torah and books like Ruth and Jonah are countered by the trepidation exhibited in Ezra and Nehemiah.

Later Jewish texts will attempt to confront and interpret the various opinions expressed in the Tanach.

#### Conversion in the Talmud

Most of the mentions of conversion in the Talmud are Halakhic in nature.

However, there are scattered mentions with more of an aggadic approach to the topic. In Pesachim 87b, Rabbi Yochanan states that God exiled the Jews from Israel for only one reason: to increase the number of converts to Judaism.

Menakhot 44a contains a fascinating tale of a sinful act that leads to conversion.

A certain man, who scrupulously observed the law of *tzitzit*, heard of a prostitute in a far-off land who demanded four hundred gold coins as her price. He sent her four hundred gold coins, and set a date to meet her. When the day arrived, he waited by the prostitute's door. Her maid came and told her, "The man who sent you four hundred gold coins is waiting at the door." The woman replied, "Let him come in." When he entered, ...the prostitute went to her bed and lay down upon it naked. He too started toward her bed when, all of a sudden, the four ritual fringes on his garment flew up and struck him across the face; at that point, he moved away from her and sat down on the ground.

The prostitute stepped down from her bed and sat down on the ground, opposite him. "By the head of the Roman Emperor," she swore, "I will not leave you alone until you tell me what blemish you saw in me [that caused you to leave my bed]. He replied, "Never have I seen a woman as beautiful as you are, but there is a commandment which the Lord our God has commanded us. It is called *tzitzit*." [He goes on to explain the relevant laws.] "Now the four fringes of the *tzitzit* appeared to me as four witnesses [testifying before God about the sin I was about to commit with you].

The prostitute said, "I will not let you leave here until you tell me your name, the name of your town, the name of your teacher, and the name of the school in which you study Torah." He wrote all this down and put it in her hand. Thereupon [the man departed for home] and the woman divided her estate into three parts, one third to the Roman government, one third to be distributed among the poor, and the final third she took with her. The linens on her bed, however, she kept. She then traveled to

<sup>&</sup>lt;sup>7</sup> "Proselyte." Interpreter's Dictionary of the Bible. New York: Abingdon Press, 1962, p. 924.

the yeshiva headed by Rabbi Hiyya, and said to him, "Master, instruct the rabbis to convert me to Judaism."

"My daughter," he replied, "perhaps you have set your eyes on one of my students?"

She took out the paper the young man had given her, and handed it to Rabbi Hiyya. "Go," said he, "and enjoy your acquisition." [The woman was quickly converted, and immediately married the young man. And so, the Talmud concludes:] The very linens she had spread for him for an illicit purpose, she now spread out for him lawfully.

This lengthy story, while certainly an exceptional case, allows for much interpretation. It presents what could be considered an ulterior motive: the prostitute "set her eyes" on a Jewish male she wished to marry. The sages typically saw conversion for the sake of marriage not to be a valid reason. One therefore wonders what made this case different. Perhaps it was the conviction with which she pursued conversion. She disposed of two-thirds of her belongings, thus giving up her home, career, and income. Something significant had apparently compelled her to act in this manner, and then travel to become converted.

Delving deeper into the story, the prostitute most likely led a life without either stability or conviction. Her income was derived from submitting her body to abuse by anonymous strangers. Yet, one day, a man walks into her bedroom with the intention of being a customer of her "services," yet he experiences, before her eyes, a spiritual reawakening. Following the fringe incident, he is able to tell her about forces more powerful than either of them. The incident proves that there is goodness and Divinity in the world. One can believe in God, righteousness, and justice. Thoughts like this may have influenced her, and literally changed the course of her life. Judaism, with its

<sup>&</sup>lt;sup>8</sup> Translation courtesy of Rabbi Joseph Telushkin. *Jewish Wisdom*. New York: William Morrow and Company, Inc., 1994, pp. 380-381.

emphasis on choosing life and good, must have been incredibly appealing to her. The rabbis saw this – not that she was converting for marriage, but that she was pulled towards Judaism, the religion. Becoming Jewish would allow her to love, and thus she could subsequently marry the man who changed her life.

There are two tales of righteous gentiles in the Talmud who arguably convert to Judaism. Avodah Zarah 10b discusses the first story, that of Ketiah bar Shallum, a Roman minister.

What was the story of Ketiah bar Shallum? There was a certain Caesar who hated the Jews. He asked the dignitaries in his kingdom: "If dead flesh develops on someone's foot, should he cut it off and be healed, or should he leave it and suffer?" They responded to him: "He should cut it off and be healed." But Ketiah bar Shallum advised them against doing so, for two reasons: "First, you will not be able to overcome them all, because they are scattered around the world."...The second reason given by Ketiah bar Shallum to the Caesar: "Furthermore, if you eliminate the Jews that are under your authority, you will be called the ruler of a severed kingdom, because part of its population has been eliminated.

The Caesar said to Ketiah: "You have indeed spoken well. However, the law dictates that whoever prevails against the king is cast into the round chamber [a death sentence]." As the Caesar's men were taking him and going to the chamber, a certain matron called out to Ketiah: "Woe to the ship that goes without having paid its taxes." So Ketiah fell on the top of his foreskin and cut it off. He said: "I have paid my tax. I shall leave this world and pass into the World to Come." As they were throwing him into the chamber, he said: "All my possessions should go to Rabbi Akiva and his colleagues."

Thus, it seems that Ketiah began with an intellectual reason for defending the presence of Jews in the Roman Empire, but ended by desiring to become a member of the Jewish community, even if only in his final moments of life. Ketiah was obviously a highly placed member of the Caesar's court, which makes his actions all the more compelling. What could he have seen in Judaism that drove him to convert before death? The matron is also a questionable character. It almost seems as if she is a messenger from God, suggesting that Ketiah fulfill his dedication to the Jews by becoming one of them.

Just as "paying taxes" has rewards in this life, becoming Jewish before death would have rewards in the world-to-come.

It is possible that he began to react when seeing the callousness with which the Caesar was willing to eliminate the Jews of his kingdom. He may have known that Judaism celebrated life and heartily followed the commandment, "Thou shalt not murder." Ketiah may have merely desired to protect a threatened people, but then why convert? One must wonder what the "back-story" is here, in terms of his prior encounters or studies with Jews. In the end, we cannot know exactly what led him to this decision, but his actions reveal the depth of his feelings.

The second story about a righteous gentile is the story of Onkelos the Ger, found in Avodah Zarah 11a.

Onkelos the son of Kelonimus converted to Judaism. The Caesar sent a troop of Romans after him. But Onkelos enticed them by citing verses of the Torah, and they too converted. The Caesar then sent another troop of Romans after him. He told them: "Do not say anything to him." But as they were taking [Onkelos] along with them, he said to them: "Let me tell you something trivial. The nifyora holds the torch in front of the pifyora, the pifyora in front of the duksa, the duksa in front of the hegmona, and the hegmona in front of the king. Now, would the king hold the torch before ordinary people?" They answered him, "No!" Onkelos told them: "But the Holy One, Blessed be He, holds a torch before the Jews, as it is written: God went up before them by day in a pillar of cloud, and by night in a pillar of fire to give them light. [Exodus 13:21]" They all converted to Judaism.

The Caesar then sent another troop after him, and instructed them: "Do not discuss anything with him." As they were taking [Onkelos] along with them, he saw a mezuzah that was fixed on a doorway. He put his hand on it and asked them: "What is this?" They answered him: "You tell us." Onkelos explained to them:

<sup>&</sup>lt;sup>9</sup> According to Rashi, these are titles of Roman dignitaries in ascending order of rank. Those of lower status carry a torch for those above them.

"The way of the world is that a king of flesh and blood sits inside his palace and his servants guard him from the outside. But the Holy One, Blessed be He, His servants are inside while He guards them from the outside, as it is stated: God will guard your departure and your arrival, from this time and forever. [Psalms 121:8]" They too converted to Judaism.

The Caesar did not send after him again.

As a well-known Roman who converted to Judaism, Onkelos<sup>10</sup> posed a threat to Caesar and the Roman government. It makes sense that Caesar would have sent a number of troops to arrest, detain, or even kill this controversial member of the Empire. Again, in this tale, we see a leaning toward the intellectual – Onkelos is able to convert Caesar's troops with his wit, charisma and intelligence.

Delving deeper into the story, his chosen verses are, in fact, quite an appeal toward the emotions of the visiting troops. His verses demonstrate the power and compassion of Israel's God as opposed to the hierarchical imperial reign found in the Roman Empire. God cares and protects the people, not the other way around. By highlighting the unhappiness inherent in many aspects of the Roman culture, Onkelos' verses show that a Jewish life is much more pleasant, warm and happy, and this appealing fact is what ultimately converts the troops.

In contrast to these positive comments and stories about converts, the infamous quote from Yevamot 109b stands out: "Rabbi Helbo says that converts are as troublesome as a sore." Later Talmudic commentators wrestle with this quite a bit, but it is important to take it as a statement of political fact. It was dangerous at Helbo's time to accept converts into the community.

Opposition to proselytes and to proselytizing, which finds expression in the Talmud, is probably to be attributed to the intensified antiforeign feelings generated during the rebellions against Rome, the destruction of Jerusalem, and the rise of Christianity. The sayings of the Tannaim and Amoraim date from the second-fourth centuries, but they reflect conditions and attitudes that obtained already in the first century.<sup>11</sup>

Rambam, perhaps in an attempt to soften Rabbi Helbo's statement, interprets the comment as a reference only to converts with ulterior motives, which are not the great majority of what he calls righteous converts.<sup>12</sup>

From a psychological point of view, Shabbat 88a includes an intriguing aggadah regarding the circumstances under which the Israelites accepted Torah. The Gemara begins by quoting from the Torah: "They stood at the foot of the mountain." Rav Avdimi bar Chama bar Chasa said: This teaches that the Holy One, Blessed be He, covered them with the mountain like a vat. And God said to them, "If you accept Torah, fine. But if not, your burial will be there!" This story seems to retell the mass conversion of the Israelites into Jews, for they were now taking on religious obligations that went beyond cultural or societal norms. This aggadah implies that the Jews were coerced, even threatened with death, before receiving Torah. It is easy to wonder what this means about the proper manner in which one becomes Jewish. Tosafot explains that this may have been necessary to counteract the terror the Jews would have felt upon viewing the great fire that accompanied revelation. Tanchuma later states that na-aseh v'nishma, "We will do and we will hear" only referred to Written Law, and God needed to coerce the Jews into following Oral Law (which is much more stringent) as well.

.

<sup>&</sup>lt;sup>10</sup> Incidentally, this is the same Onkelos who is believed to have authored the Aramaic Targum to the Torah.

<sup>&</sup>quot;Proselyte." The Interpreter's Dictionary of the Bible. New York: Abingdon Press, 1962. p. 931.

<sup>&</sup>lt;sup>12</sup> Mishneh Torah V,i chapter 13, no. 8.

<sup>13</sup> Exodus 19:17

Thus, when consulting the Talmud for an aggadic stance explicating the Sages' stance on Conversion, it is difficult to come up with one solid point of view. Overall, they seem to be quite positive when discussing conversion. However, they also admit that reality and society make certain precautions and hesitancy necessary when considering how to welcome a convert into the Jewish people. Conversely, they include stories of righteous converts who risk, or even lose, their lives in order to remain Jewish. These stories seem to temper the warnings found in the Halakhic literature.

#### Conversion in Midrash

The vast material contained within centuries of midrashic writings offers many different sides to the conversion subject, usually in conversation with the biblical text. Genesis Rabbah 39:21 discusses a belief that Abraham was a missionary who entered the land of Canaan attempting to alter Pagan beliefs to a monotheistic belief in one God. Genesis Rabbah 49:2 explains that, upon receiving Torah, Moses translated it into 70 languages, so that all would understand. This seems to counter the Tower of Babel story by saying that, in theory, all cultures and peoples can reunite under the words of Torah. An assumption behind this midrash may be that all non-Jews are merely waiting for the light of Judaism to be made available to them. The Rabbis assume that Judaism is so superior that merely translating it for all to hear will bring about a great number of converts, and perhaps even, the Messianic age.

Tanhuma B, Lech Lecha 6 contains a statement by Resh Lakish: "The proselyte who converts is dearer than Israel when they stood before Mount Sinai. Why? Because had they not seen the thunders and the lightning and the mountains quaking and the sound of the horns, they would not have accepted Torah. But this one, who saw none of

these things, came, surrendered himself to the Holy One, and accepted upon himself the Kingdom of Heaven. Could any be dearer than he?"

Numbers Rabbah 8:2 offers a beautiful interpretation of what the convert must go through in order to convert:

The Holy One, blessed be He, loves converts greatly. To what may this be compared? To a king who had a flock which went out to the fields every morning, and came in again in the evening. One day, a stag came in with the flock. He went along with the goats and grazed with them, and the king was told, "A stag has joined the flock and is grazing with them every day..." The king felt great affection for the stag, and when he saw him going out to the fields, he gave orders, "Let the stag graze in whatever pasture he likes: let no man beat him, and let everyone treat him with great care." When the stag returned from the fields with the flock, the king would order, "Give him water to drink."

The king's servants said to him, "My Lord, although you possess so many rams, sheep, and goats, you give us no special instructions about them. Yet when it comes to this stag, every day you give us special commands. Why?"

The king answered: "It is natural for the flock to graze in the field all day and to sleep in the yard at night. But stags sleep in the wilderness; it is not their nature to enter the places cultivated by men. Shall we not be pleased with this stag who has left behind the broad, vast wilderness...and has come to stay in this yard?"

In the same way, should we not be grateful to the convert who has left behind his family, his nation, and all the other peoples of this world, and has chosen to come to us? Therefore, God has given him special protection."14

This midrash clearly shows an awareness for all that a convert must lose in order to gain entrance into Judaism. Here is an example of definite knowledge of the internal difficulties associated with conversion to Judaism. Moreover, it acknowledges that it can often be a strange, if not entirely unnatural, life change. The convert must, in some senses at least, leave family, culture, and a familiar land before truly becoming a Jew. This midrash shows surprising sensitivity to the struggles of a convert, but also teaches that the incredible reward for the hardship is special protection and consideration from God.

Ruth

<sup>&</sup>lt;sup>14</sup> Translation courtesy of Rabbi Joseph Telushkin. *Jewish Wisdom*. New York: William Morrow and Company, Inc. 1994. pp. 378-379.

Ruth Rabbah contains, perhaps, the most extensive discussion of converts and conversion. One Midrash for Ruth 1:16-17<sup>15</sup> is quite familiar:

I am fully resolved to become converted under any circumstances, but it is better that it should be at your hands than at those of another. When Naomi heard this, she began to unfold to her the laws of conversion, saying: "My daughter, it is not the custom of daughters of Israel to frequent Gentile theatres and circuses," to which she replied, "Wherever you go, I will go." She continued: "My daughter, it is not the custom of daughters of Israel to dwell in a house which has no mezuzah," to which she replied, "Wherever you lodge, I will lodge." Your people shall be my people refers to the penalties and admonitions of the Torah, and your God, my God to the other commandments of the Bible. 16

In this imagined conversation between Ruth and Naomi, Ruth's words from the original Biblical text are viewed as positive responses to Naomi's teachings about Judaism. While Ruth says that she is determined to convert under any circumstances, she then clearly states that Naomi is her preferred teacher of Judaism. This would seem to imply that Judaism is most likely tied to Ruth's relationship with Naomi. "Even Ruth, the Jew-by Choice par excellence, may have made her decision as much out of devotion for Naomi as out of love for God, Torah, and Israel." Perhaps Ruth preferred the kind of Judaism that Naomi practiced, and wished to learn more about this type of observance.

Naomi teaches Ruth about proper behavior for an Israelite woman, as well as commandments and punishments. It is notable that Naomi mentions practices that are noticeable by others: Ruth must refrain from attending gentile events (for fear of being seen there, or influenced by what she herself witnessed there), and then must also affix

<sup>&</sup>lt;sup>15</sup> "But Ruth replied, 'Do not urge me to leave you, to turn back and not follow you. For wherever you go, I will go; wherever you lodge, I will lodge; your people shall be my people, and your God, my God. Where you die, I will die, and there I will be buried.'"
<sup>16</sup> Ruth Rabbah Π:22

<sup>&</sup>lt;sup>17</sup> Washofsky, Mark. "Conversion to Judaism: The Question of Motivation." *Introduction to Judaism: Instructor's Guide and Curriculum.* New York: UAHC Press, 1999. p. 97.

the mezuzah to her doorpost, an external declaration of her Jewishness for all to see.

Thus, Naomi seems to be emphasizing that those around her will notice Ruth's conversion to Judaism, and she must be willing to accept the reactions of others. This is indeed true for converts of all eras – the fear of the reaction of family and friends can be quite frightening.

An alternative version of this conversation seems to focus more on ritual acts, but contains one striking response.

Another interpretation: Wherever you go, I will go: to the tent of testimony, to Gilgal, Shiloh, Nob, Gibeon, and the Permanent Temple. And wherever you lodge, I will lodge: I shall lodge overnight with the sacrifices. Your people shall be my people, in that I will destroy all idolatry within me, and then your God, my God, to pay me the reward of my labor. 20

What could it mean for Ruth to destroy the idolatry within her? In the context of other ritual acts, it is easy to dismiss it as a reference to a change in religious action. However, it distinctly refers to a change that must take place internally – a simple change of belief, perhaps, but it may include much more. Taking these two midrashim together, it is interesting to note that the first midrash focuses primarily on what external changes must take place, while this midrash emphasizes an internal change in belief and practice. A change must take place within – not just a change in status, label, or external action.

Destroying the idolatry within her could intimate a shift from one idea of self to another. Ruth may be acknowledging that a change in religious practice requires a change in self-image and self-identification as well. Additionally, Ruth may no longer feel satisfied by

<sup>20</sup> Ruth Rabbah II:23

<sup>&</sup>lt;sup>18</sup> These names refer to the different places where the Sanctuary stood until permanently settled in Jerusalem.

<sup>&</sup>lt;sup>19</sup> Deuteronomy 16:7 was interpreted to mean that one was to lodge overnight in Jerusalem on the first night of the Festivals, following the offering of the sacrifices.

the idolatrous Moabite tradition, and may associate the Naomi's welcoming nature with her positive perception of the Israelite religion.

Ruth's pledge in the original text is quite significant, for it involves a verbal agreement, not just a change in ritual practices. The midrashim reflect this importance by placing her pledge into an actual educational context. Jewish tradition views her conversion quite positively, as is especially clear when considering that King David is one of her direct descendants, and, through him, the Messiah as well.

### *Jethro*

While Ruth provides a strong female model of conversion, Jethro is her male counterpart. Mekhilta D'Rabbi Ishmael<sup>21</sup> begins by explaining that Jethro leaves his comfortable realm of material wealth in order to wander the wilderness with the Israelites whom he has now joined. This is to perhaps emphasize his honorability as a convert. When discussing a conversation between Jethro and Moses, R. Eliezer, in God's voice, says, "when one comes to you to convert, and he comes in the name of heaven, you should draw him close and do not repel him." R. Eliezer's comment refers to both a willingness to accept potential converts, and a concern over proper, pure motivations.

Once Jethro officially joined the Israelite community, Mekhilta explains that he was greeted by Aaron, Nadav, Avihu, the 70 elders of Israel, and the *Shekhinah*. This serves as a model for properly welcoming a convert into the Jewish community: friends, family, the entire congregation, and God gather to greet the new Jew.

<sup>&</sup>lt;sup>21</sup> Horowitz-Rabin edition, pp. 192-195.

Tanhuma<sup>22</sup> uses a teaching, "There are those who hearken and lose their reward and there are those who hearken and are rewarded" to shed light on what the Rabbis believe about Jethro. Jethro is an example of one who hearkened and was rewarded: he heard the news of Israel's redemption, swore loyalty to Israel, and was rewarded by having a *parashah* named after him. The Rabbis make Jethro into the male paradigm for a convert, pointing out that he loved Torah study and promoted the fear of God.

#### Conclusion

Aggadah allows us to delve deeper into the personal motivations and stories behind the converts of Biblical and Rabbinic times. We hear the actual words spoken by characters like Ruth or Jethro, and also witness the brave actions of Ketiah bar Shallum and Onkelos. The human faces of these stories demonstrate a sensitivity in our predecessors to recognize that conversion was not just a status change. Otherwise, Halakhic rules would have remained the only mention of conversion, as this keeps the rules intact and impersonal.

Instead, the inclusion of these stories implies an acknowledgment that the individual's journey to Judaism was significant not only in his/her own life, but also in later generations (as is the case with Ruth and the Davidic dynasty). Hesitancy on the part of the Sages to welcome all converts is excusable – it was a very real fear in their lives that converts would either infiltrate the Jewish community or convert for insincere reasons, thus potentially spoiling the whole community's experience.

The stories are complex and not without differences in interpretation. However, it is easy to glean a lesson about the righteous of those who come to Judaism for true,

<sup>&</sup>lt;sup>22</sup> Vayishma Yitro: Piska 2 (Buber, p. 310)

correct reasons, and this tradition of welcoming personal stories exists even to this day.

Next, an examination of what each major Jewish movement is doing with regards to accepting and preparing individuals for conversion to Judaism.

# Chapter Three: CONTEMPORARY CONVERSION

Following an assessment of the rich history of conversion in both halachic and aggadic works, an examination of the current views surrounding conversion becomes the compelling next step. Each of Judaism's three major modern movements (Reform, Conservative, Orthodox) approaches the topic of conversion from different standpoints. The movements each have differing philosophical and theological perspectives that influence the ways in which they incorporate, dismiss, or amend the classical understanding of conversion. This, in turn, affects how they then welcome the potential convert, carry him/her through the process of conversion, and then finally convert the new Jew-by-choice. After a discussion of three different understandings of the psychosocial conversion process, a look at each individual movement will follow, with an eye toward the consideration of the potential convert's internal, mental state at any time during the process.

## Three Models of the Conversion Process

While the study of the psychosocial aspects of conversion remains a relatively new pursuit, three theorists have proposed different lists of stages that the convert must go through for a successful conversion. Every human being goes through similar changes and transitions throughout their lives, and the conversion process follows stages that could be seen as markers of any major life change. As William Bridges points out, there

is a "theory of personal development that views transition as the natural process of disorientation and reorientation that marks the turning points of the path of growth."

These stages go from the first inclination that one's religion must change through complete identification with the new religion. James Fowler, Diane Centolella, and Sherri Alper provide models through which greater understanding of the internal conversion process can be found.

James Fowler is famous for his work, Stages of Faith: The Psychology of Development and the Quest for Meaning (HarperSanFrancisco, 1995), in which he explicates the six stages of human faith development.<sup>2</sup> Later, Fowler combined theology and psychology in an examination of conversion. Stephen J. Einstein, et al.,<sup>3</sup> explain that, in Fowler's work, Faithful Change: The Personal and Public Challenges of Postmodern Life (Abingdon Press, 1996), conversion to a new religion follows a common pattern:

- 1) A precipitating event or realization
- 2) Disidentification with the birth religion
- 3) A period of disorientation
- 4) Reintegration with the new religion<sup>4</sup>

<sup>1</sup> Bridges, William. Transitions: Making Sense of Life's Changes. Cambridge, Massachusetts: Perseus Books, 1980. p. 5.

His six stages are as follows: Intuitive/Projective Faith (ages 2-6, involves the growth of faith and the rise of imagination); Mystic/Literal Faith (ages 6-12, with use of narrative, child evaluates imaginative faith of younger years); Synthetic/Conventional Faith (age 12-adulthood, corresponds with Piaget's formal operational thinking, involves bringing ideas together, creating interpersonal relationship with God); Individuative/Projective Faith (For those who reach this adult stage, focus on concerns about boundaries between self and others, between self and God); Conjunctive Faith (Around ages 35-40, person becomes aware of unconscious, of mystery, of unknown in self and in God. Aware of "paradoxical tension" in self and world); Universalizing Faith (For those few who reach this stage, self is no longer center of universe. Center is "participation in God or ultimate reality.") [Straughn, Harold. "My Interview with James W. Fowler on the Stages of Faith." Accessed January 4, 2004.

<sup>&</sup>lt;a href="http://www.lifespirals.com/TheMindSpiral/Fowler/fowler.html">http://www.lifespirals.com/TheMindSpiral/Fowler/fowler.html</a>

<sup>&</sup>lt;sup>3</sup> In an article entitled, "The Psycho-Social Component of Introduction to Judaism." Einstein, Stephen J., et al, eds. *Introduction to Judaism Instructor's Guide and Curriculum*. New York: UAHC Press, 1999. p. 30.

<sup>&</sup>lt;sup>4</sup> This list is very similar to the transition process outlined by William Bridges, in which he points out that major life changes follow these stages: "(1) An ending, followed by (2) a period of confusion and distress, leading to (3) a new beginning..." [Bridges, William. *Transitions: Making Sense of Life's Changes*. Cambridge, Massachusetts: Perseus Books, 1980. P. 9.]

Thus, some type of event must take place in someone's life, or at least an "epiphany" of sorts, that causes them to reevaluate their religious ties. This leads to a break from the birth religion. Einstein, et al., calling the third stage the "midbar stage of the journey," point out that this stage is the most difficult in that the potential convert has let go of a previously secure foundation, mourns that loss, but has not yet established a new identity. Finally, the person finds a home in the new religion, and is reintegrated into it.

In her doctoral dissertation, Diane Centolella presents the stages that she identified based on her doctoral research.<sup>5</sup> She examined the experience of converting to Judaism, studied how exactly it took place, and then sought to identify a primary pattern of experiences or stages that take place during the conversion process. Following her research, she found the following stages to be common to all those who had converted to Judaism:

- 1) Lack of Connection with Childhood Religion
- 2) Questioning of Beliefs
- 3) Exploration and "Discovery" of Judaism
- 4) Commitment (actual conversion ceremony)
- 5) Adjustment to Jewish Life
- 6) Jewish Identity

The potential convert, therefore, already feels disconnected from the childhood religion, but at some point, finally feels comfortable questioning his/her beliefs. This questioning leads to an examination of other religions, culminating in the discovery of Judaism. Study and further exploration leads to a firm commitment to Judaism, yet it takes time to adjust to Jewish life, i.e. what it means to *be* and *do* Jewish. Finally, there is a new Jewish identity.

<sup>&</sup>lt;sup>5</sup> Centolella, Diane M. Souls in Transition: The Psychosocial Process of Conversion to Judaism. Dissertation. Ohio State University, 2001.

Centolella expounds on the conversion process more intensely than Fowler.

Centolella's stages (1) and (2) could be viewed as similar to Fowler's first two stages.

Yet she more thoroughly delineates the three stages that follow, all of which could be included in the *midbar* stage of the journey. Finally, they both conclude with total identification with the new religion.

Sherri Alper offers a developmental model for becoming Jewish. While her list applies to converts, she explains, "it can also be considered descriptive for mature religious development in general." Alper points out that they are not a rigid sequence of events, rather a continuum within which people may move forward and backward. Her sequence is as follows:

- 1) <u>Symbiosis</u>: Excitement of discovery and intense bonding between individual and community.
- 2) <u>Differentiation</u>: The Jew-by-Choice begins to define his/her own boundaries and typically asks hard questions at this point.
- 3) <u>Practicing</u>: Jew-by-Choice starts to make decisions as a Jew with more self-confidence. There is typically a deepening of emotional attachment to Judaism in this stage.
- 4) <u>Rapprochement</u>: Jewish self is now defined, thus it is now safe to make conscious connections between the "doing" of Judaism and the emotions involved. More clarity involving "me" and "we."
- 5) <u>Mutuality</u>: This final stage is characterized by "constancy and interdependence, in which the ideal is reconciled with the real." The foundation is one of continued growth, rather than one of need. <sup>7</sup>

In contrast to Fowler and Centolella, Alper seems to focus primarily on the process that occurs once the individual has decided to pursue conversion, and has already presumably questioned his/her beliefs and discovered Judaism. Written primarily for the person converting in the context of a new or upcoming marriage, she outlines what may take

<sup>&</sup>lt;sup>6</sup> Alper, Sherri. "Becoming Jewish: A Developmental Model." Introduction to Judaism Instructor's Guide and Curriculum. New York: UAHC Press, 1999. p. 115.

<sup>&</sup>lt;sup>7</sup> Alper, Sherri. "Becoming Jewish: A Developmental Model." Introduction to Judaism Instructor's Guide and Curriculum. New York: UAHC Press, 1999.., p. 116.

place for an individual as he/she becomes ready to build a new Jewish life. It is not clear when exactly the ceremonial conversion to Judaism may take place within her framework. The spotlight is instead on the self within a new community, with interdependency and self-confidence the ultimate goals.

Alper's stages differ from the other two lists in that Fowler and Centolella approach the entire conversion timeline, from the dissatisfaction with the previous religion through integration of the new religion. Fowler's list stops at the point of accepting the new religion, while Centolella's continues past the actual conversion ceremony until a feeling of true Jewish identity is developed. Alper's stages were also written at a time when conversion were performed mostly for the sake of marriage, whereas Centolella's subjects converted on their own accord or much later in a marriage.

These rubrics can be utilized to analyze accounts of conversion both from biblical times through today's Jews-by-Choice. They can also be applied critically to the current conversion processes of each modern movement, with an eye towards each program's approach or recognition of the different stages involved in the joining of a new religion.

### Orthodox Judaism

Orthodox Judaism adheres to the halachic rules set forth first in (what they view as) the Divine revelation of Torah at Sinai, and its subsequent transmission and interpretation by Mishnah, Talmud and the Codes (also known as Oral Torah). According to Orthodox beliefs, these later texts are equally divine in origin. Therefore, they believe that following the commandments and fulfilling mitzvot is, in fact, not a choice, but rather doing God's will.

Orthodox<sup>8</sup> Judaism is similar to the other movements in that it is always difficult to say, definitively, what the movement as a whole believes or practices. It differs from the other movements in that it is significantly less centralized or unified. There are many different groups and organizations that fall under the category "Orthodox Judaism," but "Modern Orthodoxy," which is predominately an American group, will be the primary focus of this section.

Modern Orthodoxy<sup>9</sup> is active in such institutions as Yeshiva University. Many Modern Orthodox Jews were inspired by the 20th century example of Rabbi Joseph D. Soloveitchik. Rabbi Soloveitchik, and the movement in general, has sought to bring together "Torah u'Madah" - religious studies and secular studies. Halachah and theological concerns remain at the center of what they believe, but, as opposed to the Haredi movement, which believes in maximum separateness from modernity, Modern Orthodoxy aims to recognize the benefits of incorporating modernity and secularism into Jewish lives. 10 This can indeed be a struggle:

The Modern Orthodox experiment begins with the assumption that Orthodoxy can preserve its integrity and passion, and even be enriched. by its intersection with modernity, and that the interaction will allow Orthodoxy to bring to the broader world a clearer vision of the grandeur of Torah. On the other hand, this approach does not deny that there are areas of powerful inconsistency and conflict between Torah and modern culture that need to be filtered out in order to preserve the integrity of halakha.<sup>11</sup>

11 Ibid.

<sup>&</sup>lt;sup>8</sup> An invaluable guide to the many arms of Orthodox Judaism (including Chasidism, Mitnagdim, Religious Zionism, etc.) can be found at <a href="http://www.ucalgary.ca/~elsegal/363\_Transp/08\_Orthodoxy.html">http://www.ucalgary.ca/~elsegal/363\_Transp/08\_Orthodoxy.html</a>. "American 'Centrist' Orthodoxy." Accessed January 11, 2004 from

<sup>&</sup>lt;a href="http://www.ucalgary.ca/~elsegal/363">http://www.ucalgary.ca/~elsegal/363</a> Transp/Orthodoxy/Centrist.html. > 10 Berman, Rabbi Saul J. "The Ideology of Modern Orthodoxy." Accessed January 14, 2004 from <a href="http://www.shma.com/feb01/berman.htm">http://www.shma.com/feb01/berman.htm</a>.

The movement is represented by the Union of Jewish Orthodox Congregations (started in 1898), commonly referred to as the Orthodox Union, or the "OU." The rabbinical body is known as the Rabbinical Council of America.

A sampling of nineteenth century Orthodox responsa<sup>12</sup> shed some light onto the issues facing the Orthodox community, and the variety of their reactions. Rabbi Jakob Ettlinger (1798-1871), in his *Binyan Tzion 149*, wrote a responsum in which he declared his discomfort with rabbis who were more lenient with converts, and who allowed people to convert for marriage alone. He stated that some rabbis based their leniency upon the Beit Yosef of Yoreh Deah 268:12, in which it is written that the proselyte will in the end come to convert for a selfless purpose, even if it appears to be an ulterior motive at the present. Despite this, Rabbi Ettlinger did not want to consider the possible motivations or reasons behind someone's conversion outside of whether the motives were pure or ulterior.

In contrast, Rabbi Elijah Guttmacher (in Aderet Eliyahu, Yoreh Deah, #87), in 1858, examined a case in which man wanted to convert so that he could marry a young Jewish woman. The man had already studied quite a bit about Judaism, and the inquiring rabbi was ready to perform the conversion, with Rabbi Guttmacher's approval. Citing the story of Timna in Sanhedrin 99a, in which Timna asked the forefathers to convert her, only to be turned down by all three. Timna then left and became the concubine of Eliphaz, Esau's son. Amalek, Israel's ultimate foe, is said to have descended from her. From this, Rabbi Guttmacher concluded that it is a greater sin to reject converts than to accept them, even if the accepted convert is not ideal.

<sup>&</sup>lt;sup>12</sup> The following responsa were found in Rabbi David Ellenson's collection, entitled "Modern Orthodox Responsa on Conversion."

Reacting to contemporaneous trends in the more liberal Jewish communities of his time, Rabbi David Zvi Hoffman (1843-1921) in his *Melammed l'ho'il* Yoreh Deah #85, deals with the question of converting someone who wants to marry a Jew. Because of the rise in civil marriages, as well as Reform and Conservative conversions (which "apply lenient standards or fail to apply any traditional standards in matters of conversion"), he instructs the inquiring rabbi to convert these cases as well, so as to ensure a proper, halachic conversion.

Rabbi Shlomo Riskin, formerly a professor at Yeshiva University and now Chief Rabbi of Efrat, Israel, was ordained by Rabbi Soloveitchik. While still in the United States, Riskin wrote an extensive article on conversion in Jewish law and within Modern Orthodoxy. He mentions some of the more troubling cases of potential converts that are typical in Israel:

The secularists agonizingly cry: Is the Russian émigré married to a Christian, who has risked life and limb to leave the "Communist paradise" and re-establish historical ties in Israel, to be told that his children are not Jews and cannot be married in a religious ceremony? Is the Israeli kibbutznik who was born to Christian parents but who has placed her destiny with Israel's future and who has worked and fought for Israel's development to be denied the status of a Jew merely because she did not perform some *pro forma* rite of acceptance? <sup>14</sup>

These dramatic, emotion-laden cases would seem, at least to the secularists to which he refers, to demand that exceptions be made to the halachah. However, Riskin immediately follows these cases with a strongly worded statement that summarizes his approach to would-be converts: "We must maintain the sanctity of Israel! Our faith commitment is based upon a precise legal system which has been responsible for the preservation of our people these three thousand years. We dare not compromise our halakhic standards."

<sup>13</sup> Riskin, Steven. (1974) "Conversion in Jewish Law." Tradition, 14. (6) 29-42.

He explains, however, that there is still confusion and disagreement within Orthodoxy as to what constitutes, "conversion in accordance with Jewish law." He presents some authorities who require that the conversion candidate will become a Godfearing Jew and will scrupulously observe the mitzvot. Yet other authorities do not require assurance that these two requirements be met.

Riskin begins his examination of halachah by going back to the Talmud's simple requirements that the male be circumcised and the male and female ritually immerse. He reviews Rambam's statement in the Mishneh Torah<sup>15</sup> that, "A proselyte, after whom the Beit Din did not investigate or to whom they did not inform the particulars of the commandments and their punishments, but who was circumcised and ritually immersed before three common judges, is considered a convert." According to this statement, one may assume that following the commandments is not necessary for conversion, but Riskin sets out to prove this assumption incorrect. He believes that, in general, following the mitzvot is the "very definition of conversion, the statement of purpose, the matrix from which circumcision and ritual immersion must follow... Similarly circumcision and ritual immersion without the concomitant acceptance of commandments become meaningless mechanical performances and are to no avail as far as conversion is concerned." 16

Rabbi Riskin believes that the proper question when it comes to conversion is not, "who is a Jew?" but "what is a Jew?" Psychologically speaking, he feels that, in the "Age of Anxiety," it is common to go through identity crises, and he bemoans the fact

<sup>&</sup>lt;sup>14</sup> Riskin, Steven. (1974) "Conversion in Jewish Law." Tradition, 14. (6) p. 29.

<sup>15</sup> Mishneh Torah. Issurei Biah, 13:14-15.

<sup>16</sup> Riskin, Steven. (1974) "Conversion in Jewish Law." Tradition, 14. (6) p. 34.

<sup>17</sup> Riskin, Steven. (1974) "Conversion in Jewish Law." Tradition, 14. (6) p. 36.

that Judaism is often involved with these crises. "With this backdrop, it is no wonder that ten lectures devoted to Jewish History and Culture with a signed certificate and name-giving ceremony can make any WASP into a HASP (Hebrew Anglo-Saxon Protestant) within a few short months." With this comment, it becomes clear that Riskin is responding to more than mere halachic issues. Rather, he seems to be reacting to what he sees as conversion trends in the other moments, which he essentially condemns. Most likely, he is responding to the fact that the other movements, in his opinion, are producing "less-than" Jews, in that they are not properly educated about laws and mitzvot, and thus these converts are not meeting halachic standards.

Riskin concludes his article by suggesting a regulated course of study, held under the auspices of the Rabbinical Council of America, which would provide "a proper course of study as well as practical guidance in the observance of commandments for the would-be convert." The course would thus ensure a focus on *kabbalah mitzvot*, the accepting and receiving of the obligation to fulfill the commandments.

Rabbi Shlomo Riskin is just one rabbi (albeit a well-known one) among the countless Modern Orthodox rabbis. Yet, his article is featured as the definitive article discussing conversion in Modern Orthodoxy on the *Edah* website. *Edah*, which states that, "The mission of Edah is to give voice to the ideology and values of modern Orthodoxy and to educate and empower the community to address its concerns," must therefore see Rabbi Riskin as representative of the movement as a whole. Thus, it is possible to take his comments as such.

<sup>12</sup> Riskin, Steven. (1974) "Conversion in Jewish Law." Tradition, 14. (6), p. 36.

<sup>&#</sup>x27;' 1bid., p. 38.

<sup>&</sup>lt;sup>20</sup> "Edah." Accessed December 23, 2003 from < www.edah.org>.

The Orthodox movement, by virtue of being a strictly halachic movement, does not allow flexibility when it comes to the rules of conversion. Conversion is a stringent, mitzvot-based process, culminating in circumcision and immersion. One may wonder where the psychology of the individual enters into the picture. Since the rabbis and leaders are focused on the importance of proper observance and fulfillment of the mitzvot, there is not much opportunity to focus deeper on a psychosocial level.

Perhaps the only entrance of "self" into the discussion is the traditional questioning of the potential convert that is found in Yevamot 47a: "What reason have you for desiring to become a proselyte; do you not know that Israel at the present time are persecuted and oppressed, despised, harassed and overcome by afflictions?" According to the text, when the convert answers that he knows all this, yet is still unworthy of becoming Jewish, he is quickly accepted. This humility in approach to the study of Judaism may be the only indication of the consideration of the internal process for current Orthodox conversion. In contrast, perhaps it is presumed that the potential convert has already completed the "soul-searching" involved in conversion prior to seeking out a rabbi and beginning the conversion process.

There are many positive aspects to pursuing conversion in an Orthodox context.

One can be sure that all Jewish communities will accept his/her conversion, all over the world. For those who crave structure or clarity, it is much easier to embark on a process that plainly tells you what is expected of you, what to do, and when to do it. Rules and strictures can be comforting when other areas of life feel out of control or chaotic. Others may be drawn to the depth of faith and conviction often found in Orthodoxy. Answers to the unknown, when life presents challenges or even tragedy, can help to rebuild a foundation of assurance and confidence in the world.

## Conservative Judaism

Conservative Judaism originated in Germany in the mid-nineteenth century in response to what were viewed as excesses in the Reform Jewish community. Zecharias Frankel, one of the early primary figures of the movement, seceded from the rabbinical conference active in Frankfort, Germany, over a disagreement concerning Hebrew in the prayer service – he felt it was a required part of the service, and the other rabbis found Hebrew unnecessary. The founders of the Conservative movement sought to find a compromise between modernity and tradition. They knew that a living organism cannot remain static, and that change, leading to growth or decay, is inevitable. Hence, they sought to guide Jewish life in a manner that would allow for necessary changes without destroying or impairing the essential tradition and the historical continuity of Judaism." 22

The primary bodies of the Conservative movement are the United Synagogue of Conservative Judaism (originally United Synagogue of America), founded in 1913, and the Rabbinical Assembly. The Jewish Theological Seminary is the primary decision making body of the movement. The USCJ web-site provides a number of resources regarding conversion which address such issues as "Should I convert to Judaism?" "How to discuss conversion to Judaism," "Considering Conversion," and more. USCJ's resources are created by Dr. Lawrence J. Epstein, a member of the Joint Commission on Intermarriage of the Rabbinical Assembly. Dr. Epstein also participates in the maintenance of a website called <a href="https://www.convert.org">www.convert.org</a>, which provides a number of other conversion resources from the Conservative movement.

<sup>22</sup> "USCJ FAQ." Accessed January 11, 2004 from < www.uscj.org/USCJ\_FAQ201.html>.

<sup>&</sup>lt;sup>21</sup> "Zecharias Frankel" Accessed January 14, 2004 from <a href="http://en.wikipedia.org/wiki/Zecharias\_Frankel">http://en.wikipedia.org/wiki/Zecharias\_Frankel</a>.

On web-pages entitled, "Should I Convert to Judaism?"<sup>23</sup> and "Considering Conversion to Judaism,"<sup>24</sup> the USCJ addresses some of the possible motivations and reasons that one might convert to Judaism. Examples vary from "Belief that Judaism is an attractive religion," "Liking Jewish worship," and "Feeling that Jewish beliefs make sense," to "Desire for a Jewish wedding," and "Desire to share faith and practice with partner." The potential convert is advised to ponder what his/her motivations might be, and then begin the journey of making a "profound religious decision." Creating a unified Jewish home seems to be the primary reason that the USCJ encourages conversion of the non-Jewish partner in a relationship or marriage.

The USCJ website also provides a sample conversion curriculum.<sup>25</sup> The curriculum consists of six primary areas: weekly class attendance, required readings in Tanach and other resources, attendance at two Shabbat services a month, basic Hebrew reading, bimonthly appointments with the rabbi, and implementation of learned rituals. Perhaps psychosocial issues would be discussed in the private sessions with the rabbi, but they are not set forth as a topic for class time.

While these resources seem rather conventional in nature, Conservative institutions in both Los Angeles and New York are currently creating programs that are much more progressive. The University of Judaism currently offers the Miller Introduction to Judaism Program. Instruction covers all of the integral areas of study (such as holidays, lifecycle, texts, anti-Semitism, etc.), yet also provides individual

<sup>&</sup>lt;sup>23</sup> Epstein, Dr. Lawrence J. "Should I Convert to Judaism." Accessed June 18, 2003 from <a href="https://www.usci.org/intmar/shouldi.html">www.usci.org/intmar/shouldi.html</a>.

<sup>24 &</sup>quot;Considering Conversion to Judaism." Accessed June 18, 2003 from <a href="https://www.uscj.org/intmar/consider.html">www.uscj.org/intmar/consider.html</a>>

Englander, Rabbi David. "Bnai Torah Conversion Program." Accessed June 18, 2003 from <a href="https://www.usci.org/soeast/bocabt/conversion.html">www.usci.org/soeast/bocabt/conversion.html</a>.

guidance and counseling, support groups, and weekend Shabbat retreats. This eighteenweeklong intensive course does not explicitly require halachic observance, but does expect some level of commitment to the mitzvot.

One Conservative rabbi, Ed Feinstein, spoke very highly of people who choose to convert to Judaism. Rabbi Feinstein, at Valley Beth Shalom in Los Angeles, is quite active in outreach on a national level. He currently organizes a mentoring system which encourages congregants to mentor and invite conversion for the non-Jews in intermarriages. He wrote:

Personally, I believe that conversion is a remarkable act of personal courage and commitment. I believe that the Jew-by-Choice is a hero to us all. I hold with Maimonides in regarding the Jew-by-Choice as a living symbol of Abraham/Sarah's struggle for faith and truth. <sup>26</sup>

Rabbi Feinstein then artfully discussed what he felt concerning those who are not as warmly welcoming of potential converts:

I resent all the barriers and obstacles our communities put up in the path of the one who comes to us out of spiritual searching wishing to join us. And I believe that, absent those barriers, there would be many thousands who would find their way into Judaism. The barriers are themselves remnant of the traumas of the past ages of Jewish history. We need, as a community to heal those wounds. Once healed, we will discover a treasure of spirit and energy in those who would join us. <sup>27</sup>

It is difficult to ascertain whether Rabbi Feinstein is reacting to the traditional Orthodox "barriers" to conversion, such as strict rules, sending the person away 3 times, questions of motivations, etc., or whether he refers, instead, to the Conservative movement's previous attitudes towards conversion. It is most likely the latter – before Rabbi Feinstein's active role in outreach, the only other major figure in the Conservative

<sup>&</sup>lt;sup>26</sup> Feinstein, Rabbi Ed. Email to Author. December 23, 2003.

<sup>&</sup>lt;sup>27</sup> Feinstein, Rabbi Ed. Email to Author. December 23, 2003.

movement was Rabbi Harold Schulweis, <sup>28</sup> also at Valley Beth Shalom in L.A. The Conservative movement has otherwise been relatively quiet with regards to conversion and intermarriage, perhaps hoping that, if no attention is paid to it, it will go away as an issue or concern.

Rabbi Feinstein represents the next era in Conservative Judaism with regards to conversion. His enthusiasm, as well as the existence of programs such as the Miller Introduction to Judaism Program, allow potential converts to learn in warm, encouraging atmospheres that acknowledge the internal as well as external changes that will take place. Candid discussions with a rabbi, as well as support group opportunities, seem to provide the best possible outcomes in terms of the integration of a new, Jewish identity.

### Reform Judaism

The movement of Reform Judaism has taken a number of measures to ensure the warm welcome of converts into the Jewish community. The movement, represented both by the national umbrella organization, Union for Reform Judaism (formerly the Union of American Hebrew Congregations), as well as the rabbinic body, Central Conference of American Rabbis, have taken steps towards a comprehensive approach to the inquiring potential convert that continues through the complete acceptance of the Jew-by-Choice into the community.<sup>29</sup>

The movement's stance is first apparent in two important programs conducted at the Hebrew Union College-Jewish Institute of Religion, the Reform movement's

reaffirms its commitment to converts, intermarried couples, and all those seeking a spiritual home in Judaism.

Rabbi Schulweis is quite prolific in the area of Outreach. Samples of his sermons, many regarding intermarriage, halachah, and conversion, are available at <a href="http://www.vbs.org/rabbi/hshulw/">http://www.vbs.org/rabbi/hshulw/</a>.
 Including the June, 2001, CCAR "Resolution on Rabbinic Commitment to Keiruv," in which the CCAR

seminary. Student rabbis at HUC-JIR are encouraged more and more to meet the challenges of contemporary Jewry by attending the requisite third-year retreat, the Gerecht Family Outreach Institute. This Institute is an intensive weekend, in which the study of texts, practicalities, and issues surrounding conversion, with many guest clergy and converts adding personal stories throughout, offers a unique, in-depth education in conversion and outreach. Students also have the option of taking part in the Denver Outreach Internship, a five day long program offered by Rabbi Stephen J. Foster, a leading force in conversion and interfaith programming in the movement. In Denver, numerous panels and text-studies provide an extensive look at all sides (parents, children, spouse, clergy) of the conversion process.

Perhaps the two most central resources provided for clergy and congregations by the Reform movement are the Union's requisite Introduction to Judaism class and the CCAR publication entitled *Divrei Giyur: Guidelines for Rabbis Working with Prospective Gerim.* Both clearly exemplify the movement's attitude toward converts, conversion, and the reactions expected from the Jewish community. Both pay close attention to the psychosocial issues and implications of conversion throughout the process.

On December 2, 1978, Rabbi Alexander Schindler<sup>30</sup>, president of the Union of American Hebrew Congregations from 1973-1996, brought outreach to interfaith families and potential converts to the forefront of Reform Jewish concerns. He implored the Board and members of the UAHC to remove the "Not Wanted signs from our hearts."<sup>31</sup> His

Text of Rabbi Schindler's speech is available at http://uahc.org/outreach/schindler.shtml.

<sup>&</sup>lt;sup>30</sup> The Union for Reform Judaism provides a site dedicated to Rabbi Schindler's biography, speeches, legacy, etc. It can be accessed at <a href="http://www.uahc.org/schindler">http://www.uahc.org/schindler</a>.

initiative created the Department of Outreach, which in turn led to a new motivation to provide outreach resources to the congregations and leaders of the movement.

## Introduction to Judaism

One of the major advances to come of his charge was the Introduction to Judaism class<sup>32</sup>. An official textbook of resources was created in 1983, with a second edition published in 1999. Prior to the publication of this book,

It was felt then that previous UAHC Introduction to Judaism courses were almost entirely cognitive in nature. Students heard lectures about theology, philosophy, holidays, and history. When students completed the course, they often lacked practical skills and did not know how to begin their own personal Jewish lives.<sup>33</sup>

According to the "Goals and Methodology of the Introduction to Judaism Program,"<sup>34</sup> the course seeks to recognize both the cognitive and affective aspects of taking a class of this nature. In the cognitive domain, students gain both intellectual and practical knowledge of Judaism. In the affective domain, students are encouraged to confront their feelings both about *being* Jewish and *doing* Jewish. Both these areas are approached through the study of the Jewish holidays and lifecycle.

Integral to the Introduction to Judaism class are a minimum of 2-3 "Psychosocial Sessions." These sessions are held throughout the course, allowing the participants time to personally relate to the issues presented in class. There are multiple goals to these sessions, such as affirming the fact that choosing Judaism is possible, highlighting

<sup>34</sup> Ibid, p. 13.

<sup>&</sup>lt;sup>32</sup> It is important to note that the Introduction to Judaism class is not merely a "conversion class." The Jewish partners of potential converts are encouraged to attend, as well as Jews who would like a "refresher course" in Judaism, and those who are seeking more knowledge about Judaism in general. The course is designed to address all of these populations. (*Introduction to Judaism: Instructor's Guide and Curriculum*. New York: UAHC Press, 1999. pp. 15-16)

<sup>33</sup> Introduction to Judaism: Instructor's Guide and Curriculum. New York: UAHC Press, 1999. p. 11.

common issues or concerns of the conversion process, building a sense of community in the class, and more.<sup>35</sup> The sessions aim to address both internal issues (such as "trying on" Judaism) and external issues (what will my partner's/my own parents think?).<sup>36</sup>

The inclusion of psychosocial sessions in the course of this class is significant.

Although the potential convert is theoretically meeting regularly with a sponsoring rabbi, the course provides an outlet in which the potential convert can discuss concerns with others in a similar position. In fact, in situations where a majority of class members are potential converts, some facilitators recommend holding separate "support group" style meetings before or after class, where these issues can be discussed more deeply.<sup>37</sup>

All of these actions by the movement and the individual teachers deliver a message of inclusion and understanding to the potential convert. The needs and concerns of each person are thus recognized, acknowledged, and addressed in some way. The course identifies that conversion is not just a label change or the taking on of new actions, but rather a complex change in identity and self-image.

# Divrei Giyur: Guidelines for Rabbis Working with Prospective Gerim

In early 2001, the Central Conference of American Rabbis adopted a new set of guidelines that would delineate the ideal conversion process to be undertaken by Reform Rabbis. The creation process began in 1996, when the Committee on Conversion decided to develop guidelines to assist Rabbis with the *giyur* process. The final product looks almost like a page of Talmud – the central section contains the primary guidelines, yet it is surrounded on all sides by commentary, discussion, and alternatives.

Introduction to Judaism: Instructor's Guide and Curriculum. New York: UAHC Press, 1999. pp. 31-32.
 Ibid. pp. 33-36.

The text comprehensively guides Rabbis through each stage of the process: Initial Contact, Preparation (including Academic, Spiritual, and Communal), Concluding Rituals and Ceremonies, Follow-up, and Recognition (of other CCAR Rabbis' gerim). Many considerations are made regarding the psychosocial aspects of the entire process. Even from the initial contact, rabbis are encouraged to, "share with the prospective ger/giyoret our joy at and encouragement of a decision to pursue the possibility of gerut." This simple sentence reflects the general attitude of inclusion and compassion for the entire process – the Reform rabbis warmly welcome the potential convert, acknowledging the possibility of conversion in the future. Nothing is set in stone at this initial meeting, nor is anything permanent until the final ceremony. This allows the potential convert to feel comfortable pursuing this new life path.

In the section entitled, "Preparation: Spiritual," the rabbi is encouraged to hold group meetings with all current prospective converts.

The purpose of these meetings is to explore those issues that virtually all prospective *gerim* have in common, such as the reaction of their family, the support of and acceptance by their partner and their partner's family (if applicable), acceptance by the Jewish community, the psychodynamics of a change in identity (including possible feelings of inadequacy), identification with the State of Israel, and the like. <sup>39</sup>

Here, echoes of the *Introduction to Judaism* guide are heard, such that rabbis are called to acknowledge the importance of exposing the potential converts to each other, and to allow them to share their common experiences. Individual tutorial meetings with

<sup>&</sup>lt;sup>37</sup> Introduction to Judaism: Instructor's Guide and Curriculum. New York: UAHC Press, 1999.

<sup>38</sup> Ibid, p. 3.

<sup>&</sup>lt;sup>39</sup> Divrei Giyur: Guidelines for Rabbi Working with Prospective Gerim. New York: Central Conference of American Rabbis, 2001. P. 6.

the rabbi are a classic part of the conversion process, but these group meetings, while untraditional, are seen as equally important to a successful conversion.

The private sessions with the rabbi are opportunities for the prospective convert to ask more personal questions, raise other issues, and otherwise continue the course of study. The relationship with the rabbi is an entrée into other types of participation in synagogue life.

With regards to readiness, a list of 13 commitments<sup>40</sup> is included, which the rabbi is told to use as a means for discussion and exploration, then as an evaluation of readiness. This list is an expansion and modern version of what the halachah had put forth centuries before:

- a. An acknowledgment that the prospective *ger/giyoret* is freely choosing to enter into the eternal covenant between God and the Jewish people.
- b. An acceptance of Judaism to the exclusion of all other faiths and practices in his/her life.
- c. K'lal Yisrael: sharing in the fate and faith of the Jewish people.
- d. Home and synagogue observance of Shabbat, chagim, and yamim noraim.
- e. Creation and maintenance of a Jewish home.
- f. Tikkun Olam, tzedakah, and gimilut chasadim.
- g. Some element of Jewish dietary discipline.
- h. Personal and communal tefillah on a regular basis.
- i. Continued talmud Torah.
- j. Affliliation with a synagogue.
- k. Marriage to a Jew (if not currently married).
- L Raising future children as Jews.
- m. Medinat Yisrael. 41

The exact nature of these commitments varies according to the individual convert and rabbi. For example, "dietary discipline" can mean anything along the *kashrut* 

<sup>&</sup>lt;sup>40</sup> Divrei Giyur: Guidelines for Rabbi Working with Prospective Gerim. New York: Central Conference of American Rabbis, 2001, p. 8.

<sup>&</sup>lt;sup>41</sup> Arnold Gluck adapted a list originated by Stephen E. Foster which contains ten commitments. This alternate list consisted of: Yom Kippur Observance; Mezuzah; Kindle Shabbat Candles; Tzedakah; Worship; Dietary Laws; Affiliation; Education; Love of Israel; Raise Children as Jews. (from *Introduction to Judaism: A Sourcebook*, edited by Stephen J. Einstein, et al. New York: UAHC Press, 1999. p. 74)

spectrum, from matzah on Pesach and fasting on Yom Kippur all the way through complete, strict *kashrut*. Creating a Jewish home refers to displaying Jewish art and ritual objects, as well as practicing home rituals, such as the bedtime *sh'ma*.

Interestingly, these commitments refer primarily to faith, action, and ritual. There is nothing in these thirteen commitments related to psychological readiness. Perhaps it is assumed that the rabbi would have an internal sense of when the potential convert is truly ready. According to the commentary on page 7, "Some colleagues wait for a candidate to begin using 'we' instead of 'they' when referring to Jews." This change in word choice would seem to imply an identity change – the person now feels like part of the Jewish community, inside and out.

Regarding the text itself, it is important to note, that, consistent with the movement's flexible ideology, this resource is called *guidelines* and not *rules* or *law*. The Committee states, on page 2, "Our goal is not to force requirements upon individual Reform rabbis, but rather to be able to speak as a community with a unified voice on matters so crucial to our self-definition. The document is intended to be used by rabbis with intelligence and understanding: following the approaches delineated herein wherever possible and desirable; altering and adapting them in those circumstances where it is necessary." The Committee recognizes the individual autonomy of Reform rabbis, and that some will require even more from their potential converts, and others, much less.

Using these two resources as representative of the Reform movement's attitudes toward conversion and converts, a large amount of attention is paid to the psychosocial aspects involved in the process. Much sensitivity, on the part of teachers and rabbis, is

encouraged by both the Union for Reform Judaism and the Central Conference of

American Rabbis. The Reform movement seems to be at the forefront of an integrated

curriculum – one that academically and ritually prepares the person, while still

recognizing and addressing the myriad changes that must take place within.

#### Discussion

As presented above, current research allows us greater insight into the conversion process for the individual choosing a new religion. The three lists have much in common. They all recognize that many changes must take place throughout. These changes are different for each individual, but they occur to some extent in each case. Importantly, each list emphasizes the fact that conversion is not just an academic process, or a name change, or a status change. Instead, grand shifts in identity and self-image take place as the individual finds a new home, a new foundation, and a new community.

Additionally, conversion does not end with the ceremony. Instead, the conversion ceremony ritual is just one step along the continuum of conversion, which had stemmed from the start of the questioning and unrest with the birth religion, all the way through truly feeling *Jewish*. Being able to say that "I am a Jew" with confidence and dignity does not come easily for many reasons, such as a feeling of academic inferiority, a lack of childhood memories of Judaism, or feelings of guilt towards the biological family.

Accomplishing the ability to identify as Jewish must be a source of pride for all those who choose Judaism (including those born as such!).

The Reform movement's attitudes towards conversion, and the suggested course of study as outlined in both *Introduction to Judaism* and *Divrei Giyur*, are the only ones to reflect the research. In fact, the stages outlined in *Divrei Giyur* appear to directly

correspond to the stages of conversion. More specifically, the Initial Contact can be seen as the end of the "questioning stage," just as one has come to find out more about Judaism. The Preparation of a potential convert covers Alper's "Symbiosis" and "Differentiation" stages, Centolella's exploration and discovery of Judaism, and Fowler's disorientation phase. Readiness and the Concluding Rituals/Ceremonies can be seen as relating to Alper's stages of "Practicing" and "Rapprochement," and Centolella's "Commitment." Finally, it is significant that *Divrei Giyur* includes "Follow-up" as a key component of the process, acknowledging that the conversion does not end with the ceremony alone. Follow-up recognizes Centolella's stages of "Adjustment to Jewish Life" and finally "Jewish Identity." Alper's "Mutuality" and Fowler's "Reintegration" also seem to be represented here.

The Conservative movement's Miller Introduction to JudaismrProgram seems to also be moving in the direction of a comprehensive (cognitive + ritual + affective) conversion process, but it is difficult to say, otherwise, whether or not the movement incorporates an awareness of the entire psychosocial process. The conversion resources available on USCJ's website certainly acknowledge that questioning and seeking take place at the start of the process, but the sample curriculum appears to be primarily academic and practice-oriented in nature.

Psychosocial components of the process do not appear to be relevant to the Orthodox movement. Motivations for conversion are important, as it was in the halachic texts. However, once the process commences, it follows the halachah through conversion.

An interesting complication to this discussion is the continuing "Who is a Jew" debate in Israel. This debate, over who is eligible for Israel's Law of Return, has resulted

in greater stratification between those who convert in the Orthodox community and those who convert either in Reform or Conservative contexts. The battle rages on, and is too lengthy for exposition here, but it has tremendous impact on North American Jews-by-Choice. Reform and Conservative rabbis find it essential to inform potential converts that their conversion, if completed in either of these two movements, may not be recognized in either Orthodox or Israeli contexts. Most Jews-by-Choice who convert in Reform or Conservative communities find the stratification unimportant, but it must create concern for others. When someone already feels marginalized due to their conversion status, the "Who is a Jew" situation could possibly exacerbate these feelings.

What may ultimately prove incredibly influential is the proliferation of books written by Jews-by-Choice. These books provide detailed autobiographical experiences through prose, letters, and poetry. Greater awareness of what the conversion like for the Jew-by-Choice can only enhance the process for all involved in the present and the future. The next chapter will provide examples of a variety of these writings, all of which are insightful accounts of many steps of the journey.

# Chapter Four: AUTOBIOGRAPHICAL TEXTS

The texts of the preceding chapters only truly come to life when grouped with the texts of people's lives. Rules and laws only go so far; they must be then put into practice. This alone shows the value and worth of the rules. Hearing the reactions and impressions of the Jews-by-Choice teaches us much about the efficacy and meaning of the conversion process. Though poetry, epistle, and essay, we learn what the experience is truly like for those who go through it.

## The Poetry of Barbara Jackson

A Jew-by-Choice who documented much of the process through poetry, Barbara Jackson is one of the voices that stands out from the crowd. We learn much about her inner experience in her poetic words. The following selection will illumine a few of the key aspects of the conversion process. Two of her poems seem to capture what it must feel like to be lost in the *midbar*, wandering between birth religion and chosen Judaism.

An Unbroken Thread 1

Someday I'm going to walk under the sun
With the wind at my back and a Star of David at my front
It won't seem strange to the flowers
And it won't seem strange to me

I'll walk into the synagogue With my old trembling vanished like a childhood fear Speak a tongue no longer foreign. Who needs to understand The words, when feelings are so clear?

I'll leave at the end and the same birds will be singing Under the same sun. My metamorphic needs will all be gone Finally, through and through, as natural as blowing wind Or singing bird – to be a Jew.

<sup>&</sup>lt;sup>1</sup> All of Barbara Jackson's poetry is courtesy of Dru Greenwood.

Here, Jackson speaks of nature as a goal – she wishes that her Jewishness will feel as natural as the wind on her back. She looks forward to a time when the Hebrew spoken during services will be familiar to both her mouth and her ears. Yet, she also recognizes that there are plenty of things in nature that will remain the same (like the bird, the sun, the wind) though she herself will have changed so significantly. She seems to find comfort in nature's constancy as she continues to embark on her life change

### Untitled

My fear is not by day It comes at night In dreams of Jewish objects And Catholic stained glass

In dreams I am a half-life
Part me, part Jew
My parents own these objects
And are impassive.

What? What? What meaning here? These dreamy fingers sifting through my hair A gesture so kind, but with those hands, so cold If I go on, will this black memory shear my life?

God – I'll be there again, You know that We'll fight some more, until you flee with light Then my lame mind will try to fit the pieces As it limps down the road.

This poem speaks to her fearful conflict between past and present. She must wrestle with what the future place of Christianity and its symbols will have in her life. She also much go through the difficult process of reconciling her new identity with her family. The "part me, part Jew" phrase seems to point to the fact that she does not yet feel complete in any way – neither the "old" Barbara, nor the "new" Jew. She finds herself rather in the middle, as her parents stand impassively.

Yet, Jackson eventually nears readiness for conversion. The following shows less fear, and much more comfort in Judaism.

### Untitled

I stand on the brink of a heady birth Almost I am a Jew To Israel may I be of worth For I have chosen you!

You gave me your hand that I might not fall A foreigner in your land
Now you are seeing me straight and tall
You who have helped me stand.

The best I am I bring to you Who give so much to me The joy of living as a Jew The gift which makes me free.

This poem, nearly a love song, demonstrates her devotion to Israel, the people, land, and tradition. She speaks of receiving much strength and support from Judaism, and presumably from its leaders as well, and she now hopes to be able to return that which she received.

We next hear from Jackson as she waits for the Beit Din to decide her fate. Two poems share much about what she felt as she awaited their words of welcome or rejection.

## Untitled

Now the rabbis talk without me, Deciding my fate, alone. I want to shout, "I am no mere chimera! I'm a Jew!" But listening time is done.

How can one weigh a human mind? A human life – I'm only sure Because I'm here. No one outside Knows certainly. I should be feeling, "What can I give this people, This community?" But the tangential is a bore. I am impelled, not by potential, but by feelings I am too Jewish now to walk away.

What do you say? Schooled in the humans soul What light is in my eyes? And will you bid me enter?

This poem beautifully shares the way in which she views the rabbis as gatekeepers to the faith, and the pleadings she wishes she could tell them. The stream of conscious style shows the variety of thoughts that she is experiencing as she waits. Yet, she herself states, she is too Jewish to turn away, to give up on this process. This theme is also present in another poem from this moment.

### Untitled

My destiny, a dreidel spinning
In a once known, but now an alien hand
You see my feelings? Do you understand?
Why is my patience thinning?

I stand and knock: who answers at the door To say that I should enter or should go? Please say "come in," for I would have it so. Else what was all this transformation for?

How could you cast me from so near to you? When all our dreams are finally realized. Waiting can't hurt, for finally I've surmised Whatever your decision. I'm a Jew.

More frustration and anger comes through this poem. One realizes that she must have been made to wait for a long while. This offers insight into how the convert feels as the Beit Din convenes privately to discuss the imminent conversion. While it appears to be a difficult period of time for her, it also seems to allow her to clarify ever further her

feelings about Judaism. She assuredly states that she is Jewish no matter what the rabbis decide, and maybe only her waiting would have allowed her this clarity.

Finally, the conversion is successful and complete. She dutifully writes her thoughts surrounding this momentous occasion.

I wanted to record the last sigh, the final passage To make these poems a journey now complete. My goal, still resting out beyond my hands Prevents the final chord from being struck.

This poem must be as open as the first, As tinged with doubt, but with more fervent hope For goodness and for peace, but, like my life, Unfinished, transient, non-absolute.

Jackson seems to be acknowledging that the conversion process does not end with simple ritual. Rather, it continues as she grows more and more comfortable with her new identity as Jew. As Centolella and Alper explain in their models of the psychosocial conversion process (see pages 40, 41), conversion does not end with the ritual. True Jewish identity and mutuality comes later, at a different point for each individual.

# Letters to the Family

Conversion does not take place in a vacuum; many other people are affected by the convert's decision to become Jewish. Communication can be quite challenging at times, particularly when the non-Jewish family is having difficulty accepting this life choice. Many Jews-by-Choice have elected to share their feelings with either the non-Jewish family or the Jewish family through letters. This allows them to compose their

thoughts in a more organized fashion, and may take some of the fear out of the confrontation.

A Letter to My Non-Jewish Parents

Dear Mom and Dad,

I know how surprised your were when I told you of my decision to convert to Judaism. I am writing this letter to you because I am not sure how much our conversation resolved in your own minds. I want you to know that I love you both very much. You are my parents and I'm proud of the way you are. You have loved me all my life, have been there for me when I've needed you, and have given me everything I have ever needed, whether it was an advance in my allowance or a shoulder to cry on. You have shown patience, insight, and concern. And you have been my teachers. You have encouraged me to be everything I could be, and have provided me with every opportunity. You have helped to make me who I am. For all this and more that can never be spoken or written, I love you.

Now I come to you to tell you about a path which I have chosen and to ask for your support again. The choice I have made is very important and one which I believe will enrich my life.

Being a religious person is central to my life. You taught me that through your example. I will always treasure my childhood memories. Nothing can or ever will change that, for those memories are too precious to me. The path I am on still confuses me because it is a little unfamiliar. But it is a way that I have chosen after much study and soul searching. It is not a path that leads me away from you. Please know that. You must never see it as such. Even though I have made a different choice, I will always be me, your child. We have so much to share! Now I ask for your understanding and love. I know that this may be difficult for you to accept right now, but I know that there is enough love among us. Our love will take us a long way. I also know that we can communicate and understand one another, just as we have always done, because we are a very special family. May God bless you both.

Your loving daughter, Amy<sup>2</sup>

<sup>&</sup>lt;sup>2</sup> Kukoff, Lydia. Choosing Judaism. New York: Union of American Hebrew Congregations, 1981. Pp. 41-42.

Amy begins this letter stating to her parents what she most likely wants to hear from them. She tells them that this process will not change how she feels about them, that they are always her parents, and that she loves them no matter what. She probably wishes to hear these sentiments spoken to and about her. Then she reminds them about the seriousness with which she has embarked on this path, as well as the importance of religion in her life. She ends by telling them again how special they are, and how wonderful it is to be a part of that family. This positive reinforcement hopefully had a positive effect on her parents, and eventually allowed them to fully accept her decision to become Jewish.

The following letter was written by a couple, both of whom were choosing to become Jewish. They wrote a lengthy letter to both sets of parents, excerpted below.

## Dear Family:

As you may have surmised, Susan and I have nurtured an interest in Judaism since our marriage. We had initially doubted that we could ever adopt the tradition as our own in any meaningful way. Those were the sentiments expressed in the letter to you announcing our engagement. Since that time though, our judgment changed and we decided to affiliate ourselves through conversion with a Reform congregation. We sing weekly in a small choir during services on Friday evenings and have both taken introductory Hebrew lessons. We have also, fortunately, made several friends and are feeling increasingly comfortable as time passes.

Our decision was not a hasty one, nor was it one which received significant encouragement from friends or foes of any persuasion. It was of our own choosing and was predicated by both our needs to act responsibly and concretely in demonstrating and proclaiming our religious selves. We were thinking as well of the importance of offering to our children a tradition of religious practice and faith with which we both feel comfortable. Such would not have been possible for either of us had we remained in the fold of Christianity....

The question of the holidays is a difficult one which will be addressed throughout the remainder of our lives. It is not an

enviable task to be a person of religious concerns in our society—much less one of a minority religion. Thus, in the future when we decline wholehearted participation in Christmas or Easter celebrations in favor of more ecumenical holidays like
Thanksgiving or birthdays, it is not a rejection of you but rather an affirmation of our own religious yearnings as observant Jews. ... I would anticipate that with the passage of years and the mutual gaining of confidence in our intentions that religious holiday sharing, whether Passover and Chanukah or Easter and Christmas, will not seem as awkward a possibility. Such will come, though I am sure not without some tears and anxiety on all our parts. It is your choice as much as ours. ...

At a clergy institute during the spring, which was aimed at fostering understanding between Christian and Jew, a benediction was spoken embodying a spirit of dialogue which Susan and I also intend with this letter. It included the following words:

With malice toward none, with charity for all, With firmness in the right, as God give us to See the right.

...So spoke Lincoln in 1865, so spoke our rabbi last spring, so speak the two of us today.... With gratitude for the life and love which you have given us, we remain devotedly husband and wife, your children.

Shalom, Eric/Susan<sup>3</sup>

This eloquent letter broaches many of the difficult topics of conversation brought about by conversion. Eric and Susan discuss, most notably, the holiday dilemma, which presents enormous difficulties for many Jews-by-choice. Not only is it difficult for some to reconcile that their children will not have Christmas trees or Easter eggs, but they also must then tell their families that they are no longer interested in participating in observances of those holidays. The convert must also affirm the sanity and clarity that went into the decision to convert, for it must be easy for the birth family to imagine otherwise.

<sup>&</sup>lt;sup>3</sup> Kukoff, Lydia. Choosing Judaism. New York: Union of American Hebrew Congregations, 1981. Pp. 42-45.

Letters are one-sided, and deny us the reaction of the other party. However, in challenging conversations like these, writing a letter allows the most information to be shared, in the most rational manner, before responses cloud the situation. The above letter-writers are to be commended for their bravery and perseverance as they continue to ask their parents to love them nevertheless.

# Small Gems

Many of the recent compilations of writings by converts contain small anecdotes or thoughts. These words show the wide variety of experiences and emotions that the Jew-by-choice must endure before, during, and after the actual conversion. A selection of these are presented below.

The conversion process is laborious and long. That's good. It gives you a good chance to truly know what you're getting into.

Leba Zahava<sup>4</sup>

I spent a lot of time reading about Jewish holidays and rituals. There was so much, I didn't know where to begin, so I became paralyzed. I didn't do anything. But then, one day, I spent two hours memorizing the Shabbat blessing over the candles. I spent two hours the next day memorizing the blessing over the wine and two hours on the third day memorizing the blessing over the challah. Then, on Friday night, I said them! That was the beginning. From then on, I knew I could do it.

Harvey<sup>5</sup>

In the middle of my son's bar mitzvah service, we were marching around with the Torahs and my whole family was sitting together. As we marched around, my uncle took my arm, pulled me aside to him, looked at me with tears in his eyes and said, "I am so proud of you." And I was delighted and stunned and amazed because it was the first time that I really felt that he accepted me on my own

<sup>&</sup>lt;sup>4</sup> Berkowitz, Rabbi Allan L. and Patti Moskovitz. Embracing the Covenant: Converts to Judaism Talk about Why and How. Woodstock, Vermont: Jewish Lights Publishing, 1996. p. 92.

<sup>&</sup>lt;sup>5</sup> Kukoff, Lydia. Choosing Judaism. New York: Union of American Hebrew Congregations, 1981. p. 26.

terms. That bar mitzvah really marked my own rite of passage and coming of age.

Lois<sup>6</sup>

The first Christmas after my conversion, my husband and I arrived at my parents' house early on Christmas morning. I knew that everyone would be anxious, and that impression was confirmed as soon as we walked in the house. My parents greeted us at the door, ushered us into the living room, sat us down around the Christmas tree, and promptly burst into tears. My husband was embarrassed and I wished I had never dragged him into this.

Carol<sup>7</sup>

I gave up trying to communicate with my mother and father. I knew that they would never accept my conversion. I thought it might be easier to communicate with my siblings, so my husband and I made a special trip to see them and tried to get to know one another better. We spent a marvelous weekend together, and I was thrilled. Needless to say, it was a bitter disappointment when, four days later, we received a packet of 'salvation' materials in the mail from them, expressing the hope that we might see the light and be saved.

Theresa<sup>8</sup>

I remember my first experience at a High Holy Day service. I had just finished my conversion classes, and about all I really knew was the Shehecheyanu prayer. My wife and I walked into the service and suddenly realized that we had forgotten to bring our prayer books. I was very embarrassed and felt totally out of place. What was I doing here! But suddenly I heard the cantor singing the Shehecheyanu. I knew that! I turned and looked at my wife. She was smiling. I started to smile, too, because once I heard the Shehecheyanu I knew everything would be all right. A few minutes later, one of the members of the temple gave me a prayer book. From there it was all smooth sailing. I was officially a Jew.

Al

My friends and family have all been very excited about my conversion to Judaism, as a spiritual home was really the missing link in my 'personhood.' The decision to convert is one of the best decisions I ever made. I am at peace with my feelings about God, life, knowledge, love, and death. I also feel more at ease with what

<sup>&</sup>lt;sup>6</sup> Kukoff, Lydia. Choosing Judaism. New York: Union of American Hebrew Congregations, 1981, p. 37.

<sup>&</sup>lt;sup>7</sup> Ibid, p. 38.

<sup>&</sup>lt;sup>8</sup> lbid, p. 40.

<sup>&</sup>lt;sup>9</sup> Ibid, p. 65.

is expected of me in this world. Being a Jew has completed my life and brought with it so many beautiful and awesome things. It is something no one can ever take from me.

Hadassah<sup>10</sup>

Long before I became a Jew, I attended a seder at which a woman who was present told of her survival at Auschwitz. She had a profound effect upon me: I will never forget her.

This was the *seder* before I went to Eastern Europe, where I found myself in Prague. In a small museum, there were Torah mantles; pieces of wood and fabric from synagogues; old books and printing presses. And upstairs, there was artwork done by the children who perished in Terezin, the Nazi concentration camp in Czechoslovakia where 15,000 children perished between 1942 and 1944. Each picture was labeled with the child's name. I was there for hours, crying. It broke my heart.

That night, after I wrote a brief summary of the day in my little notebook, I added this entry: "What a strong connection I feel to Judaism. I have to consider making my decision about conversion." It was the first time I had put my feelings into words.

My conversion took place two years later.

P'nina11

The above words are but a brief look into the lives of the convert as they continue along their process of becoming Jewish. Some are words of hope and devotion, others are filled with pain and struggle. Some relate to family and friends, others to the inner workings of the individual Jew-by-choice. Feelings of fluency and comfort are crucial for some to be able to truly take on the life of a Jew, others find their Jewish home through brief moments of revelation or clarity.

<sup>11</sup> Berkowitz, Rabbi Allan L. and Patti Moskovitz. Embracing the Covenant: Converts to Judaism Talk about Why and How. Woodstock, Vermont: Jewish Lights Publishing, 1996. p. 81.

<sup>&</sup>lt;sup>10</sup> Berkowitz, Rabbi Allan L. and Patti Moskovitz. Embracing the Covenant: Converts to Judaism Talk about Why and How. Woodstock, Vermont: Jewish Lights Publishing, 1996. p. 29

In the end, the converts' words reflect the profound, complex process known as gerut, the conversion to Judaism. This simple word does not adequately represent the variety of rules, laws, lessons, trials, and more that comprise a religious conversion for a human being. Parents, children, spouses, friends, and the wider community are all affected when one individual decides to pursue conversion. Yet a continued awareness of the entirety of the process will further allow the individual to smoothly and happily take on a new life as a Jew. Listening to the myriad tales of conversion now being published allows rabbis of the present and future to gain deeper insight into the experience of gerut, not merely view it as giyur. We will continue to learn, search, and grow as Jews as we watch these new Jews show us what is truly means to be Jewish.

Primary

Textual

Resources

O YITRO  $f I oldsymbol \delta$  Jethro priest of Midian, Moses' fatherin-law, heard all that God had done for Moses and for Israel His people, how the LORD had brought Israel out from Egypt. 2So lethro, Moses' father-in-law, took Zipporah, Moses' wife, after she had been sent home, 3and her two sons-of whom one was named Gershom, that is to say, "I have been a stranger" in a foreign land"; fund the other was named Eliezer, meaning, "The God of my father was my help, and He delivered me from the sword of Pharaoh." Hethro, Moses' father-in-law, brought Moses' sons and wife to him in the wilderness, where he was encamped at the mountain of God. 6He sent word to Moses, "I. your father-in-law lethro, am coming to you, with your wife and her two sons." 7 Moses went out to meet his father-in-law; he bowed low and kissed him; each asked after the other's welfare. and they went into the tent.

Moses then recounted to his father-in-law everything that the LORD had done to Pharaoh and to the Egyptians for Israel's sake, all the

hardships that had befallen them on the way, and how the LORD had delivered them. "And lethro rejoiced over all the kindness that the LORD had shown Israel when He delivered them from the Egyptians. <sup>10</sup>"Blessed be the LORD," lethro said, "who delivered you from the Egyptians and from Pharaoh, and who delivered the people from under the hand of the Egyptians. <sup>11</sup>Now I know that the LORD is greater than all gods, "yes, by the result of their very schemes against [the people]." <sup>12</sup>And lethro, Moses' father-in-law, brought a burnt offering and sacrifices for God; and Aaron came with all the elders of Israel to partake of the meal before God with Moses' father-in-law.

נְישְׁמִע יִתְרוֹ כֹהַן מִּדְיָן חֹתָן מִשְׁה אֵת כָּלִּיאִשֶׁר עָשָׁה אֵלֹהִים לְּמִשְׁה וּלִישְׁרָאֵל עַמֶּוֹ בֶּי־הּוּצִיא יְהַנָה אָתִּי וּלְישְׁרָאֵל עַמֵּוֹ בִּי־הּוּצִיא יְהַנָה אָתִּי וּלְישְׁרָאֵל עַמֵּוֹ בִּי־הּוּצִיא יְהַנָה אָתִּי יִשְׁרָאֵל מִמְצְרָה אָשָׁת משֵׁה אַחַר שְׁלּּחִייְה; יִּאְתִר עָּבְרָנָה: + וְשֵׁם נִיּאָתְר עָבְּי בְּעִיְרִי בְּאָרִץ נְבְרֵנָה: + וְשֵׁם נִיּעְתְּי אָלִימְוֹר בִּי־אֵלְהֵי אָבִי בְּעִוֹרִי הָאָחָר גַּרְשִׁם הַּעְּת הָּנְי וְתְרוֹ חְתָּן מִשְׁה וְנִבְּעְ עְמָה: זְּנְיִאָּתְ חִנְּנְּ וְאִשְׁהְּךְ וּשְׁנִי בְנִיהָ עְמָה: זְנִבְאוֹ בְּיִבְיה עְמָה: זְנִיבְא חִנְּה וְשְׁנֵי בְנִיהְ עְמָה: זְנִיבְא מִשְׁרְ וּשְׁנִי בְנִיהְ עְמָה: זְנִיבְא מִשְׁרְ וּשְׁנִי בְנִיהְ עְמָה: זְנִיבְא מִשְׁרְ וּשְׁנִי בְנִיהְ עְמָה: זְנִיבְא מִשְׁרְלוֹ בִיּעְרָה וּשְׁנִי בְנִיהְ עְמָה: זְנִישְׁרְ־לוֹ בְּא מִשְׁר לִקְרָאת חְתְנוֹ וְיִשְׁקְּלוֹי וְיִבְּא יִשְׁר לִישְׁלְנוֹם וְיָבְאוֹ מִשְּׁר לִישְׁלְנוֹם וְיָבְאוֹ בְּיִבְיה עְמָה: זְּנְבִיא מִיּיִם בְּרִים עְמָּה: זְנִיבְא מִּיִּיְים: בְּנִיהְ עְמָּה: זְנִישְׁרְ־לִּי בְּנִיה עְמָּה לְּקְרָאת חְתְנוֹנוֹ וְיִשְׁקְּ־לִוֹ וְיִשְׁלְּרְלוֹ וְיִשְׁתְּלְינִוֹ וְיִשְׁתְּן־לוֹ וְיִבְיה וְשְׁלְּוֹם וְיִבְּא יִשְׁר לְּעְלִוֹם וְיִבְּא יִשְׁר לִישְׁתְּוֹם וְנִבְּא יִיִּבְיה וְתְנִים וּתְנִים וּיִבְּאוֹים וְיִבְּאוֹ בְּיִים עְמָּה וְּשִּלְוֹם וְיִבְּאוֹים וּנְבִּאי תִּיִים וּבְּיִבְיוֹ וְשְׁלְּוֹם וְיִבְּים וּיִבְּיִים וּתְנִין וְיִשְׁתְּיִים לְּתְיִבְּהוּ לְּשְׁלְנִים וְנִבְיוֹ וְיִשְׁתְּיִים לְּתְיִים וּיִבְיוֹ וְיִבְּיִים בְּיִבְיוֹי בְּיִים בְּיִּים עִּיִים בְּיִבְּיוֹ וְיִשְׁתְּיִים וְּחִנְיוֹי בְּיִים עִּיִים בְּיִים בְּיִים עְּיִים וְּיִים וְּיִים לְּיִים וְיִים וְּיִבְּיוֹם וְיִים לְּיִים וְיִים וְּיִים וְּיִים וְּיִבְּיוֹים וְיִייִים וְּיִים עְּיִים בְּיִים וְיִייְיִים וְּיִּים וְּיִייִים וְיִייְיִים וְיִישְׁיִים וְּיִים וְּיִייִיוּיוּים וְעִישְׁיִּים וְיִישְׁיִים וְיִישְׁיִים וְּיִישְׁיִים וְיִייְיִיוּיוְיִייְיְיִים וְּעִישְׁיִים וּיִישְׁיִים וְּיִישְׁיחִיים וְיִייִים וְּיִיים וְיִישְׁיִים וְיִייִייְיִייִים וְיִייִים וּיִייְיים וּיִייִיים וְיִייִייְייי

ינִיסַפֵּר משָׁה לְחָתְנוֹ אֵת ׁבָּל־אֲשָׁר עָשָׁה יְהוָה לְפַרְעָה וּלְמִצְרַיִם עַל אוֹדָת יִשְּׂרְאֵל אָת בָּל־הַתְּלָאָה אָשֵּׁר מִצָּאַתַם בַּוֹּרְרְ

וַיּצֵלֶם יְהֹנֶה: יּנִיְּחֵדְּ יִתְרִוֹ עֵל בְּל־הַטּוֹבְּה אָשִׁר־עֲשָׁה יְהֹנָה לְיִשְׂרָאֵל אֲשָׁר הִצִּילִּ מַיֵּד מִצְרֵיִם: יּי וּיאמָר יִתְרוֹ בְּרִוּךְ יְהֹנְה אְשִׁר הָצֵיל אָתְכֶּם מִיֵּד מִצְרִים וֹמִיִּד יַּבְעָה אְשִׁר הִצִּיל אִת־הָעָם מְחַחַת מַבְּל־הָאָלהְיִם כִּי בַּדְבָּר אְשָׁר וְדוּ מִבְּל־הָאָלהְיִם כִּי בַּדְבָּר אְשָׁר וְדוּ יִשְׂרָאֵל לָאָכְל־לַחִם עִם־חֹתֵן מִשְׁה עלָה יִשְׂרָאֵל לָאָכְל־לַחִם עִם־חֹתֵן מִשְׁה לִפְנֵי האלהים:

אתר מַמְחָרָת נַיָּשׁב משָה לְשְׁפָּט אַת־

integrity

20 Thus said the LORD of Hosts: Peoples and the inhabitants of many cities shall yet come—21 the inhabitants of one shall go to the other and say, "Let us go and entreat the favor of the LORD, let us seek the LORD of Hosts; I will go, too." 22 The many peoples and the multitude of nations shall come to seek the LORD of Hosts in lerusalem and to entreat the favor of the LORD. 23 Thus said the LORD of Hosts: In those days, ten men from nations of every tongue will take hold—they will take hold of every Jew by a corner of his cloak and say, "Let us go with you, for we have heard that God is with you."

שָּׁכָּה אָמֶר יְהֹוֶה צְּבָאִוֹת עד אְשֵׁר יָבְּאוֹ צְּמִים וְישֶׁבֵי צְרֵים וְבְּוֹת: וּיַחָּלְּכֹּוּ ישְׁכֵּי אַחָׁת אַל־אָחָת לְאמֹר נַלְּכָה הָּלוֹךְ לְחַלּוֹת אַת־פְּנֵי יְהֹוָה וּלְבֵּקְשׁ אַת־יְהֹוֶה צְבָאִית אַלְּכָה גָם־אֵנִי: יֵּי וּבְּאוּ עַכִּים וְבִּים וְגוֹיֵם עְצוֹמִים לְבָּקְשׁ אַת־יִהוָה צְבָאִית בִירוּשָׁלֶם וּלְחַלּוֹת אַת־יְהוָה יְהְנָה: ס יִּנְּכָה אָמֵר יְחֹוָה צְּבָאוֹת בְּיָמֵים הְהַמְּה אֲשֶׁר יַחְוֹיְקוֹ עֲשֶׁרָה אָנְשִׁים מִבֶּל לְשׁנִוֹת הַגוֹיִם וְהַחְוֹיִקוֹ בְּבְנָף אִלְּהִים עִמְבִם: ס אַלְהִים עַמְבִם: ס

# Jonah 1:11-16

told them-11they said to him, "What must we do to you to make the sea calm around us?" For the sea was growing more and more stormy. 12He answered, "Heave me overboard, and the sea will calm down for you; for I know that this terrible storm came upon you on my account." <sup>13</sup>Nevertheless, the men rowed hard to regain the shore, but they could not, for the sea was growing more and more stormy about them. 14Then they cried out to the Lorin: "Oh, please, LORD, do not let us perish on account of this man's life. Do not hold us guilty of killing an innocent person! For You, O Lord, by Your will, have brought this about," 15And they heaved Jonah overboard, and the sea stopped raging.

<sup>16</sup>The men feared the LORD greatly; they offered a sacrifice to the LORD and they made yows.

וו ניאמרו אַלִּיוֹ כָּה־נַּעְשָׁה לָּךְ וִישְׁתֹקּ הַנָּם מֵעֶלֵינוּ כִּי הַנָּם הּוֹלֵךְ וְסִעֵּר: נו נִיּאמר אַלֵּיהם שָאוּנִי (הָטִילְנִי אִלְּהַנָּם נְישְׁתִּקְ הַנָּם מֵעֲלֵיכֵם כִּי יוֹדָע אָנִי כִּי בּשָׁלִּי הַפַּעָר הַנָּדוֹל הַוֹה עְלֵיכֶם: נו נַיּחְהָּרוּ הָאָנְשִׁים לְהָשֵׁיב אָלְ־הַנָּכָּשָׁה נְיְלֵא יְכֵלוּ כֵּי הַנָּם הּוֹלֵךְ וְסעֵר עֲלֵיתִם: נְיְלָא יְכֵלוּ כֵּי הַנָּם הּוֹלֵךְ וְסעֵר עֲלֵיתִם: אַל־נָא נאבְדָה בְּנִפְשׁ הָאִישׁ הַּוֹּה וְאַלִּי אַל־נֵא נאבְדָה בְּנִפְשׁ הָאִישׁ הַּוֹּה וְאַלִּי הַתְּלֵן עְלֵינוּ דֶם נְקִיאַי כִּיאַתַה יְדְנָה יְדְנָה נְיְטְלְהוּ אָל־הַנְּם נִינְעָמִר הַנְם מִוֹעְפְּר: מוֹנִירְאֵר הָאְנְשִׁים יִרְאָה גְּדוֹלָה אַתֹּר יהוּה נְיִבְרוֹ נְדְרִים:

Alet not the foreigner say, ּ ואַל־יאמֶר בְּן־הַנֶּכָּר Who has attached himself to the LORDs הַנלוָה אַל־יהוה לאמר "The Lord will keep me apart from His peo-הבדל יבדילני יהוה מעל עמו ple": וְאָל־יאמֵר הַסְּרִים And let not the eunuch say, הן אני עץ יָבֶש: ס "I am a withered tree." +בי־כה ו אַמֵּר יִהֹנְה 4For thus said the LORD: לַפָּרִיסִים אָשָׁר יִשְׁמְרוֹ אָת־שַּבְּתוֹתַי "As for the eunuchs who keep My sabbaths, וּבַּטורנּ בַּאִמֵּר טַפּֿגניני Who have chosen what I desire ומחויקים בבריתי: And hold fast to My covenant-פּוְנָתַהִּי לְהַם בּבֵיתִי 5] will give them, in My House And within My walls, ובחומתי A monument and a name יד ושם טוֹב מְבָנִים ומבְנִוֹת Better than sons or daughters. שָם עוֹלָם אָתְּן־לּוֹ I will give them an everlasting name אָשֵׁר לָא יִבָּרֵת: ס Which shall not perish. As for the foreigners • זבני הַנָּכָר Who attach themselves to the LORD, הנלוים על־יהוה To minister to Him. לשרתו And to love the name of the LORD. ולאַהבָה אַת־שֵם יהוָה To be His servants-להיות לו לעברים All who keep the sabbath and do not profane בָּל־שמֵר שַבָּת מַחַלְּלוֹ it. ומחזיקים בבריתי: And who hold fast to My covenant-זַהַבִּיאוּחִים אַל־הַר קַּרְשִׁי य will bring them to My sacred mount וְשִׁמַחְתִּים בְּבֵית תִפְּלְתִי And let them rejoice in My house of prayer. עולתיהם ווְבְחֵיהָם Their burnt offerings and sacrifices לרצון על־מובחי Shall be welcome on My altar: כֵי בֵיתִּי בֵּית־תַפַּלָה יִקְרָא For My House shall be called לכל־העמים: A house of prayer for all peoples." זנאם אדני יהוה ז

the hand of the Lorte has struck out against me."

14They broke into weeping again, and Orpah kissed her mother-in-law farewell. But Ruth clung to her. 45So she said, "See, your sisterin-law has returned to her people and her gods. Go follow your sister-in-law." 16But Ruth replied, "Do not urge me to leave you, to turn back and not follow you. For wherever you go, I will go; wherever you lodge, I will lodge; your people shall be my people, and your God my God <sup>17</sup>Where you die, I will die, and there I will be buried. 1-Thus and more may the LORD do to me-kif anything but death parts me from you." 16When [Naomi] saw how determined she was to go with her, she ceased to argue with her, loand the two went on until they reached Bethleheni.

יו נתשנהי קולן נתבבינה עוד ותשק ערפה לחמותה ורית מונחאמר הנה שבה יבמתר אל עמה ואל-אלחיה יבמתך: אחרי שובי ו והאמר רות אל־תפגעייבי לעובר לשוב מאַחַרֵיך כִּי אַל־אַשַּׁר תַּלְכִּי אַלֶּךְ ובאשר הַלִּיני אָלִין עָפֵּוְךְ עָפִי וַאַלֹּחַיךְ אלהַי: זו בָּאשר תַמוּתי אַמוּת וְשָׁם אקבר כה יעשה יהוה לי וכה יסיף כי הַמַּות יַפַרִיד בּינִי וּבִינֵר: יּוּ וַתַּרא כָּי־ מתאמצת היא ללכת אתה ותחדל לַדַבֶּר אַלֵּיה: יּוֹ וַתַּלַכנָה שָׁתִּיהָם עד־ באַנָה בֵּית לַחָם

ַנְיָּהִי בְּבֹאָנָה בֵּית לָּחִם וַתֵּהָם כְּל־הָעִיר עַלֵיהָן וַתּאמָרְנָה הָוָאת נָעַמֵי: אַ וַתְּאמֶר

# Esther 8:15-17

15Mordecai left the king's presence in royal robes of blue and white, with a magnificent crown of gold and a mantle of fine linen and purple wool. And the city of Shushan rang with joyous cries. <sup>16</sup>The lews enjoyed light and gladness, happiness and honor. <sup>17</sup>And in every province and in every city, when the king's command and decree arrived, there was gladness and joy among the lews, a feast and a holiday. And many of the people of the land professed to be lews, for the fear of the lews had fallen upon them.

זו נְּמְרְדֵּכֵי יָצֵא ו מִלְפְנֵי הַפִּׁלְךְ בִּלְבוּשׁ
 מַלְכוּת תְּכֵלְת (חֹזר וַעְטִרָת זָהָבֹ גְּדוֹלֶה וְתַּכְרֵיךְ בִּיץ וְאַרְגָּמֶן וְתָעִיר שׁישִׁן צְהָלָּה וְשָׁמֵחָה: זּי לַיְּהוּדִים הַיְּתָה אוּרָה וּמְדִּלְה וְשְשׁן וִיקּר: זי וּבְּבָל־מְדִינְה וּמְדִּלְה וּבְּבָל־עִיר נְעִיר מְקוֹם אֲשָׁר דְבָר וְמִירְנָה וּבְּבָל־עִיר נְעִיר מְקוֹם אֲשָׁר דְבָר הַמְּלְךְ וְדְתוֹ מֵגְיע שְׁמְחָה וְשְׁשׁוֹן לַיִּיְת מְמְוֹם אֲשָׁר דְבָר לַיְהוּדִים מִשְׁחָה וְיִוֹם טֵיב וְרַבִּים מֵעְמֵי הָאָרץ מִתְיַהְדִּים כִּירנְבֵּל בְּחַר־הַיְּהוּדִים עַּלִיהָם:
 עַלְיהָם:

CHILL SELECTION CONTRIBUTION OF THE PROPERTY O

For any

E

חורה אצר ליהי רבי בשברחו בנעדו הטיטוריה

יצורך לים ססברשלי לפים קבה שלה בושם של רבי מסחלה - ולישו לים - במרספית: דלשתי שלשרי ליה לרבי: פבודה חישרת כפה של קלונה והדניחנה בפתר

לו א פרי פיד פכלנוק

כניתר שחום ככם כום ברכו קסי (מרי 196) מטח: הור שור ליהי חנטונינים לישול כלמ"ו כלחר חום פלה: ממרושו - דיושקורה של שר כמין שקים נחלכב [מוכר חשורים - שחם יסמו בסקים חודים החיים ולו יבע]: וולפו מינים נישק פליים י סולדן מכניך יוליו פלווים למלכי מנו: מלנמן . מפנם נפון מנמן נומי מפופרון מונר מל ממן ממשן סטר (שפים ע): לביפים דרכי - ללפור סורם: מקומו ליכי מבומו לפניו במפורה: ממה לוחה י בניקט מקחשי קרה: מי קים לי נימה כרגלי . בשר מם ומשרו: יחדם י דבריו: כל דוכ מלמו שלא ואם השלך בדברים בשם מיו למלך ומשפת מאם להשלים: למשניה חלילה (<sub>במנים</sub> בייני בי) בים מלה שפר: מסרתיםה רתום: בייני בי) חישה - משים: כמה מיכשה - המשר חד לך טחול ועלים חבה נברג שלה מנתב חת שלתך ומשל חלק שממם: [שיל: 44] וסיסה נוחברן ונכמי במום ספרם כשר יונה (דף יב) ושפל מלה חום

מבטר חלום של שברם הלדכם לו

מצבן משבט כחל שבשנה ושבה

ממרש לה דשלנה סית חסרי כתר

בשוה אוסי ענן טון שמכיר שמי לכה

לתכן : ער שמעוכר פספים סם:

ולימא ליה מימר [בהריא] אמר שמעי \*(בי) כאכילליה משקי לית כי הוח בעי רבי למיסק לפוריא הזה נדון קבר פוריא איל כק עילואי לפוריוך אבור לאי אורה אייעא לולאלי

577000 במלכות בולי האי אמר מי ישימני מזע תדודך לשלם הבא אל אחונא במלכות ראור אל אין אל הבתיב "לא יחיה שידי לבית עש בששה יישיא מעשה עש רגוא גמי הבי לא יהיה שידי לבית עש ייטל לכל תל לבית מעשה מעשה עש אל הבתיב "שיבה אחם מלכיה וכל גשאה אל ייש" " מלכיה ולא כל מלכית כל נשיאה ולא כל שריה חניא נמי הכי מלכית ולא כל מלכיה כל נשיאה ולא כל שרית מלכיה ולא כל מלכיה פרט לאנמונינום בן אמוידום כל נשיאה ולא כל שריה פרש לקמיעה כר שלום קבועה בר שלום כשר ("הני) הדרוא קיסרא הפוה מני ליהוראי אמר להן ולי יייו לחשיבי רטלמותא פי שעלה לו ניכא ברגלו יקבועות ויוזה אי ניותת ויצבוער

אטרו לו יסטענה ויוזה אטר להו קפיעה בר שלום הווא דלא יכלה להי לטלוז רכתיב "כי כארבע חורות השנים פרשתי אתכם "פאי סובר אליטא דברותרון בר רוחות האי בארבע החוח לארבע הוות שבעי ליה 

עולמו בשעה ארח ויש קונה עולמו בכמה שנים אנפונינום שמשיה לו בי ארכן שנושיה לדב כי שכיב אנמונינים א'ד נהמרדה רובילה כי שכיב אודכן אכוי רב ורארדה

חשבי רוט וטגשר ליה וליטא ליה כלחש משים דכרוכ "כי שוף השמים יוליך אחומים כנסי נומי מריים כלפר הם כ הסול הוה ליה החוא ברתא רשמה גירא סעברה איפורא שדד ליה נרגידא שדר ליה כוסברתא שדר ליה כרדי שלה ליה חסא כל יומא הזה שרד ליה רהבא פריכא במסראָתא וחושי אמושית אשר לתו אמשיו חושי לרכי אמר (ליה רבי) לא צריכנא אית לי מובא אמר ליהו למא הבחדך ריובי לבתרא ראצ בחדך וראוד מניידו נשק עליית הל הדוא נקרווא דרוה עיילא מבירוה לבית רבי כל יושו הה טירו הרי עברי חד פשליה אכבא דבי רבי וחד קשליה אכבא רכיחיה ארל בעידנא רארינא לאנשכח נפר קמך יוכא חר אשכחוה לדי חנינא בר חבא דרווה ידוב אמר לא אמינא לך בעודנא דארונא לא נשבח נבר קבף אל "לית רין בר איניש אל "(אִכא) ליָה לפזא עברא רגני אבהא

ברקאים וליוף אול די ועינא בר וובא אישבתיה דרוה קשל אבר הכי אעביר אי איול ואיכא ליה וכפל יאן משבין על הפלקלה אשבקה ואדל קו מלולינן במלכותו בעא הדבי עליה וארדיה ושריה אבר ידענא מפי ראות בבי מחה מתים מירו בעידנאראחינא לא נשכח אניש קטך כל יוטא הוה משמש לדבי

כרסי כלוחר וכי חתן לי עלה שיכרם ורעי שור לה חבא כלומר לא שלחסי לך אלא שמחום עליה כלומר וכסה וויר מהון שוצר שר מיםם למנרון לך : דוך קפיל לובחיל מיזה אמי ומים וני רבי - ח"ח וכול שלישות ומים היוה אמי ומים וני רבי - ח"ח וכול שלישות מים מיזה אמי ומים לובים לובים לובים לובים לובים לובים לובים לובים לובים וכא מניא (נקם מ.) בשוברי טכבים ארועי בבשה דקה לא פיו מעלין ולא שרירון ויל שסים יכול מן יודישי מדנר חל השרים ומו נותנין למרנו (מסם מ. פני האורק" לם כל למרוך הפכם (מרו פיל פסים פחד מפעים יסוטרות רחב"ג דחין מינים כחשת לשנין קבלם קרבן פירם לשרו פירדם ודמל מפריך מדק וחורן (וף ע) בשמו וישראל היו שרוין ושובר סיבים מישיא: אניבור ליה חב לימו ליה להו דקף חבטווסי. רי שם ע נרב ונהם נכבן שסם מם אנחנן פרע וניני אם כן דוף הינ(נ) שביים השביים ביכר ומקום מכן המכן בכל לבי המכן בכל לבי המכן מכן בכל מכן לבי ומכן לבי המכן מכן בכל מכן בכל לבי המכן מכן בכל מכן קשר ושלחש פרל ומטרום לשלום 

ואנשורטים לא הבין שה שאלח לו והיה

סטר שחמר שחום הנה ושדר ליה

בש בשים בנים ומקרו קשר בנשן חמי וסיו נשום 

ישמה חייה של ממד לכו אל לאן אל מן אמר מכול ב ישמה מר שלם יודה של לימו אמרילו דען לימן אל מן אמר מכול ב ישמה מר שלם יודה לו לימו אמרילוך דכול כמיב וכל מכל ישמה מר שלם יודה לו יולכו אמרילוך דכול כמיב וכל מכל יודה של מש אי ברשים כמול אמרים להביד אמקריפום:

רבינו הנטאל השפים הלי כעם שמי השפי לעילם כלה החות כך זו אחשי לעילם כלה ישראל הי

(a) [assert (c) () [det a a) מושבות מושב את המוש את שהוש לבו בקוב במבו אתי, ומתבבה מתבוע בנה מושבה שב בה במבוע ובנה : אוכן הספון קוב כי מו מודי כן מושבה מתבוע בה לבי בה כו מושבה מתבוע בה בה במבוע ובנה : אוכן הספון קוב במבו אתי מודי כן מושבה מתבוע בה במבוע בה במבוע ובנה : אוכן הספון קוב מתבוע מתבו מתבו בה במבוע בה במבוע ובנה במבוע בה במבוע במבוע

הברות רבית (ו) הפי דים מדי לים ופי מספרים (יות פים לומה למשרים) מוים חדר פיו פון וו : (ו) היהי דים למר וכי ולי לול כדי פים ווי מיום :

פרק ראשון עבודה זרה ען משפפ ען משפפ D'EN צבון וחורם לו כיפים ממס ולו כיפום משמם ומו דומרים Police or or at 17 color of 19 משבדה חכילה י להכחש שנקשרה משם במשם: נומחי נחד: סק מיני שרדה כן זה למשלי שה : שי ניים : מצר מינים ושל בשל : שני מצר משלי (יחובן זף פו) מילה של כשת משה כלן כשת מילה כם מצר מקר של : שני מצר משרין (יחובן זף פו) מילה של כשת מילה כם מצר משרין (יחובן זף פו) מילה של כשת מילה כם מצר משרין (יחובן זף פו) מילה לון כשת וקריק ניים: תבולים ורני ום כו מנוש וה כו משקר: חורם - מנשים יל וחידי כהו כנום בחו מם פים ושדים פורים תורפי לישוניה כמב"ו בינון י רשניה חורה אור מום מון כמון כון באממת למאמת כם שולם חים והמו כלעד רישך ורשך שעילין לשחכל: נתפרדה חבילה אנקלוס בר קלוניםים אנייר שוד קסר נונדא הזומא אבתרה פנה ככי מוצין חודש יום חד קסם מד לדרי כלנומסולבינ הלעריק" (cecs q.) כל יפי כנו השומר מחרוו: חלמה משכינון בק"א אניור וודר שוד נוניא מרלו שלי ר"ם משמו בשרישה מלמון דרוכואי [ארדינא] אברצייה אבור לוצ לא לו חק ספיכרי סיכנים מת למם תישוו ליה ולא שודי כי הוו שקלו האלו אבר שבודם כיכניכג וריבנך דמלי משמיים: בה קשברי מוקה כיו לכובולו מודקי לוע אינטא לכו כוילוא בעלמא ניפורא נכנע סשות שלמנס שמו לריכון לחקר מחשרי לינה מרכי מחשרי לשם ולאל מוקר המושיב בני מציים: נודא ככי פיפיורא פיפיורא לרוכסא רוכסא राह्मामे हायाम रेपायम् प्रायम व स्पूष ללו לעשל למעשילט (מצוו פ.): מוקה בילו קמריך דלוחו לשילם מוקה בילו נהון ויסודכון בארייפון לו נמרק פנים ושל חמרק של क्षांच कार्य क्षांच क्षांच व्यक्त ד' מישם (סטקורין דף מב) גפי סטים שודי נתרא אחדינא אבחרית אבר לוני לא מנה לורי . משמש מכמה שרף לורי השקלשל לור וכחו כ"ם מנמים ומשלש סנתנין ורכן חורי בסיף פורך השוש כוד בוציה כי נכשי ליה האלי השוש כודה (רכבים אמשום) אודב יריה שממטים שושה ור יפורט פובר ד' דיעים וסוינר כחו פנוקל ופנ בקופון ושמו משר מש כי ישום עלה "חוכר להן כשר דשר אכור ליה אינשו לחכמים יות חד שמיסה ממולת לשמנתנה: נשמנים שנה. מי לשמים סון שרן שכמים מכם: ופירי לן את אמר להו מנהצו של עולם "מלך פית ע לוכל מכ לובבום קוצרי לופרם חתייטו לוו - משמדים אלוו כלי סורם וכמוקשים לו סלם למרו בשר זרם יושב מכפנים ועבריו משמרים משמש: שלכון . משם מהנון ש כון וכול סרנה בארים) אכ מצוים: שקרון מנו מדי אוד מבודן האין הקבה קוביה מנודה מישרה הי ישבר הי ישבר להי ישבר הי ישבר מנודה מנודה מדי הי ישבר מלו ידה מו לה מנודה מידה היו לה מנודה מו לה מו לה מנודה מו לה מנודה מו לה מ אווד מכודין האלו הקביה עבריו מכוצים की स्वरूप करन्य होने की वच्ची वद סל דיצים שרפין כל ספוכים ולו שונה פשחר על מב שנבל ענן כון ושפעו בורייםו לוף חומים ומים מיד מי נוק קה נשרים כיר וסי חדיב של פריך חיים כו לו קביו חייכו לבישר לנהים לנומם פרים בירים: מעל שלחנם לא חצרת ולא קישות ולא צנון תכם תומניםן סים ר' ימום יסשו (ש) מו מים למוכה חווריים) רביע רעטאל לא ביטות הרכוה ולא ביכות הגשכים ראכו שני משבות לאם החוות מכרונים השימות לאור אם משבות לאור אם משבות לאור המשבות לאור משבות ל מר "זמן מדוך אכל חורה מתוך מוכל קישות מיחב מעים השו תנא לית כי ירתי רבי ישנועאל לכות נקרא שכן קישאין כוצר שקשין לנופר של ארם ברובות לא קשא הא ברברבי הא בופרי: יום הגירה רום הפוזה : מכלל דודם סבר לא שנא מיתה שיש בה שייפה ולא שנא מיתה שאין בת שריפה פלוד כח לעבורת ברבוים אלכא שריפה לאי חיקה היא מיבן מכלל הדבנן מברי שריפה חיקה היא הא חביא "שרופין על הבולכים ולא פים מודכי האמודיותי תוקה היא אבן חבי שיפון והבחב הבתקודותם לאריי שלים וכול מתחון מיר סופ ביים מולילמלום לולים מקונו מכונה וההגינוניים ביי או או איניים ואיניים מקונו מכונה מוניים ליילים או איניים איניי לכן שמקים לכן שמדים סיכוים אפירוב היינות היינות לכן שמדים לכן מלכן הלוב" בין הפירוב היינות היינות מכנים לכן מלכן הלוב" היינות ה חלבו אלא דב"ע שריפה לאי חוקה היא אלא השיבותא היא וחבא ברש סמשלני רים סבר לא שנא מותה שיש כה שריפה ולא שנא מותה שאין בה שרשה פלוד בה לעבודת כוכבים ורבנן סברי כיתה שיש בה שרשה חשיבא לוף ושלוף בה ושפון בה שייפה לא חשיבא ולא פלוד בה נופא יידי לשותון על המלכים ואין בי משים דרכי האבודי שטובר "בשלום חבות ה מינות אבותוך הבובים ונו "וכשם ששושן על הבלבים כך מינות המלבים בך שותון על הנשאת וכה הם שותון על המלכים משחן וכלי חשבושן יטעשה שכות ר"ג הוכן ושיף עליו אונקלום חנר שבעים כונה צודי והאכויה מה הן שודשן עליהם מישהן וכלי תשנישן איכא בשבעים מנה צורי ומדי אדינא לא ודועיא "עוקדין על הכולכים ואין בי משים דוכי האמודי אמר מוני מאו מים שרכב עליו וברבה מינורה לא ודועיא "עיקור שיש בה ולידו יו) מריפת אמור ושאון בה מריפת מוחר "האותו עיקור שאין בה מריפה

Sara assistante

Total Sales

gar et: C

THE CALL OF THE CA

The state of the desired from the control (state) the state of the control desired from the cont 記事を見る

אלא) כיני קום אינה מיני נולי אלי היידי ביידי להקיימי ביידי להקיימי להיידי להיי de phi erre ad

TOOK F

אלא משמיא בי מאן מטל טבר מה איד אלא משמיא בי מקידין (הלד ממד") אי אני האומם כה קידין (הלד ממד") אי אני משמי בי מידי איד הלדידית לא למסק שכר מכבים העבר הלא המס ביד משנים באשת איש הכוא צי היהה שני מדרש באשת איש המי הכנא איד לה בי אכן אישי הידי איש הידי ובינא איל ה בי אכן הידי אלא הבי ים טביה בין באשה איש האיש "ביא אכידי לדבים העבר הל איני חדי איש "ביא אכידי לדבים העבר הל איני איל הב איש "ביא אכיד בין בשיה בין באשה איל הב איש "ביא אכיד בין בשיה בין באשה איל הי איש "ביא אכיד בין בשיה בין באשה מי אל הי איש "ביא אכיד לי מבים העבר הי שי מי אל הי איש "בי איבידה לדב מרי בי האיל מי הי איש "בי איבידה לדב מי בי הי אל הי אים אבלה לנוחנה הביוא אבי הב אי "טי הבידו קין לה בי איבי היא הדי בי מי "טי איבי היא כן השיבי הבל "טי לא מבל לקיי אים מבלה לנוחנה הבים הים העבל לקיי אים מבלה לנוחנה הבים הים העבל לקיי אים מבלה לנוחנה הבים הים העבל לקיי איבי היא ב' היבים היבים העם העבל לקיי מנו רב יווות ווא אטר רב יווות ש שוצי עבר וווויו בן חדין הטא על בה שראל אוזי ולד אין לו הקה כי ארטר דר עבידה פטן הקייש בה ישראל הנמזא וויאטרי נוידיתי משטה דרבי יקבל להבר השמי נוידיתי משטה הדבי יקבל להברי השמי שמל אציל במניה להברי הבכשו 

COMPANY OF THE PROPERTY OF THE

An and the property of the pro the correction of the correcti גרסמים: סבולה לא ריל וסבה מייר לחן גרמכת כת מושר מי ספת

And there were the second and the se

ופונה המבשם בולן וא ואם מבוה

חמי ושחדן לשכר סכבים וכרי

משה שבוו חשופים לחבירו הפתרה

משחתר ופקב ממוט של מסוב: כבטריה כי לפנים הון לפי סכן

גרים וסיו שיבום סכבים וסשכר מַכנים שנחל לח סף לנוסים:

לחרים לח הלמה נכי ישרהל לה

אמרים קנה שבר פלמד כן חורין:

מכל למס בן תרון: חבל שיבר

סכנים נופה פונר מכנים שמכר

ליקר אבל אם קדם ושכל למם בן

מכחם שלפים יומר כא נשם כן חריון לוו קנה שלמו בן תוריון ולוו יהוו

מתקום כדכרו : כפי לחפטילי - מש יסחים לפבר : מיניים קו בפינו לים - אם יקרים ויאמר לאם כן מורין:

ארויסא - קביםערי: ונמנש - וווקים

לקשר כניתרו משום לפוקצו כמים:

מרש לים ומומו לים שסים לי

שניכה וכשחלים מושרון רוש סחכל

וכות חתק פחליו וככולין מוכוכין רפוי

סה חושו בנקבן וקוו מיבעיוו לים חי סד קנין דוכי נססף מיניה ליכני גישו דשרוסו תי לם: מוכרקיים משרת הש"ל

א ממט גון מפצם :1997 2022

משמו שון שו (1904) (דיל שיפיה פירה קבו לפי מיי פון פולי החסוא לפורים שלכם יו פוני לפין קי מילו (פיי פיינ פולי לפון (פיי פיינ פולי לפון (פיי פיינ פולי לפוי כינה פולי לפון (פיי פיינ פולי לפון (פיי פיינ פולי לפון (פיינ לבד נפר שלו מדל לישן המה]: "רש קשו שבוע יד

רבי יותן כחון לשנו של חוור משם שמא ור ואן ש משם כשל שונה שכנים הומר כאן משמדין (מי וף (חי) חליכול כעיכו וגים קפנים ולרד חייםה סיט דברים פילור פים פור פ שלים מל שלים מלכים הלון קשר ביי שול יש מלכים כמים שם פין הלו כמו היי פינ של מיני היי פינ של יש מות דברים כמלכים כשם הין קיות פיני יש פיני ש 

רק כנכל מדישלונה רכים הלד נרטיק לים כילל ים ליקט מקום הלג שוכלל ליקט מקום קוד למנדים: מלד לגומס קוד למנדים:

שבר סכנים נושה לה קד - שבר סכנים לה קנה לנוש של זה बकार्क दार्गार रिवा गरी का नृश्य का तेन कि : जनाव ना נשנונ . משכ שנו משימל וכלוגם משכו נישין לנושו כחף שקם שעבודה הקמה חבל קרושם כדק כבים לה משקשה בדשק כבה עד לה קבי הצל למעשב ידיו הנוכרווק מירי הם כד למניכן (חים:) משסף שור זימר וצדה וצד

שבר כוכבים נושא לא כני ליה כאי דכני ליה הוא רשקני ליה לישראל וכיון רסדם ושבל לשם בן חודין אמקעיה לשעבוריה בדרבא ליאבר רבא הקרש ומץ ישדור מסקען מדי שעכור פתיב רב חסרא "מעשה בַבלוויא הגיורת שַקדש עבריה ושבלו לפניה וכא מעשה לפני חבמים חומרו כנו עובכון בני חוריון לפניה אין לאורויה לא אמר רבא ילשניה בין בסחם בין במפורש לאודיות במפודש אין בפוום לא אמר רב ארא לא שנו אלא בלוקה כן העובר כוכבים אבל 'עובר כוכבים נוציה קני ייילכתים "תם מבני החושבים הגרים עמכם מדם חקנו "אחם קונים מדם ולא זים קינים מכם ולא הם קונים זה מזה ולא הם קונים כבם לכאר איליכאן למקשה ידיו אבור

קבעית ליה רמו ליה "ארויםא בשאריה ארש ליה תמצעו ליה ארש ליה כי חבי רלא לחזי הציצה צמצפי ליה כי היכי רלא לקדים ולימא (ו) להו לשם כן דוריו אני פוכל כהדי דדלי רישיה מכוא אנוו ליה זולפא דשינא ארישה ואבורו ליה דל אכופי לבי מדך אל רב פפא לרבא חד כד חני דבי פסא בר אבא דיהבי ווד לאנשילכינית ומשעכרי בהייכי נפקי צרכי ניפא החרותא אי לא "א"ל אינו שביבי לא אבויי לנו הא נולתא "הבי א"ר ששת נורויקיהו דוצי בפוסא רמלכא מנחומלכא אמר מאן רלא ידוב כרנא משתעבר למאן רידוב מרנא דר חייא בר אבא איקלע לנכלא הוא בנוח ישראל רמעברן מנרים שמלו ולא מכלו ורוא רומרא וישראל דמוני עוברי מובביםושרו ישראל ורוא תורמיםן וישלק עוברי מכבים ואכלי ישראל ולא אמר להו ולא מורי אתא לקמיה דרי יותנן איל צא היוכרו על בנידום שהם סמורים ועל יינם משום יין נכך ועל חודפיסן משום בישולי עוברי כוכבים לפי שאינן בני חורה על בגיוה) שהם מטורים רי יודען לשעפוה ראבור רי וזייא כר אבא אפר רי יודען לעולם אוצר עד שישול וישבול וכיון דלא שביל עובר כוכבים הוא חאשי רבה בר בר תנה אור יותנן עובר בוכבים תעבר הבא על בת ישראל תולד תוספות ישנים ממר זועל יינם משם יין נכך משם ילף לך אמרין נודא פדור מדור לכרשא יישים ביי לא הקדב העל התיטיסן משים בשלי עוברי כובנים לפי שאתן בני תורה הא בחוף אחר מדי בער הורה בעל החוף בעל הורה בעל היא בעל בער הבי בען עוברי כובנים לפי שאתן בני תורה האל בער לבי היא בעל בער הבי היא בער הורה שרייות אמרו בעל עוברי כובנים הא תורמים אינו נאכל כמה (40 היא בעל עוברי כובנים הא תורמים אינו נאכל כמה (40 היא בעל עוברי כובנים הא תורמים אינו נאכל כמה (40 היא בעל עוברי כובנים הי יוחנו באודד לישנא מבידא ליה בעל עוברי כובנים הי יוחנו באודד לישנא מבידא ליה בעל בער היא בעל עוברי כובנים הי יוחנו באודד לישנא מבידא ליה בעל עוברי כובנים הי יוחנו באודד לישנא מבידא ליה בעל בער היי יוחנו באודד לישנא מבידא ליה בעל בער היי ווחנו באודד לישנא מבידא ליה בעל בער היי בעל בער היים בער היים בעל בער היים בער היים בעל בער היים בער היים בעל בער היים בעל בער היים בעל בער היים בער היים בעל בער היים בעל בער היים בעל בער היים בעל בער היים בער היים בער היים בער היים בעל בער היים בער היים בעל בער היים בער היים בעל בער היים בעל בעל בער היים בער היים בעל בער היים בעל בעל בעל בער היים בע שהוא הי רש כו משם כשלי עובר כוכבים ר' יותנן כאידן לישנא כבירא ליה שהא רו רש בו משום בשולי עוברי כוכבים רי יותנן כאירך לישנא מבידא ליה המאורים. ראכור רב שבואל בר רב יצחק משכוי ודב "כל שאין עולה על שלחן כולבים "יי" במי יביד אינור או ביר ביר ביר ביר בירות משכוי ודב "כל שאין עולה על שלחן כולבים "יי" ביי ביי ביי ביי ביי 

לקמן אלא לפי שאים כני פורם לא האשר עלים שאים כני פורם לא האשר עלים שלא יאלי בכשלי שיברי ביכנים: ועל יינם נשום יין נבוך י האב"ג דלא עני אלא כיוו בעלמא כא אשר נושים נו שיישליג יירוש שני מוכ (כן מון חלה לפר שחים כני פרכ לה לך לך לתרין לטירה פי': פורמים אינו שולם של שלת פלכים: באבורים שחם - בינו משם בשילה מחלרים דלה חכלל כני נה לקבל השרים ולקבל פני השפינה: באמשום - בשרים שפבלי ברוסרים לקשן האם לא שבטי במו מחת כנים חציו פינות בנליים שכינו: מקור למגור . למכום לי למגור למנו מן בחולון - עלו מושי מסבור של דולכני מעבר של לו כוכ: דון כול ועלו מן החלין - למשופי מושי מפשר שני : כ"נ במחום בהחרם (דף פני) ליל רבי מקום וכי דנין מששר כו' - חולן דנרים רבי ימשע קציו החבר רבי יששע דנין מתמחם: משל תשבי - מפשח מצרים וכוף דולו כו מן ממשבר דוף תושי בחו דולכד מששר לו הוכ:

בחו מונה כיוו של יצרול וכוף שם לה מי מיסים עם ששים של מרכ כשבו פקע שיעבור ניה כ מדש פי כשבר שכנים מחלא אלו מי מגע בין פי משבר שכנים מחלא אלו מי מגע רירים וחיב זה לפטרו: הפתחרי

פון במסמי שלו פרום פרי אם שיכון נשם פני פורן: משרם . (ישו לב) כתרב חמלו כר צורילו דקמני וקדם

שלמד לישראל קוסור ישראל לנוסים חם פלם ומכל למם כן חורין לה אים ארו פון אים מונים מים (מו מוני הים (מוני אים הים (אים הים הים (אים הים הים מוני) אים מונין אים מוניין אים מ למכסה ידיו וססמיב לו לשתר

משפחת נר ולשר פר משפחת נר זם רו פרים סשבר מכנים למוצמום ונשכינה למום פכחים כות הקומר רחממו

לפליון כיל דכן הוליין כאלו: (מקופו מיום מיוש מגם כמנם כממכנה (מם בנונו (מכונות מונה מה יוה במין בעינו בעין בעון נמלח לריך שימקשר לחת שליו של שלחטם [20 27] כמים כדי שמכח נרוחים במכינם

ושמי עי בין וספים כנופים על בשרו: ציומה

דפיטו כלי סלו פים: דיסני צד ש שי שי שלי קורים לכתיים יכאון מסנין כסף נולנולם למלד פוסבים חומם נכלי

ספלך וסני דכי ספה עשירים סיו ושרעים כמם לנכח ממלך וקורן מרום לפברים מהם ושוכדי כוכנים

דכרי חומשן של אלו: כמשמא רשלכול (כ) שכן לי לשנדים : מפסול

חרנו הבקריון בלפיו: ומלכון חמר כי י כילכך סבר כות וכש ניפון התרומו תי כש לחנורי ולחשמריי נכם שרול: לפי שוינם כני פרכי

משים שי לפון למרמוסן קוד דודן כי משים שי מש כ מריים כי כשל שונדי סכבים כדמקים

חום וד מקמוני

במבל ולא כול כולי עלכא לא פליני דשהני

כי פליני בכול ולא פכל רבי אליעור ילף

ושרשהם היום וכורד וכבבר שכלודם וכוה

במקום שאין מעון כבום משון מכילה סקום

שמעון כבום אני רין שמעון מכילה ודלבא

בלא מבילה ורבי יהישון מבילה באכורות

מגלן סברא הא דאם כן במה נבנסי החת

כָנפי השכינה יאד חיא בר אבא אד יודגן

לשלם אינו נר ער שיפול ויפכול משמא

ייחד ורכים חלכה כרכים כאן חבפים

"רבי יוםי ורוניא דורי שכא חומר פלחי ולא

מכלתי ממכילין אותו ומה בכך וברי ר

משכילות בשלט ובריר יושות ור יום יושנו רבי יום אומר או משכילו למכל

אומר יאון משבילין אמר מר לפיכך ממבילין

גר בשבת (4) משיפא כית ראור יהודה בחדא

סניא וזיכא וישל לפנינו משכילין מאי לפיכך

סתו דודכות לובי יחדה מבילה עיקי ושכילה בשבח לא דקא מחמן נברא קמיל

דר יהודה או הא בע"ר יוסי איטר

אין משכילין פשיפא דכיון ראסיר רבי יוסי חרתי בעינן חקוני גברא בשבת לא פחקנינן

מתי החימא לדי יוסי מילה עיקר הרום הוא רלא האי מילה במנינו אבל היכא

רוזיא מילה בפנינו איכוא לימכל זה בשכחא

קבול ורבי יוסי חרוזי בעי אבר רבה עוברא

הוחבירבי חיא ברובי ורביוסף פחצי

רבי אישעיא "בר רבי ורב ספרא בחני ר'

אושערא, בר', חייא רארוא לקבודו גר שבול

ולא מכל איל שהי כאן עד לכוד תמבלינך

שרם חלת ישים גרצריך שלשת ושים איני

נר עד שישול ושכול ושים אין משכילין נר

נמקום שלון משון כינום יכון כשל קרי כמלמלו וכודב ורחן כמים שמשון כינום בון בקבול מרכ דכתיב וכבמי מחלימם: דלמה נקום כמלחול יסיות כנים לוף משים מומחה מה דלמשון מכילה מקד

חורה אור אלה קיסו עורסם לבנים וסגונים לתכל שני שכינה : ויורוק של ספם · כי פרני בר ז'רה של באבות נבי מבילה במים הסמים היון שין שבי היה כנא ליה איליבא בחיבוריב לך אל העם ביינה כקרי הם אן מילמי לפס מים ההי כנא ליה איליבא בחיבוריב לך אל העם ביינה כקרי הם אן מילמי לפס מים מאל ומכל נמכילה פני : אין משכילים - שמה שרבי משל "הכשור ביו נשור משל שת ולריך לספיף ממט זים נקוות בעלכא אלא פורבא יויקה משה אתם מנים ולי יום מים נסי: נפק הדם רצוום על העם ונפורי דואן המוח מלא ולריפוס מהו פני מפקי מהאל ולרייסום כחול פניו פעונילן ומישוד בשבח גר שחל אחמול לחנים דכמילה

ממשם החיפרש רכם כי סר חבל ני

חלי שמשים פוקשלע רב ספרה משפיף עד זקה מנשל: משפע כמיב

כים - מבושם אחר יסים לכם ולגר

(מודער שי) ולדן מקומע מעום מצ': יכול מקטלין אומי י לא מצריכם סמפם

מכין • שלבון : סלפוד ליפר וכי

ינור. מכל סקום ולקמן פריך כיון

ושריו שמו פשיעה ומי כמר קרה:

מצי ליהורי פסובלי ליה בשכחה לה מחקד וכרל: סכי נרשים אחר סר למים ממכלון גר בסכורכרי רבי מספ מה יפוע ימוני פשפה כיון דערכי יפוני כחות פצי סיכה דמל לפניע (שי דידין משפילים: שכילה שיקר - דסו ואדילה (pla) de: ecued 6. שמפים לה דקחמר ומה נכר: ר אם שופר אן ממכילון - פרע בעי

ואמ"ב דמל כשנים מכילם מתנש: שכח מה כי ר' מילו כר רכי ורב חנושת הוכיח ور الماحد إمار الا حرا الماحد الإناجة المار الماحد اللها المار الماحد اللها יוסף מספ ערי מוספיה כ"ר · כנוסר ר אושביא עני סום נוסר ר' סייא : היב משרה משני · דולף רבי המשפיה צר פיול שם נישיים: עם מלדעל -לילה טים: עיש. פורב ספרה דאפר שלמת כור לביך שלמם: דכמים משחן - פי סקר מלמה ומדי רכם

מטורת השים

דם ברים וטכילם: כה וענדו שמו

בלילת תישא שים נפי בעיגן מומדון דלמא דאיקלעי אפר רבי חייא בר אבא אפר רכי יותנן "ער צוידן ג' משמם לחיב ביה ת"ר כי שבא ואמר גר אני יכול ייידו בי זיאים: נקבלעת לאוד במוחק לך בא ועדיו עמו כנין ת"ל"וכי ינור(ג)אחד גר בארצכם ייידי

(the se self)

נליון חש"ם חוקד דים פקיר נגדם כי פשם ועד פיקיר. עילי נגישוף ש פילי

שבח משר בי ממל למצר יסיפו לר שקבל מגל ולון מצלבן כמסם רכפון בש לוון שה מבים אור כלם כל מצל ומסם (וף סי) ילמים לה מורכן המל ולון מצלבן כמסם רכפון יים בי ושופיף ז: דכמם וורכו (וף סי) ילמים לה מורכן ומצל למצר הלון לימני יים בי ושופיף ז: דכמם וורכו (וף סי) ילמים לה מורכן ומצלבן כמסם רכפון נים שו נים לשולה חבל סכל כבן אב כחל ויכו סכל עד ביקשו פול

השו בדרים רכי וצינור משכרם(שמת ת) פילו כל ספטרות מות זה כם क्षण कर कार कर त्यां के क्षण कर कर त्यां के क्षण कर कर विश्व कर कर विश्व कर कर विश्व कर कर कर कर कर कर कर कर क : (M "COINED TO

בשמבל ולו מל סלי ממו לה פלני - חום פוצנר

ארי יסושע לאושרי לים לאוויי לפלע פַּלִיכ לפּלְינִי דטקע סכל דשרי רי חלישר ולה נקע פילחה ושלו בס וכי סד נוונה פריך בפוף שניפת כפקרון (שמשום דף (מי) וייל דכמם לו דיים ולוו משים ושמנו פרושון מכר ככל אכל מכא נקם שמר ר' ים מנו ולה מל כיון דלה דער ש רי מרשה: בי שלני כשל ולה שלים ומשלי מוכנוב מסב וקכיר וכנוסו כפון צ'מוף רי שופו מסטם רים גר צכול ולון מכן מססו מדכנדב סושב ושכיר וכשמה כשה ים של מבר רע לי כרי ימקע למס לי קרון בשל פדיקון ולו אכל במסג ושכי סביעה ולה הכל בממה דשובו שי שני של הי של מיני יהקע מכירו לי ולף מקשמים קרל של מפי של הי של הי יהקע מכירו לי ולף מקשמים קרל של מיני יהקע מכירו לי ולף מקשמים קרל של מיני של מינ כמסם שמע מינה דודון גר עד

מני מתות על כמו בריבו והדר היתן כמים האים: מפיר יולו פור כל מכילי לינה כמיה אלא כיום כונען מילור פי ומיע שונה שו שו שורו במרק כ' ומצילה (וף כי המי) לון ישים של שר שבין כי דנבינה (דף כי הס) לון מש מלה כיה הם און משר שהיה הם בשרים ולון משן מלה כיה הם הם שבים בשרים הם משרים בשרים לוב לאיר משרים הם לום ביה שלים ביה לום ביה שלים ביה שלים ביה שלים ביה בשם משרים משרים שלים ביה שלים ביה בשם משרים משרים שלים ביה כמים ממכים פרכ שחם מכל חם

מת המשורום של נוד של נוד של בייר כבורו מילו ותילו של זה מסט כינ דפנה לה כלבורו דסהם דולים לה דקם חן בייך וכנר מכרי 

च्छा पर कहाता क्षेत्रक विकास का मान का प्रकार का का

מצמות ישנים מון ביל נוסט פידע או ושלים פור

BEES

להביה" אמן והכלו לא כי כאל אור אל הוצים הוצים (" היאור הצים הולם ולמו למים לא מש כבר סלו מובן באלה והצים ובשים ואיר היאור הצים הוצים (" היאור הצים הון לשה מצים (" היאור הצים הון לשה מצים (" היאור הצים הון לשה מצים הון לא כה מצים הואור לא מו האיר הצים הואור לא מיד הצים האיר לא מיד הצים האיר לא מיד לא מיד לא מיד לא מצים האיר לא מיד לא מי PERIOD PE 

The that is not the that is th

The read of the re

# %#

מנה של של אל היא האל האל האל הוא האל המושה הוא האל המושה שבל שמים של השל השל האל האל הוא האל המושה של השל המושה של המושה של

Z t t L

לאן נר פר קיפול ויפכול וסימה דאמר בהפרל (נקפן

לו חב משומה - לפי שיצר מרש מחור אוריםן כרומריי במכי פיכה

לביך לקבל שלו של שנים: חמר גר וואד מכר משימרר - מומן ספרט למוד כלכמו מקפינת: וכמקים שנדם פונלת כלרננים פלוגקם גר ופכר משחרר שוכנין- וחב"ם שחן שכינים משום שמולה וקיברה כשולר קובילים : • אלן כנר ועכר משחרד וכנדס קבמנה ואמים שאו מכילמן לשבין מנת פסרום כנולר מכינים: ולף פריםי שלחיפצייר: מורושי ולח ליטוול: ולמר פר קצים גרים לקרוצ כשמת דכדב ונמה סבר פליכט ונכנסת של כים יפקב י למון פסחת שתימון מעשיסט כיתשופים ולומריםיברול מכם לו מתכיםליכם בתשרוסתר: ומדשון שמו שון לקע שכמה ושתה - שלת יתוכו פניים כלני כלוקפין פולם פרס נולדה כם תשתור פליכם וכורנה כדעיםם שכר נה סוסרו של מגול בשטחרין (וף פי) ולאסרטן צ סיל ... מימו ועל כש מצילה מיכר כן מז כמרג פל פחות מפוים פרופול ושכו סכבים קציו של וובר משבן ולגבי שרלל סילו מחילו: ולו ניסן להשטן י לוע בחורה לולו בברג וצני קרמל כווכ וכויב אם פנולו חשר נאל (ויקחל פ) אכל בכי כם אמרים משרארין (דף מג) אמרים זו סים מיסטן וכיון שמכר של חוסם 'פר פנים כתו: לקטו חתרעו

מרוסס מחישין לוסו שון לקם סי שמת ישור כן מלמכנייר ולמון זם נשים שיקר דלי משם משפו מפל מצר יוישים (ו) פינטו פנים כמים: חפר לן יפר י לספינה פס חפם לים: כי קברם - ליצר מבקלים ולנבנים שלושים מפניות מתורות ואח מטננים ומשקים שאן מיסק משרה וחינה רשעים כל כך: שפרסי שורה נטיסה שספיב הצידוספהה סילך תמשמע "משלם ולשקם : רווכ נוכסס" जा तेका की कार करते हैं। व्यक्त : त्या वार्ट व्यवका : वेव סק של דסק שרל אשר בשרמס כחמר נוום נמרק סערכמרוו מסס-הברצת הצלח מכבירן חומ חולי במכוו כמו מערת בישור משבר קודקו קודקו פי ישווף פיפי רי ישווף פיפי רי ישווף משבר קודקו קודקו משבר קודקו מוכן מי ישווף פיפי ישווף משבר קודקו הוא ישווף משבר ישו רשרול מול: קפרי יומד הוקש שיחור של עכד לנירוס בעובר סכבים

כנה לום מסך מצוח קוממה! ני שנהל כן מנה מה נסן מנהן (ה) מהנול למת קון לקבל קולמר שבשפת פוכילת שחרור ספבר לביך למדישו מקלם מטום:

(וף מב) וקמה פוחה דשוק שלייםו רחשלו : ולדן מרכין שלוו - דכרים לחים שליו ביטרום: לילון י חתיסים בבר שלו לטרעים מפילם ש פיש וה שיין: לו סבר קרו מהריל והי כר יבורה במנוס שרנום ישרלום כל מני מונים אותו שני לכלל ניקם מלקו מונים לרול מיש מרילו מונים של מיש מרילו מונים מישים מרילו מונים מישים מרילו מונים מישים מישים מרילו מונים מישים מי

לא רוב מובה ולא רוב פרענות והאין טיבין עליו ואין פרקיקן עליו סיכל פלין אורו פדי נשחידו בו ציצין המעכבין את המילה חזרים וכולין אותר שניה נוצריםא משבילין אותר מוד ושני תח שכורים על נביו ומדיעין אותו סקעת מעות קלות ושקצו מצוח חשרות מכל תולה חרי הוא כישראל לכל רבריו אשה נשם מושבות אותה כמים עד צוארה ושני תוח שוברים לה מבחרץ ומריעין אותה מקצת מצוח קלות ושקצה מצות הצודות אדר גר ואדר עבד משוודד ונמקם שנרה מובלת שם גר תובר משחדר מובלין וכל דבר שחונק במכילה חונק בגר וכעבר משחדר וכנות אטר מר נר שמא להרונייר אוטרים לו כת ראות שבאת להחגיוד ושריעים אותו מקצת מצות קלות ומקצת ממת חמודות מימידאי פריש נפיוש "ראור חלבי "קשם ניים לישיאל במפחה דכחיב ונלוה הגר עליהם תספרו על בית יעקב ו" ומדיעים אות שון לקם שבתת ופאה ושעשר עני: כלם אר וייא בר אבא אד יהינן ליבן נה נהרג על פחות משוה פרופה ולא<sup>י</sup> גידון להשבון ("וכאריעים אודו עון שבודו תשוה): חורן ברבים עליו חורן בורקרקים עליו : אטר רבי אלעור שלי קראה דכוצב "ותראיא בי מראשת היא לכנו איזה ותרציל לרבר אלָה אבוָה לה אסד ַלוְ חוזם שבת "באַשר ולבי אלך אטר לן יוזר "באישר הליני ש מיישים מפו מן מף פסה ושמם. אלין כמקדינן שש כאות ורג מצות "ענוך עבד = מוול וכן מקדים כל מומון כיכ ש כרותר וינטרג של פחים מקום אסיר לן עַבורת בַיכבים ואלוזיך אלוזי יארבע מדות נסטד לכד "כאש" תמוד אמת "ב' קברים נסטד לכד "ושם אקבר פד חרא כ' מישמות האונר : קבל מלון אחד פוד: כום ישחיי מצה לא משחם: נשחייו בו ציצין המעכבין המילה וכר: כרוצן \*אלו הן ציצין המעכבין המילה כשר הדופה את רוב העברה האנו אובל בתרוכה הא"ר ירכיה כר אבא אבר רב 'כשר דרושה רוב נוברה של שפרה: נתרשון משכילין אודור מד: נורמא אין לא נוורמא לא כאר מעמא

משום לרכוא פרור מכה: רשני הוח

עוצצים על גביו: ודא "א"ר וזיא אור יודען

נר צדיך שלשה הא אד יותנן לחנא חצי

שלשה: מכל תלח הרי הא כישראל לכל

רבייו: לכאי הלנחא "ראי הוד ביה ומקדש בת ישראל ישראל מומר קרוא ביה וקחשו קחשן: אדר גר ואדר עבר משחוד: קבלקא דעוך לקבל עליו של מצות ורמעון במה דברים אמדים בגר אבל בעכד משודד אין צריך לקבל אבר רב ששה לא קשיא הא רשובן אלעד הא רבון והגיא "ובבחה את אביה ואת אכה תר ברא שלא קבלה עלית אבל קבלה עליהים" 

אכל פכר אן צרין נקבל . בשנם ומוזי בתהר ומשפה שפוכל לבס פכוחם בייך כמלום וכמים (וכנים ו) למשן ישו פכוך ולמוך ושר ונמניי (פנים דף די) לכילם מלוטו: צלו "ו "! קבלה פלים - להפויר: כפס ומשכילה לבס שפחם יוכל פנילים מברים פל פרון סיוו: ומשתרם . משכילה לבס שתהר כפ"ל:

במבילון אם פרי משם שמונה שרם פרינה וכרומר 

ואון נשקא לן כלף ממנשה דפשון יים ביים ביים נואן ושמקו לן כון המצטה דמשון מצי מדי ימופון מצי היים מפרון מיים ביים היים מפרון מצי מדי ימופון מצי היים מפרון מצי היים קלו ווהיי פים של הבי וואר בי מוכר יחותות מים יחות מים יחותות מים יחותות מים יחותות מים יחותות מים יחותות מים יחות מים יחותות מים יחותות מים יחותות מים יחותות מים יחותות מים יחות מים יחותות מים יחותות מים יחותות מים יחותות מים יחותות מים יחות מים יחותות מים יחותות מים יחותות מים יחותות מים יחותות מים יחות מים יחות מים יחותות מים יחותות מים יחותות מים יחותות מים יחות מים יחותות מים יחותות מים יחותות מים יחותות מים יחות מים יחות מים יחותות מים יחות מים בכרסה מהו בברסה עד משכון בי וא שורים וויים מוסים או במוסף מוספר ממנים במכני אין שורים וויים מוסים אן: למוסף וויים מוספר ממנים י אין מוספים מויים לי מוספים מוספר מוספר מוספר מוספרים מוספרים מוספרים מוספרים מוספרים מוספרים מוספרים מוספרים כסל שמניםן כשמת ושכר כתי ספילה כממסמר ולו פני לים מלון רו מיי בר מולי מבולטת ולו מני לכי מבולטת ולו מני לכי מבולטת מדי לו מני לכי מבולטת ולי מבולטת ולי מבולטת מדי ולי מבולטת מבו

שפים ומוספר ב: סכלה וייל דודירי כנון ססכלה סקודם לקום שתור שטעילה של ש פר וש פרף ו: דקסעי ומעכילה למה פתרור

תמדם - סימה דלשמן סכבור מסום משעות לים שלון לחלק כין כים לכטלם וכין מסרום וקומל כמסים שהמה שובנות ולשנין הוציבו של בוס בסבילת שתחל ועסרה ו"ל דעוליל דליכול פילי קויכול דלול סוי אלול פררכון כנון רווט וחש מקפד חו סמושי ומקפיד הימוריך מהומשים רטוצינה הרכון מני חון לשלון כין לבשלה למכרום ולוים) מילי וישילה (क्षेत्र व्यापे (वर्ष (त्र क वर्ष) כיש מכורת מכל לבשלה לא וכיים בסוק חצילה לוכל חילף מצילה להצילי תקבו או סקט לפעלה ייפר ממסחת וכשמורם לו ברם לים

במשכת כדם משום כדן דסכון בושום ננם נישנו (נ)משום מה שנון מלעון ממנומ פצום וישראל למדין ממנבציסס ולמס" מה (חף בי פאם) פרום בקישרם שר לבון חמר כבורם דכל שרחל ורל miles) מרכים זה כוה "וקום דכפרק מני ארוברים (משפ דף לב)מקמת קלו פין שרכין של סגרים ולוו ובויב סחם פרטת של פרב רב ושד יל דקבים נרים לישראל לפי שמתפרבין כמש ולון שנינה שורה לולו של משחום סמיוספים שנישרתל ויימ לפי סמומר מחמרו יפרוצ של מברים בי בי בי בי מון יכון למכר מועוליב) :

צליון השרם נבר קבים נרש ליציצ מנומה. אתשרה פיצ כלי יו, שכלי ליון הישל מנה צישו:

を記録を

CAT DOES

# קרושה. רלכות איסורי ביאה פיב פיג cole contr.

₽ =

בנים פארה בנולג לא כל למשמע לה מחירה ושמלים מסקים (פינורים) לה מניים ומאלים בנקום נלא נמיי הלא מניים ואלור מסל בל (מאל 1951) מל מינות המינות החוד מהמפות הירות ממל מלט מלא ואלי הפלח שמין מאידים לא נקאל כל רוצרים מחולה אידים וים וולרוך בה כדין אורי לפי פנים הכשינ קלנה לחידים מין היכונים שני מקבן לאי מינות מינות מינות מינות המשמע המסל המונים היט לאל נמשמי וחומני מאיז מחידים היו מחידים היש ממכים ויים (פינולין) האנאם פרים משלה ממוני ודים מינולן לה

MY M CONTENT TOTAL

ŝ ã

Ore in soith ast in a start and sand and sand and sand that that has a start sand hard the astern and that astern and the astern and astern a

אחרים הם. וכן הארושים שבשרה ארום. והאיל והחערבו היא אחרים הם. וכן הארושים שבשרה ארום. והואיל והחערבו היה אימיה האטה האנים שהן טיונים היהי הכל. שכל השרש טיון להיצייר הוקים שחרש מן הרוב לפיכך בשרצייר הנר בומן הזה בכל סקם בין ארושי כין - כצדי בין עטיני בין כאיבי בין כשר כין שאר הצרים האוד הזברים האוד הבכבות מהרין לבא בקהל אותם סמקמם. ואלו המצרים שנארץ מצרים עתה אנשים 5

ŝ

פרט פלפה עשר

And a carter form the course for the אל נחשת רבשי הפולה נדיבוד נבוצי דין

ול נחשת רבשי וכן פינן:

ול ניק וכי . פ"ל נדיבודות (וף "ל)

ול ניק וכי . פ"ל וכי נילו לאיי

ול ניק וכי . פ"ל וכי וכילו לאיי

ול ניק וכי . פ"ל ורי ובייב כמולו לאיי

ול ניק וכי ילי וויל ובייב כמולו לאייב ול "ל"ל והייל לאייב ולי והייל וליבוד למולו לאייב ולה"ל לאייב ולהיים להיילו לאייבים במולו לאייבים להיילו לאייבים במולו לאייבים הייבים ה היה זנר שמניידו ניח ונמהי שת. שר בם הבי כר ידסף (וחם) הנדיני הילון למחום הנה התיי השטני עליה דרג יהים דרש ליה הנה הביד העים יבלי דרג היבה להילו הכני להי היבה הביד הלה יכוק למחיה ולה תכנים אה 

הרי המפום מט הכים לה הדרור המהלה ביות היות היותור בעימות היותות בדורבי ישראל הביות ביות היותות בדורבי ישראל הביות היותות היותות בדורבי ישראל הביות היותות היותות בדורבי ישראל הביות בעון שתבבול לביות ועושות היותות בדורבי ישראל הביות בעון שתבבול לביות ועושות היותות בדורבי ישראל הביות בעון שתבבול לביות ועושות היותות בדורבי ישראל הביות ביותול לקייו ועושות בדורבי ישראל הביות ביותול לקייו ועושות בדורבי ישראל הביות ביותול לקייו ועושות היותות בדורבי ביותות בדורבי ישראל שביבל לקייו ועושות היותות בדורבי ישראל והיום מיום היותות בעימות היותות בביותות בדורבי ישראן שותם עד שביבות עדים איע עד שיבול לקייו ועושות היותות ביותות בביותות בביותות בביותות בדורבי ישראן שותם עד שיבות עדים איע עד שיבול ולפני כי שהונים יותות ביותות בביותות בביותות בביותות ביותות ביותות ביותות ביותות מיותות בחיב היותות מיותות ביותות ביותות בביותות היותות מיותות בדורות היותות מיותות ביותות ביותות ביותות מיותות ביותות ביותות ביותות מיותות מיותות מיותות מיותות ביותות מיותות מיותו

مارتها وحد وجد وجد فعظ باعد بلوت وحد وحد فعظ فهد بموسوق في قمايه وجود الهدامة وجود تحد تعود أعدان المدارة وجود فعظ إدارة وجود أدارة المدارة الم

tot noon

he foot man of our Yen for the for section of the foot section of the forth of the foot of נינתי הנינים בחיוב כינים בחיי למחלציות וכלי ובלים מיוים ולאים לאים (לאים לאי כנינים, ראובטי באינים בחיים ביוים נינים באינים בייש נואיזי ומיסיים ושנה בכלו אל כיו יכילו ורים ושי אכינה ולאים ילות כאים אינים (בווכר ישל אי קאני כלין ולאים לאים לאים לאים הנינים לאינן באים ילוכר כאי, ואזיכרבלי, ו"ל בחיים יקים ליי

CLL UT.

CALL UT.

CALL

CAL

להבודה מבו למקן ות וכהג במף הלי נוא ו"ל כהג שנמני ומדוני ואימי בחינים " לושר הכיג שנו למקן ות וכהג במף ה"ל נוא ו"ל כהג שנמני ומדוני ואימי בחינים בר אוני דאל כין הבולה בין מבולה ציין פידות גר בשימי בניו בחיני ויוה שלאים לאונה היה ורצבר אם כל אוני ש מכל כנוי כי נכלילה אאיל לפ ככל לשנ נייות ואיו אים שנל בנוי כ' או בלילה מדכנ בני "א בלילה מדכנ בנוי בי אוני בישיאלית וליריף אפלו ביתנה של או מכל בנוי ב' אוני בישיאלית וליריף אפלו ביתנה מכלי מבנה בן לה פכלינן ליה מב"ל! :

48

ישראל . אבל בחוצה לארץ צריך להביא ראיה

ואחוב ישא ישראלית. ואני אוטר שזו מעלה ביוחסין:

לא כשם ישמלין וממבילין את הנרים כך מלין וממבילין

את העבדים הנלקחים כן העכרם לשם עבדות. הלוקח

עבד כון העכרם וקדם וי) העבד ומכל לשם בן חורין כנה

עצטו. והוא שיאמר בעת מכילה הריני מוכל בפניכם

לשם נירות. ואם מכל כפני רבו אינו צריך לפרש אלא

ביון שמבל נשתחרר לפיכך צדיך רבו לתקפו במים

והיחוקו עכרם: \* " אבל "מי שכא

ואטר שהיה עכרם ונתנייר בביד

נאכן. שהפה שאכר הוא הפה

שהתיר. ברא בארץ ישראל ובאותן

הימים שחוקת הכל שם בחוקת

להכמים דשברי כל כסטפחים במוקם פיומסים כן כיון שלין לוכ מוקם פכפתי בין לככים כלים וחף מרפב"ן ומושב"ם ויל כמנו שנים כנינו כשמו ולם מקש שליו זהן לכמוב כום פיב, וכהשנים פים שלם פיד מלכם פים ע וכי. ולן מפנון מים אין כחילום זכ שכסכסי פדין כפריישם כום בשידוע שטים מכו"ם מעיברו וכנר כאן

רכים הדין ככים למעלה ודנרים עוצים יא בשם שפלין וכר. זכ סטמר בעל שם מד פמסל פכי, מנוכר נע מל (ולין הלום ופכן נסב כן מניון כני פוצו ליי הלום ופכן נסב כן מניון כני פוצו ליי הלום ופכן נסב כן מניון כני הלום ופכן נסב כאורו סיבות מו פון מני מנים מניין וכן ... מני מני מנים מניין [מששה ידיו כום ידקני] ומדי דקני לים פ דמקני לים לישרשל] וכיון שקדם ופני לים (מש מונין מסקעים לסימכורים מטיב רב מסי פשבה בכלורים הניורם בקומו מכדים ופכם לפרים וכם פתחה לפרי החכמים ופפח כם פלק כר חורון לפנים פון כלם נפנים לפפי [ליה] רבה כמרה בין נסהם בין נחפרון שלם נסניה בסברם לין נשחם לם וים מך נירסת מחרה תו נירסה ההלסום, שוד 20 מב שמול ולביך לחקש במים ופידם רבים פי שישלה וכום חחת שישנודו ום' וכן שיקר וכן פירם רש"י ז"ל וכמב סרמב"ן וקידם ופכל קדם בים כילנו כינו לפס שבדום וולו נפ פין ומינה נמי דמי ממר לים פורם פכילה אל א מדן נים דכל פלון לו שי קרון כנוף לם בין נים מרסמרים פנד פכרי נופו ספי דקים

כציד משנה

שלפה פים משפם כסיב ביה וקיל והלכסם היה ליק הם זרים ודיכל " דישנד ולם ספלים לברים סופיל ופכל לפס קריו דלף למי ביורם יצוח לם כוום פכיל לפס קריו וכם דרי אסק למסולה כוח דלה נסגים כים מהוג נר ומוסבים לים כם ישראל כד דפכיל כסר שלשה שכ"ל האמש וסרוכים דבריכם לדברי רכים . והרפב"ן ו"ל כהג דודלי

לכמחלה נריך שלשם כין נפילה כין נפכילה ואיני כשנייר כים לכין פומו נופרי ואשיני דיפנד פינו גר דעס"ס נמור כופ דפשפת בתוב ביה מבל מי קביל פליה בפרי שלפה למיל ולמשל וסודישובו בקלה פנים כדים וכלך ושל ופכל שלה כפני כ"ד סרי זם כשר ולם שסלים ליבשים ולא שנסכק לים לדידים כם יברמל מד דפכיל כפני שלפה משים דלכמראה בפים שלפה בין בקבלה בין בפכילה עד כחן דבריו דל :

אבל מי שכת ולמר וכר . זהו החינום שהוכרסי למפלה כהם רוב המפרבים אכרונם לברכה דכי מפרים לביך לכבית דמיה הני מיני ביחום שהים עבו"ם מעיקרו וחי לח לל שכבה שלשר הום הסה בספיר וופכם לכן משום דודמי כל מדם שלומר שכמל מני אין שודקין אבביי וכדשיכה סהיה שוכדה ככרק קמל דוכבהם (דף נ' פ'ב) דירוא פכו"ם דירום שלים לירושלים והוה קל לוכל כפרום בחוקם ישראל וכיון שכן כלמן מדין שני וכ"כ מרמב"ן ומרשכ"ם ז"ל ומוסיף רבים להחפיר דמע"נ דוימן משום מנו בח"ל מין מכימין לי

עד שיעלה והוא תחת שיעבודו וטודיעו בפני הדיינין שלשט

: 25 250 00 10 11 100 20 : 65 100 105 20 10 10

השנת הראב"ר

Als are : 'on for to lab"

של הדך סלכם סים א דלושם רני

יכודם כודי לרוך למרה חשים ככל מכל לה בפיל ולרשה חבודם ככל

פקס צרך לככים ואים שכיל:

אסם פד שיכים דלים ומססר שילם לני מסס דיסטות שובדה כמ"י פידה וסיו פילם ישרהלים הב! בח"ל לביך לבכים דלים ומפילו ד"ל ומסטברם דיוש"ג דקנה פגמו פידי כות לכמוב לבי שמר פל דפיו רטה מספקי לפ

"(כמלסים שבידים כשב חלף פכד כאל כביףם דישבר וככל אלה):

## משנה למלך

ורדים כצב פילוף הדביים ולני פשים על כ"ם צנבור דרין הבריים? מול בצירות ספים שמ"ם ש לכל ככל מיידר כבל כי כנוסף וכו"ם ולדר דין זה ככל פנים שלה אלדר היו אל לידה לכל כל פנים שלה אלדר היו לידה לכל ל לדי לכל היאל דלב"ע כלמן הלין שלי כלף רכוב רכים ולדי לאחר כא מכלה כיותם לכור כיות בלא היו כל לכור כיות בלא כיות כלא לידה לכור כי פירו היותן:

סמר כה דכרים שליון כיולך לשפפה פיין שליו : לי בר"א כלוי וכליים כיונים כי'. כיור נספום כול פ"ר כוכם כיל פ דליפה כ"ר כלו" לריך לבריל דלים לכל לל כפון ללוך וליופה מבחים ככ"פ לריך לבריל דלים שכ"ל , דליםי שי בפרוש דברי ברולנ"ד דכווסם כיל לפור דלם ים לכלן כין ל"י לכול כייש להפחיר כל"י ולסקל כמ"ל

פיידי ולשכור ולנות נו פותו נו לדו, ותכול כלכות נוולה כפו דכשה דר"י כחון כנו ויכן כון ברוצען וכן נוסו הקלה בעלירה ו"ל וחתבו כלל פונוס מכלים לתריכת של זה וים לי ליון לנו השל מליים שמשיך כשלם שנום מין בכל של מין משקה מולו וכסים ובסוג וניים במם מין בי שלם פין כי החוד המסים במים (יף ו') מסכות פים מין בי שלם פין כי של פים של פי של פי של פים קב ליומבין והגופה דליכה מוקה פלכם כדברי חבונים יובסלי פליני דוקה מבל כיכה דליכה מין לנו לבאר דברים לפיץ. דליכא מוסף ולה רואים שרוך דפובים שוכפון שלים ופא ג"כ דברי דני יו פכרייםה דרני יכורים ספרים כנולון א'ל כשופים פאור הצוירני אכל צוי סנא ואצר נד אף פ שבשה שלבר כום כשם שבתר כמו בכסבים וכן נשונה לחרן שלין כם תוקם צריך כלים כבכים ושם צרים שסיה כלכה ומשפיה גדי פלכתה שביקהה ולה הם לדכרי רכי יכחים דשכה וישה כדר כים לבי רנטן. פלב פידן ש" לפון ר"ם ז"ל כך בקובים ניורם שימינוב טכנת בורני ישראל וכו" וכן נו כ" מני מוקם נביי מוק פי לפתר פרנבים כורב מצי ורב מפי ופצר פרמיום שכרוסי מ כלה למסבר כישולה לוין מסיליון לאפן כו' פר פוליל והוחבין פטי"ס פ"י כדו" פייל כי לתלו לארכי יוסק משומק כפט"ם וליחסקין והשרוק בעליבים דו לעל פר סבל ולאנו סטים פט"ם ויוסבייר כד" פי" ולה סיינו יודפין שלוף על פיו סטים פט"ם ולחון כספט מלוסד מולו מסם סטטיר כי מור ככי ימוש לארות כונדי פספים: בר'א כובן יברפול נירופופי זכוף פסכת גרים וכדי כי מקה ונגדה רוורון כה רכון לביני יהודה בישרובית: הבושרון סיפים, בישק בעל כלבות נדולות וכרצייבית 🕶 ולשים מספים ורכי יכורה מורים כה: מבל מול לרוך לבכים וחים. כסישל דווב' נוים וכולף דפי כדשסכם גרים וכולפרים רים ניפין כחרן יכרפל כקופין לשפה כיצוב לפרן לם אפולא דפר כרים מכב ול מסרים: כשם שמלן ומשליון כר פר למו פכרות. פרק ממלק (רן פיצ פי) ושרק עד דשסכם גדים ירוקלפי : חלוקרן שנד מן כצמ"ם כר פר ומחיל לרפר פרק משל : (3'9 41)

מבל פי פכל ולפר בכים פסים אינגיינ ככ"ד וכן פר ולפי מפני מפלם בסי כינסקין: מבר פר לבות המנים בנים מחלה שלם בקיסקה ניתום בתחים מכנם בדרכי יצרא משרי חם? לת במילה להך ולחים ממוים בנות מקום להי להים לי יכודם בלוך יכולה ליך כמלה לת במילה להך ולחים ממוים בנות מקום ליך לברה לי יכודם בלוך יכולה ליך כמלה לת במילה להי להים בנים מחלה שלם בקיסקה ניתום בתחים מכנם בדרכי בצרא מפר הים ליכולה? (מציא לצכי לשלי דינדים בינית מולה שיקה) ניות שליים מולהים מנות מדרי יצואל מפר דמ" עד יות גר שמנו בדרי יצואל וכי צר בדי אל נפסף גרי לכן אנים או בינית בינית מולה מולה מולה בינית בי ד ורנים סלנם כונים ופניף אכו לסיצה מספר עם ים דתני יכודם דקם מבייעי לים קרוף קצול אלפן קוברית רפורה ויל כדפים משמני (בפורם דשושה) מינול שמספן נמוא פליכא דרני יסורם אסנים ויקוא ור"פ ו'ל (6 פניד לפפין מסיים כר שכלכות פגב מבי שניקות ושכתוכת השכתובת ה ום קיבו לבקשם פפי ככם במפסם מדם דקצים לים דכני מיים כר מכם חבר ידי יותן דככו אמשקים של לב לגני כנור דיכיר ללחם בשם דלפילו ל" יכורו מור לחוום כוכרי מנורים ולריך לפרים חליכ ולם כילון דין פ"י למיל וכן מנום בסקידמין פרון כלשהי (יף פ"ל) גבי כלשיבי כרי לפ שקודפו לי ללשר בלהביר ולפרים גר פרי ללה בידו כול ולשר כני יוסק פ"י פר שי יישר ומוזקקי לי פרי שלכם אנו כן פכה ר" ללכם ו"ל ויבורם להמסכי הנרכים לביל ככל בשמים טופל (יף פ"ט) לי סרי שלכם אם לבי ביני ביני ומדון דיכון לביצה משקם יציולן לבי בא משקם נוסף (רף פינו) לביצה משקם בינים לבינים לביצה משקם בינים לביצה משקם בינים לבינים לביצה משקם בינים לבינים בירושבי ביף "שפכיו נרים (הפסנים הופת מדרום רובן סבירוף פתר רג פבי מוברה בל מסכים פספר ברשפה לשל המ"ם נהרך מהחרון) תרוצים ששום מרוכה לבן יצראל מחוברם

כסף סשנה בה עם

של לפיבר לא קכלו כ"ד נכים כל ימי דוד וכלם:

מחציירים כשר הדיושום. ה"ה כחב בכפני

ציח דין הדיופות היו מניירים מהם ולי ממה

דמדכחב רביכו כשני הדיוכות ולח כחב כשני

כ"ד הדיומות דמק הצ"נ דהדיומות מק כדדית כשף נימין (דף פ"ת:) על כ"ד בביאן פים מ"ם אין מקבלון מחם ככ"ד דידן

חלה שהם קבלו היחם נרים הדיומית שהים

צ"ד כרי הם נרים ("וליט היה מוקרק ה"ה

בדברי הרמב"ם כן לא היה כוחב שב"ב הדיופות

היו פניירים לוחש) וכ"ב התרדפי נתכות

פכק התולן ז"ל דמי שכה להתבייר דידום לני

שכשכיל דכר כם שושין מין לקכלם והכים כמה

במוח לדבר:

ין גר שלם כדקו חתריו וכו' . כסכ ה"ה ומ'ם

ומטה להחיר חבידתו וכר והוח פיהיה

וכר ומתז"כ כיו גרים כרנה

רנו לה משלם בכל הם קידם כח ישראל קידושיו קידום ופכילה לם הככב דמדבניהם כים בשני בשורת ורמי להים לדבריהם: יע ובסכוה הכשר לפילם הנדה וכי'. בט יע ובסכוה הכשר לפילם הנדה וכי'. בט בכריהה (דף ב"י):

אם לא נהוח להם שלה ושי. כפרק החול מכולה: לשוכך לא קבלו בים דין וש'. בפרק העול

להי שיו) לא קבלו ונים ניכן מה בלחד וכם (יף פ"ח) אחרו בשנים להר בנית וח ניוף פ"ח) של כלי פדופות היו בנית וח ניוף פ"ח בכ"ר פדופות היו במחדים להם ונדישנו טין ניים וכ"כ מ ממספים ו":

מה ולשי שמיר וכו'. ככנס (דף ל"ו) כז' כמה נהסם יחולה לה יכנה כלהה כמה מחיך שלה מיחה העלה עלי ככחים

יד מי שלה כולה:

"מ מי שלה כדרף החדיו וים". זה כשום בחין
מדוכת הפלום משככ וישכה והכדו
כשק החדן (דף ה"ד) פכל ושלה הדי הל
כשק החדן (דף ה"ד) פכל ושלה הדי הל
כשק להדן לכדר והלי הילושל דהי ולה וכדר
כשיל לכד זכריו לשלי הילושל דהי וכדר
כשיל הי והירושי קדוכתין ווו"ש דרני וווידי
מדולה להדיות אל פשה כותולד שכת הל
מדוכת והידה או פשה כותולד שכת הל
בידה מושר למילבון ולתול נכילום מש

כחתר שם יותר שם : ידן וכשני זה למנו חמוש וכוי. במדנה מקופה ומכם מרק השלן (דף פ'ד) קבים נודים ליבראל כבפרם בחלור וולום

תר פליהם יומסחו פל כיחישקב:
מייד א כיצוי מקבלון נידי הגדק וכו',
נביישל בכחולן (דף מ"ז)
יוכל משרם כם חון ממ"ם ומחריקן כדנה
א מיימיו הכם ומרושה כ"ח בחינו רבית
שם שלרם פטו בנה חבל הדנה משם בכיון

שאני הם שיכרי חדח והחבורה לריך להחבים כנחד ולהודיפם ולהחריך פנים כזה שהוא פיקר סיבותו והדים והנידום:

שלשם עבדות סמבילו. ואין העבד מובל אלא בפני שלשה וביום כנר שסקצת נירות הוא: יב כשישתחרר יהעכר צריך מכילה אחרת כפני שלשה ביום שכו תינפר נירותו ויהיה כישראל. ואין צריך לקבל עליו סצות ולהודיעו עיקרי הדת שכבר הודיעורו כשמכל לשם עבדות : "ג ובכקוה הכשר למכילת גדה שם ממבילין את הגרים ואת הקברים ואת המשוחררים וכל דבר שווצץ בנדה חוצץ בגרים ובעבדים ובמשוחררים: יך יאל יעלה על דעתך ששכשון הכושיע את ישראל א שלמה מלך ישראל שנקרא ידיד יוי גשאו גשים נכריוה בניותן . אלא סוד הדבר כך הוא . שהכיצוה הנכונה כשיבא הנר או הניורת להתגייר בודקין אחריו שמא בגלל מטון שימול או כשביל שררה שיוכה לה או מפני הפחד בא להכנם לדח. ואם איש הוא בודקין אחריו שכא עיניו נתן באשה יהודית. ואם אשה היא בידקין שמא עיניה נתנה כבחור כבחורי ישראל. אם לא נמצא להם עילה יבודיעין אותן כובר עול התורה ומורח שיש בעשייתה על עםי הארצות כדי שיפרושו. אם קבלו ולא פירשו וראו איתן שחזרו כאהבה מקבלים אותן שנאמר ותרא כי פתאפצת היא ללכת אתה ותהדל לדבר אליה: בון לפיכך לא קכלו בית דין נרים כל ישי דוד ושלמה. ביםי דוד שמא כן הפחד חזרו. ובימי שלמה שמא בשביל הכלכות והשובה והגדולה שהיו בה ישראל

חזרו. שכל הדיור כן העכרה בשביל רבר מהבלי

העולם אינו, סגירי הצדק. ואעפיכ היו גרים הרבה מתנידים בימי דוד ושלמה כפני הרוומות. והיו ב'ד

נף מוצר לאחר בישה זקוק ותרכוב וכיו וכיו כד לנוא מוצרה לאם בכל זכמר כדיוחים זכאר כדי לנוא מוצרה לאם בכל בכלן :

הגדול הוששין להם לא דוחין אותן אחר שמכלו מכים
ולא מקרכין איתן עד שתראה אחריתם: בון ולפי שנייר שלמת נשים ונשאן. וכן שמשון
נייר תשא. והדבר ידוע שלא חזרו אלו אלא בשכיל דבר. ולא על פי ב'ד ניירום חשבן
נייר תשא. והדבר ידוע שלא חזרו אלו אלא בשכיל דבר. ולא על פי ב'ד ניירום חשבן
הבתוב כאילו הן עכרם ובאיסורן עומדין. ועוד שהוכית מופן על תחלתן שהן עובדות
בים שלהן ובנו להן במות והעלה עליו הכתוב כאילו היא בנאן שנאמר או יבנה שלמה
במה: "ן נר ישלא בדקו אחריו או שלא הידיעותו המצות ועונשן ומל ושכל בפני ג' הדיומות
ה'ז נר. אפילו נודע שבשביל דבר היא מתנייד הואיל ומל ומכל יצא מכלל העכרים ותוששין
לו עד שיתבאר צדקותו. ואפילו חזר ועבד כוים הרי הוא כישראל מומר שמשון ושלמה
קידושין. ומצוה להחזיר אבידתו מאחר שמכל נעשה כישראל. ולפיכך קיימו שמשון ושלמה
נשותיהן ואעים שננלה מודן: "רן ומפני זה אמרו חכמים יקשים להם נרים לישראל כנגע
צרעת שרובן הזורין בשביל דבר וממעין את ישראל. וקשה הדבר לפרוש מרם אחר
האספטיף היו בהן תחלה:

# פרק ארבעה עשר

א ביצד מקבלין נירי הצדק כשיבוא יאחד להחבייר מן העכרס ויברקו אחריו ולא ימצאו עילה. אומרים לו פה ראיר אביצד מקבלין נירי הצדק כשיבוא יודע שישראל בובן הוה דוויים ודוופים ומסוחפין וממורפין ויסורין באין עליהן. אם שבאת להתנייר. אי אתה יודע שישראל בובן הוה דוויים ודוופים ומסוחפין וממורפין ויסורין באין עליהן.

אונס וכי שם: בינו מלשן שם נפצב : בי מור של כיי נישו מוב שם: די פור שם מוב שם: חיקודותו וף פי מוכיוף או: וי פור שם מוב שם:

להם משנה

לב"ל "ד אל ישלה של זשת שמש שמש לה", כולה דמו שניר בם הלול לו קיבלו נרים כיפי זהר הלמט דמה קמשל ה"א צ כל צ היחה פשים וכ"ו במוחה במני ה"ה היה הלה וכני מריך כל לל קיבלו ולאים נרים ל"ב לל שיך ביה החסים זכמו שלייו ניבי וחילה במני של לאים כל לפי דברי ברים ז"ל דכול פובה שליים של ה"אם במני שליים ל"ל לאים כל לפי דברי ברים ז"ל דכול פובה שליים של ה"אם במני שליים שליים של ה"אם במני שליים במני של ה"אם במני שליים במני שליים במני שליים במני של ה"אם במני של ה"אם במני של ה"אם במני של ה"אם במני שליים במני של ה"אם במני במני של ה"אם במני במני של ה"אם במני

בער בין. אינך אל קול רום דין כו' פר א ידנו בלוד. שולא שרק למני אירים זואל מון שמול (דף - פר"ר ביצר פקלין גירו כוזק מו פר ופקאם פאם מפרום, פרן ספלן (דף ב"ר): פי): גור שול שין אפרו מי פר מש פפרין. כרן במולן (דף ב"ר): אם אמר אני יודע ואיני כדאי מקבלין אותו מיד:

ל וטריעין אות עיקרי הרת שהוא ייחוד השם ואיסור

עברם. ומאריבין בדבר הוה ושדיעין איתו שקצת טצות

קלות ושקצת שצות דשורות ואין מאריכין בדבר זה .

וטריעין אותו עון לקט שבחה ועיאה וטעטר כני

וכודיעין אותו עונשן של טצות , יכיצד אוכרים לו הוי

יודע שעד שלא באת לדת זו אם אכלת חלב אי אתה

עניש כרת . אם חללת שכת אי אתה עניש פקילה .

יעכשיו אחר שתתנייר אם אכלת חלב אתה ענוש כרת ,

אם הללת שבת אתה עוש סקילה. הזין מרבין עליו .

ואין סרקרקון עליי. שכא ינרום לשרדו ולחשותו מדרך

שבת לדרך רעה שבתולה אין פרשכין את האדם אלא

בדברי רצון ורכים וכן הוא אימר כחכלי אדם אמשכם

וארוב בעבותות אהבה: ביכשם שבידיעין איתי עונשן

של סצות כך מדיעין אותו שכרן של מצות, ומוריעין

אירו שבעשיית סצות אלו יוכה לחיי העולם תבא .

אלא לנדיקים והם ישראל וזה שוציאה ישיאל בצער בעולם הזה מיכח היא צפונה להם שאינן יכולין לקבל רוב מוכה

ה והים ולם סים פחל משיפן מפס דם נרים חים מכולר עם פנול מפר נשנם פרק ד' היים ולם משיב בינו משובים אם והקודקו היים בינול ויפר כדוברים מנולבים אם והקודקו קנה המפרנים למם אין מפרלין אום קודם שימו מפום ושמיי מנום לא משים וחדן ביפור ז'ל זכיון בכמילה קשה פליו מלון מוש מחלה וש שרום ומרום מים אם מכל מסלכ כרי זה נר והכים רחים לוה שבין קדיםם

השלה לככילה שעכבה :

ל אוי זה הוא גר שהוב. בפ"ו מרק השובר (דף סד:) לי וכו נר פוש כל שקבל עליו [נפר שלבה הברים] שלא לשבוד כ"ם דכרי ר'ם ומכמים מיכוים בכש מצים שקיכמי מניכם כר נה והתרב מומרים וכי וכלככ במכפים:

ה וארן פקבלין נר מהג וכר . בערפין פרק המקרים שיש (וף כ"מ) מין גר מישב מיתו מנה בימן שהיובל מיתו ובנכורוי שרק פד הרן מדכר ממד מין מקכלין פוסו ר"י כר"י

כמה (דף לי:) מט'ם בנה להבל דברי בורה מופר מפינו דקדוק ממד מד"ם. ובכשנים מ"ם דכם זכ פפחבר כמום וחסום וכו' ושלם לפכול כפה שירוה בכל זמן פכ"ל . ופ"פ פכומן שלין היוכל מוכג פושר ליהג בפיל פוסה פין פרסה כן מדנכי רבים פי פהלכום פס"ם ומוקות משרק מום לם רשים בדבר רבים פים שלץ משרק שים נמוך ספר פומה נוש היום! ב העבר כנוקם וכר . פס יפיב רכי ספים כר ספי ורכי לבי ור' למק נשמו רשאין שום צדיק נמוד אלא בעל החכמה שעושה מצות אלו היודען : ד' ואומרים לו היו יודע שהעולם הבא אינו צאין

בעולם הזה כאיפות. שכא ירום לבם ייתעו ויפסידו שכר העולם הבא כענין שנאכר וישכן ישרון ויבעם: דן ואין הַפַּב'ה מביא עליהן רוב שרענות כדי שלא יאבדו אלא כל העכרם כלין הת עומדין. ומאריכין כדבר הזה כדי לחבבן. אם חזר בד ולא רצה לקבל הולך לדרבו . ואם קיבל אין משהין אתו אלא מלין אותו מיד. ואם היה ימועל מפיפין סמנו דם ברית ופשהים אתו עד שיתופא רפואת שלימה . ואור כך " או מפכילין אותו : 1 ושלשה עומדין על גביו ומודיעין אותו מקצת מצות קלות בארץ ישראל כמו שביארט בחלכות עכרם: דן חוין מקבלין נר תושב " אלא כוכן שהיובל נותג. אבל בוכן הוה אמילו

קיבל עליו כל התורה כולה חדץ מדקרוק אחד אין מקבלין אורו: מַ העבר יהגלקה כן העברם אין אופרין לו פה ראית שבאת. אלא אוסרים לו רצונר שתכנס לכלל עברי ישראל ותהיה כן הבשרים או לא . אם רצוז כודיעין לו עיקדי הדה וסקצה מצות קלות וחטורות ועונשן ושכרן כמו שמדיעין את הער

וסמבילין אותו כנר. וסודיעין אותו כשהוא בסים. ואם לא רצה לקבל מנלגלין "עליו כל שנים עשר חדש וסוכרו לעכרם ואסור לקייטו יותר על כן. ואם רתנה עליו סתחלה שלא יסול ולא יסבול אלא יהיה גר חושב סותר לקייםו בעבודתו כשרוא גר תושב ואין סקייטין עבר כוה אלא בזמן היובל : א שם שם: ב ע"ם בסוב בקר רים: נ שר שם ס" רש: ר שם ס" רש: ר שם ס" רש:

מקבלין מ"ם ברשבד כוו נרים ול"ב ודלי ויפיך נכו ססמת, ויל דכנמבל מקשר בבת מרשם ולפך פבד שלמה לישורם וסם לא קיבלי וכו" ולכן לומר כזם שם היסם סטום

ואין פולוריכין כל . פר שלם ירום לאפו בשפלה מן ספים . פרון כשלך (דף פ"ז) ואקלפן פירוקלפי רוסטים נרים: אי ואו גר פולה ט", פר כשי שיילינים במלכת פ"ז. כאססח צ'ו מרק כשל (דף מ"ד) ואם שחות ר'ום ו"ל כול פ"ל דסלכות פ"ז ושקם ספט"ם: אין מקבלין גר פישה ללה כומן פויחל שים: באב סרולונ"ו ו"ל זיפה ורסשומני בתום וחשום חס" בלה למאל וקולה למיכול כפים שירום ככל אמן שר"ל: מעני חימור מחמר כחם כמום כמי כמיכור כפו שכם כמה משרים גם אני בות בחיבור מלי שמושה לבמה דתיום ואחד שהן ממשל קיצר כארוך יפי מרוכל להקוק יחיין בתלכה ויוקרון ואילו כא לשרם כו יוצר יושר מושף וגם מפוע כיא בשירום בהלמוד כדוך כפשושים ו"ל רוס ינותו ינישי כם תם נוכ כדין נכנ מוכנ יום כדרכו כיכרם בכתכ כרין כמו שכהל בין פר כ רבין כים שרבי פריין (דף כ"פ) וכרם לפר רשביא לין ני פוב בינ. אנל כומן שריונו פרט לפר כב ביני בלי פופהל מיום פור ביני ביני פוב לו פון רוסיב בינה כינו לו לו בינו ע"ב. כרכ לל פופה ולל ביני וביני של נו לימן פום שלה נוס כמלמוד אלם מדון ג'ם וקיצ' ויצין מים דן ג'ם מפנוני למונ כנים מדני ויכו פרני ויכו פר כר סיי נוסא שכחה כלכסה כלה משחה והם כרמליך כשריו שכלי כסור נשם וכור לשוב. ושאר דייר גר שבב שיום כרמנ"ר ג'ל שיכור כנר ניתר נודני ודבר בשקופה שי"ה דוסלבות צ"ו וסקים כיפנ"ס נישר

מקיבת דר יותן ושתו יותר וקופרי פיר מתם פיסה בישראו ולה דם שבריה להו ועולה שחק עד ירב חוק ווחדו ומכרום לנברים קימן פי סף פול ווחדל הלוקה שבר ען שברי ולא כלם לפול שנונל שם פד י"ב סדם לא מל מור ושוברו לוכרים ככל מסכלה אדן מצלק של כביון וורון ביקלון סוום כל ככון וכן מפרו שם ממד פכו"ם וממד לקוח מן שפס"ם ורך לקבל ופנים פייה כזה דשה רבים כושם

האלבית ום כשבים מישנים זיל והן פיכר: י חום מתה וכר , שם לי זה כדו כמי פרו ששמר לקייש זה פלקתי רט פל כות כלה למשלו ופירם רבים הלה יהים כנור סובנ שירום דורלי לפי בשובר ש"ם שלי קיומר דשום: לפריכו פהרי חפים חריה בהרקם חסור לפת לו כים לממור במוך בימו ולקייםו עם מלם כרי שם פקבל שכם חלום של כ"ב ומז מחוץ לקייש ההרי שה כנור ששב ורכור וחולר למעלם פלין ג'ים ניהג הלה כוון הירוכל נוקג ולום כוזב רבים וחן מקייםן פנד כיה מלם בזכן כיוכל והר"ח ז"ל מילק כים שכוב להפלם ספסה הכריבין פי סהפנה שלם למול הקלא לפבול כמה פירום בכל ימן לשי שפות ידל שוכר שב"ם ספים מים כמים כדה פים כ"ל

בלים מסג כלל שלת בלין כי תמם דירם

וים פכם שתא להכל עליו ככל ודבים ו"ל מוכר שחם פכג כלל וכלי פול אלם לכל

דבר כאינו ום קיבו כלו:

העברם

ומקצת מצות המדות פעם שנייה והוא עומד במים . האם היתה אשה נשים מישיבות איתה במים עד צוארה והדיינין מכחדץ ומוריעין אותה מקנת ספות קלות והמורות. והיא יושבת במים האדב מוכלת בפניהם והן מחזירין פניהן ויוצאין כדי שלא יראו אותה כשתעלה כון הכים: ? אי זה הוא ער תושב זה עכרם שקיבל עליו שלא יקבור כרם עם שאר המצות שנצמיו בני נוז ולא מל ולא מבל היו מקבלין אותו היוא מחסירי אומות העולם. ולמת נקרא שמי תושב לפי שמותר לנו להושיבו בינינו

"אולה כתכר לביות אך משוק כי על בת מימנים בולן למאן רכול למשר שתיכה כמל את פע"ל :

מקרות כדרכר לביות אך משוק כי בתן ביותל ביותל ביותל למשר של מימנים ביותל ב

העכרם לחם משנה דבנה שרעה כשתת כשם הכתוב שלא כיה סתוח בדבר במ"ע הכתוב היאכר שלמה אם

כ' וכו' וכפ'ם כרד'ק ז'ל ככי ולכני לו נסדם לים לנפרם למימר פחכם בנם פרשה

בעביצ חוש בשבע כחודל אלעי אומין לבשיום כנה בכיול רודים שכיול משרבת בכתה מישתם במביל והים נספנה נרום כי שיים בלון משירן אם הואל ולא מקנמנ כטלמר וארנה משרון הציו שלקם מכלל באינה למקר נסדין מכו למשכה אם ליים? מביקם לי כאילי ולא מקנמנ כטלמר ואדו השר נים בירובלשי ומכנה נרום כי שיים בלון משירן אים והאל פילוקים לא מכנ אאו משר לכ כאלמור ושר נים בירובלשי ומכנה נרום כי שיים בלון משירן אים והאל פילוקים לא מכנ אאו משרון ברי כונס"ם כיולרו בקורם פרק רוצמן דבלכום שניים שלון ישראל יכול נמכור פומן כמקדים שרכו ומרק פצרה ושבונה צ"ו שקום וכן פירובונהי ושבים ברים:

העדות ביינצוניות (a) וכן נתני הדמפות שיפילה פדם הפכלה כיוניתם מים נר נר שיטל נפניו זון בפרק די מיוצר כפות דקופר מה הבוידנו לה נכנצי לביית שלה בפילה הבילה הרוצה רופה ת"ש בחיסות כ"ב: " (כתב הפור אייו פריה הפקל שתרי רייניה היבורה לכן:

at our

# CIA! LYCE SOL ひむ ひない

If at how take the ref. They we take the same they are not about they are not able to the take they are not able to the take they are not the not they are not they are not the not they are not they ar

האשית אביו האחותו כאבו האשת איש חכר וברמה כמו

עליהם משום יערות אלא אמו

the dot three aft the day there of the the there of the the the there of the there of the there of the there of the there

בערייות של שאר בשר. אם היה נשני כשראו עברם לאכז או לאיזורו ונחניידו ספרישין אותן כבו שביארנו. ואם היה נשני לשאר עריות התנייר היא האמוז אין ספרישין אותן. ינר אסדר בשאר האם אידי שנתנייר מרים. ומיתר בשאר האב אולם שיודע בודאי שוה שארו סאביו. בנון תאימים שדבר ברור שאביו של זה היא

当年元代代:の民にの,日本:「日本法!

The stand and a siril at the country of the series are as the series and series at the series are as t מיחיין להן: "א עכים שנתנייר ועבד שנשיטאדו הרי הא בקבן שנילד וכל שאר בשר שהי לו בשרוא עברם אי נשדיא עבד אינן משר בשר. ואם נהנייר היא ודם אינו חייב על איתו מים משום ערות כלל: יב רין ייזורה שמוקי לעברם שישא אמי אי אויינון נמאמי שנוניירו אכל הכסים אסרו רבר זה כרו שלא יאסרו כאנו סקרושה הסירה לקרושה קלה. שאכש היתה לו זי אסרה היום מהרדו. הכן נר שבא על אסר אי אחתו הדיא בגיותה הדו כבא על הנטרה: יל, כיצד רין הגרים שיתבאר בהלכות מלכים ומלחמותיק . אבל שאר עריות

בים וחלם קילו נוקפון שו מפצר בים ומביר וכלבון פרוך לך מיך מליו מל מש כר ישקע לשילו ברוח של סכר נוכר וכאל סרו מר כל מש לכר מא הידיל ומביר וכלבון פרוך לשי הפלי בים מידים לישר בים הידיל ומביר לשי מידים לאים יביל מידים אים נוספר מידים מידים להידים אים להידים משיל בירום מידים להידים להידים להידים להידים להידים להידים מידים להידים להידים להידים להידים להידים להידים להידים הידים הידים להידים להידים להידים להידים להידים להידים להידים להידים להידים הידים הידים להידים להי הידים להידים לידים t e

Ê OXC

The following services are serviced as the first one expenses and the serviced as the serviced

(and stable

ji L the formal states of the result of the control of the state of the states of the state Ļ Ë ÷ 4

לפוכך ששל הנו לשם לחיו בחניו כר בכבעם לפר לברכם מכדי רב בשח לפרה לבכבשיה וכוי אבל נשבה בכחות נר אשר פיב. ולון א קופית כלל דע"ב לל שוקמי לב ננשות בנסבר בשחת שבים אלת משים דרתתי לכם לתיו בסחם והבכם תפינו לכם חדיו פחתי ואשיני בחשי בניבר בשרת בלו ילאי רב שפה בלחיד שקים לה כבי אלם לשינו כב לחת לכום לישות קחת דלפרי דשודה הוא בכן כאם ולה כן כאב דלשיני לכל כאש אייו ואשת לביו לא פיייים שרכין ולא אירו שוקשים בדושב כששת בדוקה פשים ומס"ג דונרי סדרי קסר לכו מידי סירים כם כדמיסם והם כדמיסם וכנד הכרים ברמג"ן כדכה רבינו וכימר בהפנין כן וכן הסכים היבכ"ם וילו וכן מתוח מש מחנים וכר . כיץ

הסנת הראב"ר

י מבל לומן נוכל וכו' ב

משבה (שמענים דפנינ

בחב כרוצ"ד ו"ו מנדי וב בשנ

מנמים כנמי יונן אמהא התבימותי ואנו למינמו כמי

מקצו חשוב כלכה אחר יונבר מומא בקורה אלו הומני כקומא

חבים בקבר לכן כי כודי חד מרכום מים לכו וכי כודי חד

בשמול עד אבור פכיל:

לא מול וש': ניע החב"ד דל א לה

לכך לפינו ליומקים זכי משום קונה משור למ

מוכחת רבותל מקסם פג"ל:

וכורי ולים שקם לכיי

המנים בוה הצפל ן ז"ל דמש"ל דממה בכריים החם כבך דחמר רכן יקים לכתתכ לחינות ע" כגון מחימו כן הגר וחמות כלם ען פלך כני שלי לדכרי כחיבר חמות כלג ען כחם יוציה דביק דפלינו להם ממנה כנד כחב מיכה לבינור כים מצום כקד לכל לדיון כיון שלם שלינו להם שלר החב כלל כרכי פקיכה דדרם פל כן יפוב פים לם הביו להפת הביו ולם לחתות חביו כם כן חתים החם כן כחב שיקי פריין לכשהלה שכ"ד : ובתו שנוגיירם וסי נם כוה הספיפו הרחב"ן והרשב"ם ז"ל שפר הפקו"ם מוסר ככשי ולה נזרו בנר בפחר כתר כלל והם פירונו כוה: אבל חים נישם לם חיות וכו'. שם מנולר, ומה שנסכ ולם לפום חברו שלשו ככר נהבחר שרחה מדכרוו זוכם שמות לתיו פלפו ולה מחביו הכל פחמו ופבין לה רב תולקון כזה ואומרין דמן כמב ומן ממם חשירי חה דצה הרחב"ן והנשכ"ל ז"ל וכחלוב בנחב בין פולה כשחול עס"ם לפולה כשפיו

נר מכוחר שם : יד שני ארץ מאומין וכו' . שם ברייפה: בש הנושא ניונה וכר. שם מול לפה ומוה כינם מחם ומולית חסם ופי כנר

שכובה בניותו לפוכ וכסכ ונסנייני פמו כמי כר שירשו המסושים. ורביעו כסב דין זם כש שנהל הזכ וכמה שמציירו ולפינו היה זכ בנהל יהרלל חיים ודלי למיםי וכן כפג נפיי ז'ל והשה דנימ דין שמי ממית מן כמש למשה וכחה וכן בתט ז'ל והשמם כפני שים להם מחר האם בניוםן וכוח מדין לחם חבופו כך

כמני הימנין והנבכ"ל דל: ניצא ניורה ותחה ומי . גם מתה חפש שות נימות : ומורוך לדם וש' . ככר מנלך

זה לא בלין חטום לפס"ם: מון השניות טילן וט' . נשרק כילד (דף כינ) כשו בשערכה נארו שרום כנרים

לד לל נוכר פנים בנרים אמר לים בממל ומה ערוה נוסם לי ללו שלל ילמרו בלון מקדושה חמוכה לקוושה קלה לה נודו בש רכק שנידם מיכציה עד כוב . וככל נהבחרו אביו של זה אעם כן לא נזרו על שאר אכיו , לפיכך נושא הגר אשת אחיו פאכיו ואשת אתי שנשאת לאחיו או לאכיו או לאחי

מאכי שנשאה אחיו כאטו אהר שנתנייר . אבל אם נשאת אחיו נסים כא ובח לים אל נכנם

אביו ואשת אביו ואשת כנו אעם אביו או לכנו אחר שנתניירו , וכן אחות אמו מאכיה ואחותו מאכיו ובתו שנתניירה שותרת לו . • אבל אינו נושא לא ויו אתותו כאטו ולא אחות אטי כאמה ולא אשת אחיו כשהוא עכו'ם ה'ז מותרה לו: "ך" שני בכרוטם כלם מקרוכים כלב משום דבקרובי כמם משבר דמרי למיסלופי בישראל כרפשמת בפ"ב דיכמום וכפרק נושחין וחי לח פום הנח כשי מפשם לחיד לה כום נזרי ומלה שפיקר בנדרה היפה פשום שמל ילמרו וכו' : לש נותן חדם שפתם לפברו וכו'. כל אם

מנוהר נטים יונה דומן (דף ברו) דנכבים כמם פכולל שיתר לכן רב נמכן מחליף להו רב שפם מסר להן לערני ולפר להן הזיהרו מישרמל ופיוצ" מיהד להן שהפחיו מייחד לוכים פנדי ומים כפקירן משים כושת. פחליף לין מם של זה כוה וחים מקפד של ניפסן. לפרבי פסקיר שפתוחיו לפרכיים ושוטג כחם פנהג מסקר:

יאחים תאומים שהיתה הורהן שלא כקדושה ולידתן בקרושה הייבין כשום אשת אח: באן הנושא יניורת וכתה הניורת אי שתי אחיות כן האם יושב עם אחת פהן ופנרש השניית. נשא ניורת וטהה הרי זה מותר ניו לישא אטה או כתה שלא נזרו אלא בחייהן ופותר לאדם לישא שתי אחיות ניורות מן האב שלא גזרו כשאר האב כמי שבארנו : מון השניות כולן לא גזרו עליהן בנרים. לפיכך מותר הגר לישא אם אמי ונושא אדם ניורת ואם אמה או כת בתה וכן בשאר השניות: "ן העבד פיתר לי...א אמו כשהוא עבד ואין צריך לומד בתו ואחותו וכיוצא כהן שכבר יצא מכלל עכרם. ואין העריות האמורות על העברם אמורות עליו ולא בא לכלל ישראל כדי שיאמרו עליו עריות האמורות על

הנרים: ידן ויראה לי "שאם בא העבד על הזכור ובהמה ירבו. שאיסור שתי עדיות אלו שוה ככל האדם : ים עכדים ישנשתודרו הרי הן כנרים כל שאשר לנרים אסור להן וכל הסותר לגרים טותר להן. ינותן ארם שפרתו לעבדו או לעכד חבירו . וכוסר שפחה אחת

לשני עברים לכתחלה ואינן צריכץ שום דבר אלא הרי הן כבהמות. ושפחה שהיא מיוחדת לעבד או שאינה מיחדת אדת היא לפי שאין אישות אלא לישראל או לעכוים על העכוים

א מסוד בי שטוב של של פלי למב מבע למוין קיוור כן בשמת פרובר כמור שם סי' ככו ומבכת למין כח פסין פון

כרק רלשון מהלכים שישות מי כן מרוום חדי כן שרוום ולי העבר מושר לישל לפנ כשרוו על מכד וכי' כמוסדרין פרק מרונע מיינות (דף ליתי) למד רב מסדם עבד מוסר בלמו [כשבול עבד] ושומר נכוש ילה מכלל שבו"ם ולכלל ישראל לה כה:

יח דראות לי שלם כל כשבד וכי". מכרע רכיש צי נמוה ומצושה כעסס: וברשטות ח"ל זה לה יהי לדין לישלם כל כשבד וכי". מברע רכיש צי נמוה ומצושה כעססה: וברשטות ח"ל זה לה יהי לדין למילו למיסקת וכי". ועוד אוי תמה כנה דום הדה לם כל [פל לפס] שראל כדי זה הדרג שלה לחבר זילו מכלו עולים לכל ללל שלה לו שלו כלל כלל לי דעם לל החבר את הדרג והי בכל על בידים במבחר וני". זה מבחלה כו" נהבלן על כלחיםה (וף ל"ד) בהחיל דבר זהן למשל להפתחות ומשבחה במבחר וני". זה מבחלה כו" נהבלן על כלחיםה (וף ל"ד) בהחיל דבר זהן למשל להפתחות ומשבחה שלה במבחר וני". זה מבחלה כו" נהבלן על כל פה עם החמה לחשר ללמם כרי כן כנהשע ושלו במקום אחר שלו

חבינ שחלי זכר על לשן כחב"ו ו'ל חם שנת שלה כשו, שה פוחש ליפבין דל סספרם כך נדישוף יכמים שלו וכמו כו מפפים מוספסים לשי ככלכה ובור כדיקטי כירושלפי ופמכת נרים ופולמי כן: ינפא כאו נותו לם ממצים מהממים לשי כהכנת והנו נדקף היוהבתי ובמנת ונים ופולמד כן שה לחים מחשים עד הנות את מהים . ביק מאלין (וף . ו): נישו ניות השה כי המים ביל המא שה באת פיל די היושת כלום ביל ז' שישה (וף ל'ו ל'ון) האיך מאלין יותן כן מהלוב עם מה האתר עליך יותושה להקפאל דוק מישה השניים כולן לה נותו עד וכן באר כאיות . איך ז' פיהים : העבר שופר ליקא אש עד כלומות על בתב כית ביל או ביל און אינו להעים וכן או ביל מאון ביל או ביל או

מיניק קסן אווול נקרן חול כשלר ונורים יכו שיין ורשם פרק ו" פישוע ושוע משים בקולו פליכם כפי מרוציום נים הפרים שריום כנולונים ול והשים והסודים של בחוצר פין כם מוש היו היו היו המוצי מושפים במוציון ככם ורש היו היו היו מוצי מושפים במוצי הוא במוצי במוצ פסה כחלים וכלחוראים ול בכוכרו ולפרו רוצי הה שלהה ל כלל לירם פרפר : עברים בבתפרו שנו מוחים שונים לכן דובר הניחוד משק בשלו ניבוברת נוים ורובלשין נונן לרום בשתם לבינו עד מאור בשנים על מוד עד מא מרי כן ככובר נו' פד לפי באין לום ליבוד כי' כד כן, לידק, בכן זה שרים כל פ"פ בספון שכילבים נכול בין שרים כלפור ד"ל נול לנטה ב"אן דין זה רבה מוד בפרי שכסיב פר פר שכ ל פתן וכחו כמר בקונה לדון לכנסו ובחד בריכן כדמיםה פיק דקירופין (נף מיץ):

מבל לים משל לם למום הלומו וכי צר כני ש פותרם (נ: בתב פרלב"ד ו"ל פכדי רב שבם וכי לכל מנים כי כומל גר למור פרל: האני לוונו ליי מבין דוביים כלל כי לני כולם דוביי כ"ם ו"ל ממדרים שריבי פוד רין טורים כפריות כי" פר שרכרי בוצרים כלבור כם כיכוצת פרק בם ומרק כפולן ולמורי כן וסופר ובפר בוצר לפים שרופ חלם בוכ בלורו שלביו כנום שלושים בדכרי כורר פול בלורו בל זם כפל לוכיו בל זם לפביר כל נורו פל שלה לוכיו פכילו. ומכון גם מנם כסים דוגרטים כיכנוים שרין מכורן (דף נ'ת) נמול מיסיפין דוגיאים ממשירו נוכים סס כר לומה לופי יקובופיל נרסים דכלון כלו רלומה רכון ליון לה נפטים כלו סיפל המון משנין ולה שיומיןן צ'ה המקור מצרים נוספון וליה משנים כמס משם פלושים מסר ממו מי מולקו למים "(ויף מי מין מיינין פמוס לפני מו) (מופול היטל ומייני משם ושמוש כמסר ולמ ידיב לכל (סיכו) וידיב מייניין ולא מציל וידיב ופי לל מיינין ואישה מובים אישםם צ'ב, ככך רוחב בשיפך שם חום כחום דרך קורה מחורך כנברה החב'ב כסב לשיכן שכת כבר תכם חדר שלבין כל "פר אנים שאברירב שיבור לו בכון כיחים שינה וכ כלין כתו מבן בלין שנה וכי כלין התוכ תול ורשי לתכ כלל כל כלום ולה כלידב הפיולו כב ולחבר כך כתב חבר אבי בינים לה לחשים את הלא תשום לחב שלם כני בבור פולם ים לכם ברושבות בכיות בבשפת ויריקה פינ דינטום ואדק במורן הלחרי כן 200 ולה הלבו לפרו מחוש במבלה הפיו פלפו למי במפריר הנו לם בצול החיין בסחה פכו כי כי ש מדורם לי פכ"ל מכם סרים דפיישי בסם מלמודה (הקבויי המלונותה רכב המה כר יוקר צר רבי יוכי שכנוכ משמים מנר בובא לבת למיד פילונו וכול מעבוכ לנוני תכחים ולו אין ליכות לגור כו' כד פלי לא הטכנה לא בשוא לב אפרון לא הטכנה בהנאל פטים וכו' מין יאפר כן אלבין בשולפי לכדני כים שאלוף גד לאוי שבאל לפט אמיו שלאו אפרוזי לו כוי כי כרבן לאור מי פר פלר לום דוכוני למיו בסחל עד ופרים לל דוכור בכחל פנו"ם כ"ל כול הום ליום מיוכך ני מבה חביר נכרים כחרי שמשה כדרלוק בשתיים לחביו בין ניכום לנינם וכלבין ג'ום ז"ל וכחם נם כחב פס

הגוחת טיימוניות

[2] בן ששק רבינו שלמם ברב ששת ראמר שכל ראב"ן מסק כיר יחוש רשרי לפני יודן אונה באיבורצור לפינונב נשי רהדדי ונאיכא ראט"י לכולא ודיין שם אבייאפן: [2] כרבי פקינה מתנידו דק שפק ראב"ן וכר (ניאה ביוני רא'ם) דיב :

the corn of the sales of the sales are the test that the corn for the corn of the corn of

The result and the season is a season and the seaso

Ŗ At each right pip 10 terms not ever appl smaller has person as make (or 8 qu) was applying and the first pip orthon as may be person as the first pip orthon orthon orthon as the first pip orthon as 2

The first part (mm 4) place yet, your the state of the form we will find quity be about who has for even went; permit state part (fig quit); there was caucht who has for even went; the principle place has the man was (first the back of the place) has has the first the has a single who as per we did made wan; the mane of the place yet in this probe the has the mane was the place yet in the place of the place yet in the yet in the place yet in the yet in the place yet in the yet

Early the collection of the co

אמול איבור הובן ביין למופיין למופיין למיניים. אלים מאלו לינים ואים מילו לינים ואלו מינים מינים

# שפתי נוק יורה רעה רסח הלבות גרים Pr FA

the Ha

מברכן א צייך להסף בי ואין סברכן כי'. לפי המסתף לן ר לא מניכן מסטן זרףל סטן מכיסולסל ושל סי מסיס לבי. ב ויא וני הי לא הי שבילה. לק ים לקים ולפנו לחל מל כן כיטו בי במסים: באושים ל מי היוח בי במסים באות בס אל לאה בי במלו לט דפני לל כייח מצייר וכ' כב" מלו לה כייח ליט משכ הצילוכו לא כייח הי ליט משכ הצילוכו לחלה מינים: א" ור שנבנם לקהל ישה הי למים לה לחיון מקח שנטן לון בחיית (ל) ואין פברבן על בי במיםים: היוחן מלח מהלו ללה רסברית (ל) ואין פברבין על

רסח כיצר מניירין הגר הציורת היני קרושת

だいご からい

served come perty of the commence of the control country (country to the country to the co

ברכי יוסה

למירישי כל רקווקי שעשין לאלה מירישין לאימי דרך כלל קירס פנאח למדם א לבלח הלב לי חידה משם

व्यक्त कर कर कर

8

אין שילדו בענבה בללהעייר וסגי ליה במבילה. [ה] (כגל קים של מעל הניענה כי ענילה) (כ" בם המכן ה"ב כמי פ"ד מג' לונ, ב (ויח (נ) זיא כי ענילה) (כ" פת

שולו שטול) (פור נשם פילים) (ב) א צדיך (6) לדושיף מיצעו רם בריח (גי) ואין מברבין עליי (ד) יואם נברח הניד

א \* גר שנבנם לקהל ישראל חייב טילה החילה (א)(א) \* ואם מל כשהיה עובר כוכבים (ב) (מי

The is it avera:

8

בי כשבא להתייד ג אימרים לו (ג) כה ראית שבאת להנגייר אי אהה יורש

לן רבור (א) ואם מל כשהיה עובר בוכבים מי. נמור כ'מ לין ה"ד מאין ני מקר לא מייני המולים הכבים נקבל מי אי והקטינים בשל לא ייני במים מרלים אלי בשנה סכבי אי והקטינים בשל לא ייני באלו מהי מי לא למייני מי הודר והדיוות הדיני קדושה באלו בהי מילול מילי מי מי מימי מימיני מי מימי להבייני מי מימי להבייני מי מימי להבייני מי להשי מי מימי להייני מילול הייבי הייני להייני מילול ביילי מימיל ביילי מי מימיל הייני מימיל הייבים וב'ן (מי להנייני לי במבילה, הייבים וב'ן עליי וד'ן יואם נברה הניילה מימיל היימי מימיל הייבים הייליה מימיל הייבים מימיל והיימיה ליה במבילה. מימיל מיני מימיל מיני מימיל מיני מימיל הייבים ליי מימיל היימיל מיני מימיל מיני מימיל היימים ליי מימיל היימים להיימים ל

the party and the party of the party and the party of the

Ş

FIGH (6) there a structure to the control of the co לאקה וכיל בים כנו כנו כני כי כי ייין בינין בו'נים' בו'פסיק ג'ו (לוְפּוֹל) שקשים ניים. היכטה לובג' אלי ומוק פ'ר רו יוזיפ שר בירוסו אוד רמו הנה לוקל עים

אלה באל. לך: (ן) וברועים, והנוג הניי באלי לא כתישומים ומסננ: בין ם בין . האלה הנוהצים ושקועין פירוש לאין לנורשי כל התנונץ היוותים אים פלימור חלב וליפור שב השם כומני למנים, ב"ב מב"ח:

(" a que a re a ria" pro (")

" (" a que a rea" con tra 2 a con tr

(with min and water and wa

(a' che con a con נליון טושיא

95

**TY** 

ולנ" של שהוכון ולמוק פו יה התוק נו, נות קור יופל ה מו הנו: י מו מוק: יות משפת היו שני יושא היו יושא היו יושא היו כל מה אמי היושא היו היו מס מו מי היושא היו היושא היו היושא היושא ה מו היושא למוסם כם וף מים שינו יד מישום וריניל עם: ים פישום וריניל עם: ים פישום ורכ מסי ולפיל: מי של מולמים ורל מים":

מי של ליפשים יו של ליפשים

מי של ליפשים יו של ליפשים

של יו ב כבי אף מבריי

של אור ב בער מיל בי בלי הפלים

של אור ב בער מיל בי בלי הפלים

של אור ב בער מיל בי בלי הפלים

מים דון לין ב כבי אף מבריי

מים בלי מים בלי בי בלי בלי בי בלי היו בלי היו בלי היו בלי בי בלי היו בלי בי בלי ב דין ומיל: כב מיימל שמוף קליו על ן וביפה מתהלם דשילה מנר מיקלה על מל ישרא: כג פור לושה מנ

### דנול מרככה

נפט בופ נהו (כים בהו (כונס בים בים במציקו קוח מן בים כו פבום פחם וכמבונכ וקבנו כנום פנו בים מק נו שן משר כוננו ופני כנון מן מן מן

ברכי יוסף סרוט לכשייר לין פקולין מוש פיר מיפוים לי פי לי לקשייר וכלו מוש רומי לם व्येष्ट्रात व्येष्ट्र व्यक्ति । व्यव्य राज्योत कर्त व्येष्ट्रात । व्यक्ति כשלה כן משמשים משכם דנים פשונה נק משמשים השכם המוספים משנה שון משכה ושון כן בשנ בתם נכה בנים ושנותיו של השנה! משם פנים נשכה! השנה! משם פני ממשם נשכם. ע וכרים שוכים ומורים מני

שיורי ברכה 

טליון מתרשיא

משכיהן מינים שניהי משקה משכילן שוד . ונגי משקה נויקו(ג'ע סביף כ') וארוים יישואר מסד ולא מכל ממנט ציין איש אחר ברצואו מן שרוני לא מכל מל מלי מפוף זי מו הצביאן מכלא לאט מבודות . גם בנגן ודבקי שלא כימל אינו שלא מלי לבון האובן האי להי מינול לבון האובת הנותאי מינו לבון הצוו לבון הובת הנותאי מינו לבון הנותאי לבון לבו של שושי לקונו בי רבוי רים הלפישים נחשר שלה לפוש רבר : חום שקיבל פיוי רבוי חודה הפילו נחשר לרבוי א' חד יחשר לבחולב, משמנ

STOK T

מכילם ולח מכלינן חימו לודם כמילם וחירן כיון שכמילם קשם פליו שיש בחישור חלב וחיבור שכם דשתה בותה לשחק! ביר פביח: מלין מחילם דחי שרים יפרום מיכו חם ככל חחילה כרי זכ גר פכיל: ו בלא הציצה כרי . וחמרים כשים כל דכר פחילן בפרילם מילן כנר מד שיתושא. מפרם נומרה דכמים מחלקלים כמכם קודם ועיל פי קציה דכר סתולן בפרילב וכן לריך מקוב לכבר לפרילת

כדה כדלפיל סי' ריח כדוף" נשים וכיב מרמנים פיצ מכלי חיב דין ייצ וכמקום ככפר למכילה נדם שם מעכילין את כברים ואם ספבדים ולת המשותרני וכל דבר שמולובנדה מילן בנרים ופנדים וכמשחררים עיכ: ז ויא שינחו כו'. מסמע פצי אין הלילה בשערותיו כנוןשיחוף ריסטים סיקב תו עם מקלח שערוחיו סקשרים תפלצין חשם בינלח כל שמפוחיו משם שנכנם לכלל יכדות וכ"כ סכיה דהששר דנקילם שער בנר כוח פים דברי רים דרפן פכנים מים מלכ הצוערים לום ישרול מיצ אבל בישי מיף מי מי מה משלי מיש מה בשלי מיום מה משלי מיש מה משלי מיש מה משלי מיש מה משלי מיש מה משלים שפרו רק שלין דבר חולן כזי שבילכה ת צויך שיהיו בשלשת הכשרים. דכתיב גבי גר משפט למד יסים לכם וחין מששם כפשים מג' כשרים: מן אבל כריעבד אם לא כל או מכל כו'. אכל כקכלה כמעת אם לא קיבל כפני ג' אשי בדיעבד מעכב כת"ם כתום וכרחים דקבלת משח כוי כהגולת דין שנחכתר כמימ כיי ם' חכל פכילם ומילם כוי כנמר דין שנחכתר עם הנומרין כלילם ולים קלת דכה כתב כרב בם מעיף כי רי"ח אם פנח ודם בלילם דיניכם דין חם כן לפין ודחי דחפילי בקבלה מנות סגי ברישבד כלילה ולח כיל לכרב למיבחם כתומי ולפשר דרוחם למנין דיני ממוטם חבם הרב נסצרת כי"ח משום דספקר כיד כפקר וכינ כנים בחים פי' כי דתם של גב דלגבי חליצם יש לשבוק לחימרת דחפיע דישבד כחלילכ פשלה בלילה מים כדמי הן היים לסמור מליכם מכיל וסים ככח דכתלילה דתי: י אלא בפגי שנים. לתר דוקה שנים הצה בסגי החד וכן

> מוכח בסחום' שרק סחולן בד"כ יש שבים שובר כוככים חיט נחמן טמר גיירתי פלמי כדלקמן וח"כ לריכין שיביו כ' לפתוח שידשו שנחנייר כרלוי ולף בחפה כרחה בפצה שמכלם נפשם ביו לריכין לחשים רוחים חיחם שמכלם לביות עדים כדכר . פרושה : יא אבל אם נשא ישראלית כר . וחצ'ג דקי'ל דאפינו עוכד כוכבים שכא מל כח ישראל סולד כשר מכל מקום כית דסולד כשר לכסוכה מה שאין כן כנולד תן העובד כוכבים כמו שנחבחר בחדם סימן ז' חדב כים לפנין פריון ככן כדלקמן סימן

ויע ועביח: יד ולא בלילה כו' . כבר נהכתר דין עכילה גר כלילה בשמיף הקודם: מו הבול כו' . פיון לפיל סי' רס"ו סייב: 631

מתוץ תשובת

בסבתם: (ד) ומסתיונים אן כרי . פקשה ברמכץ למה משבינן מנוח - ברולה ושכשיו אכלת חלב כרי ואין למדישו כל התבוחקים וכחשרום

שַׁנּהֹרפְּלִית כרלוף: (ן) שאם חזר לשרו. בפרישה הביא דברי רש"י פרק כ' דכוריות (דף י"ג) שירוש של מינח סורו דבייע סר שנו כוח רע וסייט סילר כרע: (ז) בג' הבשרים לדון . דכחיב משפש אחד יכים לכם ולגר ; (דו) שמבל לקריו . פירוש בדפט בכירור דבר זם וכן בחבם תו סוקה מכילה אחם חצ" לשם נירום חמים שלח הוכיר בפירום כן וכל פרייף חיל דחי לחו ניורה כוח לא פוב פיבל פירום דאם לא סיב ברפתו חו להיות גר לם היה מוכל נם לקרי . ומה שכחה בסשיף י"ח שאיט נחמו לומר נחגיירתי ביני לכין פלמי עד שיטבול בפני כ"ד החם לה רחיט משנו שום פבילם לקרי ושכפיו רולה לשטל לשם גירות ודחי לריך לכחחלם שלשם. ומו"ח זל כ' דנרחם לו שסרי"ם סכי קחמר מדמכל לקרי ש"מ שכנר מכל כפני נ' ולה משמש כן כלל גם שדברי רבי ורן מכוחר כן ככדים דכבים כבילם לחוד כעי לים חף חם לח כיחם אורח וכמשמשות דכרי ספור וש'ע: (מ) חרץ מקבלת המצות פו' . בוכו עף כדכר וכחתלתו חכל מלה ועכילה כוה כנמר דין דמן סתורה כום אם בלילה. אשר" : (י) לא פכליגן ליה . כנמרה המר סכות דקרי לים בר תרמיתתת לפי בלא שבלה אשו לשם גרום כיכ רץ אתר רב אשי מי לא פכלה לנדוחה פירש"י ורץ וסלקא לה ססיא טבילם לכם גרום דשוכרת כוכביםלא שכלם \_לגדוחם וכן בחים לסכילח קרי. וכחב כל זם סריים דוסו בדיפבר דתם כוליד בן מיפרחלית דלח פשליכן לים וסייטו לעניןשלא לכזכירו כפס בן פובד כוכבים כי מיוחסים שבישרחל לא יתחתנו עמו אף ע"ג דכשר דהא אפי בשובר טכבים

ופבר כבח על בח ישראל דהולד כשר מים אין מחחתנים עשי לך עדים (דף מיד) שיבו ייל דנקב שנים כיון דחם מבירין כייש אחר בשיוחסים כי ככית דתיתם בפרק בתעלן דסכשירו רב ורלב שיחן ע כתו ושנפו רב שנשפה כל של שלמוח ושל זה חמר רי"ף כחן דחין כחן פשול גיוח כלל וכן כוונח רביט מגנאל בפור בחחילת הפי שכחב בירוסים הבנים לקבל: (יא) הואיל ומבילת נר בו'. בנמרח יביב משמח שחין משבילין גר כשנת דסום כמחקן גברח מ"ם הולרך סרמכ"ם לטפס זם דחליב לח כום כמחקן דירחם כמיקר כדמליט

לפנין ס"כ ספיף י"ח: יב לא פסלינן ליח. פיין לקמן ספיף ייה : יב בשבת בו' . וסמ"ג כתב כבם כב"ג ושפכילים חותו כשבת

שי. בשם במופח ה' ה' : [3] התנת כי י אם התנקה כי ובי הר" במים המים ה' ה" היף הח"ם במים הי במים המכונה בי הי היף הח"ם במים הי במים המכונה בי הי היף הח"ם במים הי במים במים הי הי במים במים בי במים בי במים בי במים בי הי במים בי במים בי במים בי הי הי במים בי הי הי במים בי במים בי הי הי במים בי במים בים בי במים בי

(ס) הציצה . חמבים כשים כל דנד שמוק בפכילה מוק בגר וכ"ל סים לבים מה שמות במכילה וכן לריך מקום ככשר לפכילה נדם. פיר: (ו) שיגלונ (לף וילין מדינם בשמוסיו) כמב כב"ך דכן ספרכב בשמוים כשמורים לום "פרלן מינו מילה דבריתבר לם ולו ניום שמיו רק שלין דבר מולן כוי כבילם: ()) ב'. ולפי דוקה כ' מול כמי מחו מינו יל דוקם שנים מעלים מינו לכלום מדים בדבב פרדש שתנייר כולני: (מ) לפריו . דמם לם כים כדמנו מו לפיום גד לם כים פוכל נם לפריו. פ"ו: (פ) ששעבברו. כמב בע"ר לים מיים ביל ביי ביליו היאו ה' ס"ב די"ם מם פברו ודע כלילם ליכיסם

ברבר זה כרי לחבכן • אם קבל כולין אותו מיד (ד) וממתינים לו (ה) עד שיתרפא רפואה שלימה ואח"ב (א) מפבילין אותו פבילה (פן הננת ו בלא (ס) הציצה ז [י] ויים (ו) שינות שעבותיו דיפול שכרי ידיו ורגליו קודם פנילה) (פוד וריף ורשים) ושלשה (פומידי סנפים) (ני) שיו) עומרים על גביו ומודיעים אותו מקצת מצות קלות ומקצת מצות חמרות פעם שניה והוא עומר במים ואם היתה אשה נשים מושיבות אוחה במים עד צוארה והריינים מבחרץ ומודיעין אותה שקצת מצוח קלות וחבודו' והיא יושבת במיםואח'כ מוכלח (ב) בפניהם (יא) והם מחזירים פגיהם ויוצאים כדי שלא יראו אותה בשתעלה מהמים (יב) ויברך על המבילה אחר שיעלה כן הטים וכיון שמבל הרי הוא בישראל (ו) שאם חור לסורו חרי הוא בישראל בימר שאם קרש קרושיו קרושין:

נ (יג) כל ענייני הגר בין להודיעו המצוח לכבלם בין המילה בין רמבילה ח" צריך שיהיו (ז) כני הבשרים לרון " וביום (מוס' ונפים פי סמון) [יר] י מידו דוקא לכתחלה מ (ג) אבל ") בריעבר אם לא כל או מבל י אלא בפני (י) ב' (מ קרנים) (מקום מדני) ובלילה יי אפילו לא מבל לשם נרות אלא איש (ח) שמבל (י) לקריו יי ואשה שמבלה לנרתה היי נר ומוחר בישראלית (מ) (מי) יחרץ מקבלת המצות (כ) שמעכבת אם אינה ביום וכשלשה [מו](ר) יולודייף יי ולדוימבים אפיַ בריעכד שמבל או כל בפני שנים [יו] או כלילה מעכב ואכור בישראלית לא אבל אם נשא ישראלית (י) (ה)והוליד

ממנה בן יב (י) לא פסלינן ליה: ד (יא) [יוו] יי רואיל ומבילת נר צריך בית רין של נ' אין משבילין אותו יג י בשבת ולא ביים יד ולא

בלילה ואם מבל יי הרי זה גר: רן פון (ים) יי הַצֹּלְ את הגרים מברך בא"י אם"ה

אקב"ו (ג) למול את הנרים מואַדוֹכ מברך בא"י אמ"ה אקב"ו למול את הגדים ולהמיף מהם דם ברית שאלמלא דם כרית לא נתקייםו שמים וארץ

שמשר המשל ורל ימולם נואן: פר שמות דרלה זף נואן: פר שמות דרלה זף מותה משותם וף אל פילה מותה משותם וף אל פילה מותה בשות בנים אינו משות מותה בנים אינו משות מותה משות בנים אינו משות בנים אינו משות מותה משות בנים אינו משות בנים אות בנים

מו כני בו נריים ישום וף כיו מו כני בו נריים ישום וף כיו

של מי מן מכנים למוסה וכר ולגו נים כר קבשימת ומגר משיר מכוני גרון מי ה מספים מיו פים וכרכים בי המנים

שם דף מיכ פינ וכפי פירושי שמשרם דלמכפיר מבנים שכנד

בשתב ונטבר שנים סכנו קומר : ל-שם ועיין מ"ם נומר מספף: לה שם משלי ולה יותין שסים שנד ולה יותין שסים שנד ולה יותין שסים שנד ולה יותין שמים שנד ולה יותין שמים אחד

דגול מרבבה

ציום וכור שלקה: (שם משוף

ברכי יוסף

שתשין לי השת שח לי חכין לחדם בלח כברי חבל אם חים רולם של כברי שלח כתב כן: (יב) לא שפתי. תושם כהך לחם הי חים גר השילו כוסן שיר ישרא הקישם שליםם של של בנים מדשי שרם כברים. כן כנים כברישה: (יג) בין קשן שביידו כי . כן ביך יו ישול לשתוח בשיבריל, וכרינ כי דומהוח קסנים לח ממחם לפיום: (יד) אלא כשובר בוכבים. פיחש למון שחון קדושה

קרובין: (מד) שלא נחברין למצוח פי בחמר לבפת ע רפולם ופי משם מנים כל לל נחשין לם: (פון) חור לפורו . כמוד כתול נעם בשל כלמת דחם תור לשורן יים יין נבוך כו', וכוצל כורישה פים מקצים פשים ז וכי מדיף מישרול

מוד ובא להרגייר. משמע מדעתו וקמל דחמינ דחון עי דעת לפנין מכילה משומחו בבכה ובן בחכו החושי כבוק כתולן וחושש

סית לפנין בתם נחרצה תח"כ חין מחחת כלום חפים מכני לשגין דלחתר שכנדיל אם פתד במחחתי מכאי וכ"כ בכתכת דריפה: יה אינו יכול למחות. והם חול נו דינו כיברול מומר: ים אסור לישראל לחתבת . שמשנד טיבנים חין משליותותם מידי מיחם ולה מורידין מיחם חלים חבל חם חין רפוחם כדבר פרי וכן במקום פתוחר לרפתרון כטן משים אינה אי בשכר סרי ועיל סים רסיג: כ אבל מי שבא כר', כלתר דוכה כמי שהחוק פוכד טככים ואמר נהגיירהי כו

כמי שנאמרו דברים כלני הבל במי שלא כוחוק שוכד סכבים ואור שמח פוכל סוכנים ונהגייר בכ"ד נחמן כמינו דחי כשי חשר יברחל התו: כא וכי הרמב"ם כו' . וכחב כב"ח תריכו נוכגין להקל להחבים אף לכביתו יכרהלית וחשבר דוף

סרתבים תודה בחורחים שבחים וסם כחוקת ישראלים שנהמנים הף מכשיו שרוכן שוכדי כינכים חלי לסשיתי ישראלית שכל כתבפחת בחוקה כשרות כש כמו בנהכחר

בחדם כרי כי ולה חמר כרמבים הלה כמי שלא הכרנים בשבד טובים ואתר נחציירתי בכיח דין פלוני דנחמן מדין שינו החם כוח דק מר

סרמכים דחפיה משלה עבו ביושק שאין מביחים לוחו יכראנים מדין מנו מד שיכית רחיה: כב אבר באמן כר, לפון הרמ"ב והמן דקובר

פרוחו כלום חצי למנין פלמי חום

כה של כה ישרהל לה יפשלום הלה

מרכם מבירי ידקם מינה משל מינה מבירי ידקם מבירי לי מל מביר מביר אל מל מביר בי מביר לי מל מביר בי מבי שנחתו לפשול חח שלשו לח לשכין זם שאם בא של בח ישראל פשלם גליון מדורשיא דקיל אין חדש מבים אם פלמי רשע ושד מלחת דחמיכה הית דחיםו פבול וכניו כפרים כלכך חין

מש אסבר כלמד אלא המדפר שאפשר לכשת עלי אור אף שאפשר לכשת עלי אור אף בשר שבוברן המשי החושה בשנים הכוכושה בחילון מה שנוצה לישהו לי אחר מ"א כל מי שינטה המבחה א"א שינטה הק בשניל אור. א"א שינטה הק בשניל אור. שרם , והשליה מסילע נמ צים וחשרה מסרא נם בקבל קומו ששה משה מברך בלפ"ד ושש רומה לאבי הבן ראם שלה ישול לא יצשה ותשלה בלל בשביל

יצמה המליח כלל כשביל צבטי כ"ע כשביל אבי הק רחש עליו שינו מחשל. אכל בשי עם השאי יכוך כלי וליש לישי שלא תחלק כן שמשיח לי אחד ! בלי בעלית בין שנששח אבי. הנו הוא בי הק לשון שבי. הנו הוא בי הק לשון שמיל לבחיי וחייתות של לשון שמיל לבחיי וחייתות של לבחיי או מפילו לנודר רופריתה תליי בשלתואת רשף הזכל כתובהת לא א' ופל מרומלא שם תונה בחנים לענה מרום תונה בחנים לענה מרום פלד משרומת חלכת ח") משטר מרש"י, בנ"ם מוף דוף צ"א וייש לו שליתות הכ"כ מחרש"א נישון פ"ח א" ש" רושל ו"ח ישרוי וא"כ "ל דנש לרש"י (וכ" דומי נוי רק לפנו

יד אברדם יד אברודנה משל ני שכל למד שמליר משל ני שכל למד שמליר משל מי מי שכל למד שמליר מי שכל מי של מי של

שנאטר אם לא בריתי יוטה ולילה תקות שמים וארץ (יב) לא (מי) שמחי :

ן כי בותית (ו) \*) שנתניירה וודא (ו) מעוברת בנה אין צריך מבילה:

ז יי עובר כוכבים קבן אם יש לו אב יכול לנייר [ארת] ואם אין לו אב כזו וכא לדתנייר או אכו

סביאתו להתנייר ביח דין פניירין אותו (יו) שונות הוא לו חבין לארם שלא כפניו (ינ) [כא] בין קשן שגיירו אביו בין שגיירותו ב'ד יו (ח) יכול לפדות משינדיל (°) ואין דינו כישראל מוסר (יר) אלא כעובר כוכבים:

דו יי בר'א בשלא נרג מנרג יהרות משרגריל אבל נרג מנהג יהרות משרגריל שוב יה אינו יכול (יג) למחות:

מ " עובר כוכבים שבא לחדוך עדלרנ כפני מכה או כפני שחין שטלר לו בה יפו אכור לישראל לתחבה כפני (שו) שלא נחבוה למצחה לפיבד אם נחבוה

העובד בוכבים למילה מצוה לישראל לכול אורנ [בב] וממס שמה לרומה סשנו מננים מושר בכל שנין) לי פי משחין של החמשה ורשל"ש ויש"י וצ"ל שישן קלח) :

ל יי כותי או כותית שבא ואכור נתגיירתי כבית דינו של פרוני כראי אינו נאכון לכא בקהל עד שיכיא עדים (גב) שואם ראינים נודגין בדרכי ישראל ועושים כל המצות דרי אלו בַחזקח נדי צדק ואַע'פ שאיןשם עדים שמעידים בפני כי נחגיידולבין 'ואעפ'ב אם באו להתערב בישראל אין משיאין אותם ער סיביאו עדים או ער שימבלו בפנינו הזאיל והוחוכן עובר כונבים כ (בה) אבל כוי שבא ואבר שהוא עובר כוכבים תחגייד בב"ד נאמן שהפה שאסר הוא הפה שהחזר כא לי וכחב הדכב"ם כשה רברים אשרים בארץ ישראל ובאותן הישים שחוקת הבל שם בחוקת ישראל אבל בחיל צדיך להביא נייו ראיה ואדב ישא ישראלית שמעלה עשו ביוחסיו: יא כם שהיה מחוק בישראל שאשר נרגיירתי ביני לבין עצמי יש לו בנים אינו נאמן על הבנים כב אבל נאמן על עצמי ליסיוי נפשה תהיכה האיסדא (יי) ליאמר בבת ישראל עד שימבול בפני בית דין: יב כג (כי) לי כשיבא הגר להתנייר בורקים אחריו שמא בגלל ממין שימול יב כג (כי) לי כשיבא הגר להתנייר בורקים אחריו

או בשביל (מי) שדרה שיובה לה אי מפני הפחר בא ליכנם לרת [בי] ואם איש הוא בודקין אחריו שמא עיניי נהן באשה יהודית ואם אשה היא בודקין אחריה שמא עיניה נחנה בבחירי ישראל ואם לא נמצאת להם עילה ייי מדיעים להם כובר עול החורה ופורח שיש בעשייחה על עבי הארצית כדי שיפרשו אם כבלו ולא פירשו וראו אותם שחזרו מאהבה מקבלים אותם לואם לא ברקו אוריו (ב) או שלא הדריעותו שבר המצות וענשן ושל ומבל בפני נ' תריומות ה'ו נר אפי נודע שבשביל דבר הוא מתנייר היאיל וכל ומבל ינא מכלל העובדי כוכבים ותיששים לו עד שרתברד צרכזו (בת) ואפילו (מו) (יי) חוד ועבד אלילים דרי הוא כישראל

לשנין זה מוכני שדותו לשלמו דשים תהיכה החיבורת ותבור בכת יביהל שיכ ושיין בכיח ושל ספקו ג': בג כשיבא הגר בר', וכחבי החיבו' הסכית דפים דפכח דתחת ליביים דסלל ואדל גיירני של מנח שאסים כ"ג משוח סים דסופי למשוח לשם שמיש כו' ומכאן יש ללמוד דכשל לפי ראות שיני סב"ר פכיל כי וכיכ

כשפש ונומים שונהי ומהפיבותנה: [25] כן כאן כי . מנמים אחנות אניי פי שים רבות של שחת: [25] הנוסים פי . שיפי שנ: [25] הם ראונם פי . לשון הרבות שאונה שהנו בחני ישראל למיד בנון שופכיל לנחות האורם

(פי ופים פעף יה) לוך שפני בצי בי רצי מפן שם צויבים להפפו וע בית הלובית שםל כשווא בעו לנין לבצו כי כורוא ולפל (מפף א') לי נופר שפיי ואות (מלי ה' פוס ג'):

יצואל הולד כשר עלם ולם דשולד כצר לכתוח משלב בנולד כן העובד כוכבים כמ"ם כמ"ם מיש ז' מ"נ נ"ם לברן מריון ככן כדוכבר ם מן בים פי"ח פכ"ל כב"ך: (יי) ש.תי. הדרם כא"י שרון כברים. כן כנים נפרשם: (יב) שובות. לם להשיום ישנהליים והשבר דגם הרופכ"ם מורם בהורמים שכחים וכם בחוקם יברולים שמחינים מף מנומר ברום עוברים מף לוספים יפוליים של פשומים ברוסו בשרו הם כמ"ם כם מישן ב ולם ממר כרמבים מלם כב צלו שבינים כשנה כיכנים וחבר כזנייתם כב"ד מור דוחת פחם שם דקותר הדמנ"ם חוז"ם-קצום כש בירוסין מכול : (מו) ליאשר. מכו 00 בין בו בו בין שרא (0 נסים דבים מים מום דמן מדם שמים מום רשם. כ"כ מהלום ופ"ל פ"נ: (פי) ש יה . וכסני פשומשם נפ"ק ושניו פספום פכם לשר ה!! ולו ניירי פים שלחים כינ וכוי בשות פים דשושי למשום למש

### מתוד תשובה

כפת קלח מסם וסיים וכשיר דכרים הים כשכד כוכבים ביינו לחומרה

קרוצין שלו דמה קרובין:

X.

שמר שבחק בי סי קצ'ד דייע יון נכך ומחרנים דכון חברים נכנה דריבה: כד ישראל פוסר כו . על סימן רשו כפיף מ: מש של משלין למשרע קודם שחור לסורו שיכ וום דמר שלוע לומת דכם א דין תורה כר . כלמר דדין תורם מוחר לגר לישל אמי לו לתוחו מלשו וכל שכן מאכיו דגר בנחנייר כקשן שנילד

כחם כרי בלה יחמרו כהצי מתרושם ממורק לקדושה קלה חיו מכל כשמר כמב לה נורו כדלקמן כדו דחין חמם לפוכד כוכנים זמו דעה כרמכ"ם וכמהכר: ב פעריות של שאנר בשר כר. כלומר כך פולו דין גרים אם פכר פל דהו כשוד בהאל שוכר כוכנים ונשל אש אי אחרש מאמר תהציירו משריבין מותן שולמית בחם לח ימוצ בידו חצים ספבר בנידוש על דוש מ"מ יחמרו בחנו מקחבה חבורה כו' שכנו משיחי בחיבור ושבביו כותרכלי ואם כיכ כשי שלד פניום פיותו לפי מלד כחם ונתצייר כוח וחבחו ששו כיון שבון כחשר חנה מבום נוירם דיברול דוה ליחי להחלים סי סוליל וכנר נשי כום חין מפרישין אומם פולמית רקג' מדשים לסנמין כין ורש בורם כיווושה לורם שנורם בלא כקרובה כדלקתן סמיף מ' : ג שבר בוכבים אסור בשאר האם כר . כנוצר דהם נה כים נשי כבר בפוצר כחם ונהגייר חשר ליכח ככל פאר כאם וכמו פיתכאר וכ' ספפ"ו כנו כ"ל בחפיני חם כבח ייליח

כון שכח נכלל ישרחל כוחוק לכל דכר כישרחל וחין לך לפשלו פד שיודע לך שכוח פסול מבס ולכבח וכוונם כעל כלפוח כיל דקמיל דמי חלם שהכמים חשרו בשלה כחם כיון דגם כני כה חשורים בשלה רווקה דדוקה לכבי מילי שכם

לחמרה מדה כשונד כוכנים וע"כ כמכד שקידושיו קידושים כד (כמ) (ישרול מומר שמם ספרכה ש"ב לפניו [ד] רק מתרכם (י) ים לו לפניו [לא] ולקבו פליו דברי חנירום בשר נ') (ל" פ' סמולן) (.):

שכל לתולא לא וכדמסיק כטור לשנין רכם איטור עריות בגרים וויינן לענין עדות ודליצה ונו יא סעיפים:

א א (א) יין חורה שמותר לנר שישא אמי אי אחות (ו) מאש שנתגיירו אבל חכמים אסרו רבר זה (כ) כדי שלא יאמרו באנו מקדושת חמרה לקר. שה קלה וכו גד שכא על אכז או אדרתו והיא בגיותה דודי זה כבא על ארפית:

ב (ג) יכיצר דין נרים בבעריות של שאר בשר אם היה נשוי כשהיא עיבר טוכבים לאכז או לאחורו כאכור ונרגיידיו כפרישין אוהם ואם היה נשיי לשאר ינרות ונרגייר והא ואשתו (ג) אין מפרישין אותם:

נ (וד) עובר כוכבים אסיר בשאר האם אחר שנחגייר מדברי מיפרים ומדור בשאר האב (ה) י אע'פ שאדע בוראי שת שארו מאביו כנון (א) תאומים שרבר ברור הוא שאכיו של זה הוא אביו של זה אף על פיכן לא נגרו על שאר אביו (ו) לפיכך נישא הגר אשה אחיו מאביו ואשה אחי אביו ואשה אביו ואשה בנו י אף על פי שנשאת לאחיו או לארו אביו או לבנו אחר שנתניירו ['] יוכן אחות אבו מאביה ואחותו מאביו 'ובתו שנתגיירו מותרות לו ד [ח] (וים מסרים (ג) נפס פניו) (פת נקת) [2] "אכל אינו נושא לא ארורני כאכוי ולא ארוות אבוי כאבה ולא אשת ארוו כאכו שנשאה אחיו כאכו אחר שנתניירה האבל אם נשאה אחיו כשהיה עובר כוכבים הרי זה (י) כוחרת לו:

דישני אדום תאמים שהיתה הזרתן שלא בקרושה ולידהן בקרושה ו חייבים משם אשת אחיו ז אבל לא (יי) תלצין ולא מיבמין:

כיון בנבא באיטור דיסדות חמיר פסי פ"ב ולכו וכ"ל מציף כ": ד" ויש אוברים באשת אביו, ומדכרי הפום' וכרלים כיחם צים לסתור גם בחוות חבר כולו בחבור לבני מו ולש כנים כדברי שניסם: דו אבל אם נשאה אחיו כשהיה עובר כובבים היו פותרת. באינם מפח בלו כים לי קחבין כם כיון סבמה מניום: ו חייבים משום אשת אח . דפת ככ"י דחשי אין פחשים כיון בלידתן בקרובה חייבים מבום חבה חב קל דשת כבית ולש דמדכרי כמחבר") מבמע לכדים דדוקה החומים וכן משמע בשנין ""וכן מבמב לכדים ברתבים וכרב כמניד פים ד' מכל חישורי ביחם מים: ז אבל לא הולצין כו" . שמן כתורם חיש הלחים הלח מן כחם ולם מן כחב המימים כרי מרש בלה בקרושם וחין כמן אבום ולשיו כלילם ריבום אחין מן כאב בעיק כמו שנחגאר באיע סיי קרי אבל אם כיחם בורהן ולידתן בקדושם כרי כן כישראל גמול

יכתב שם שלכן קיים שלמה המהשן את נשחתים אולו שנולה פוזן משק חדלה ל החלבן נג ל: [CB] ישראל מסר מי. נג"ל ראב" נר שהור למדו ה"ה כישראל לה הדלבן נג ל: [CB] ישראל מסר מי. נג"ל ראב" נר שהור לשתח הדרו איתו מי לה לר הד: [ל] יו קיים "לא של החץ הדשו מי: [לא] ילקבל מי. בבסרות ל"א א' ת"ר הדון מי ושאים או אחר נמין מי מי של של הדון המי מי שקבל לדימי השם לי בי דובלה באני שלשו הברש או מים" בי ביבח שם ג"ב נג"ל:

### מתחי תשוכה

שות שמום משל משם ולפכה רק דקתיל דדוקה למי מילי שכם למשול דים כפובר כוכנים מכל לה לקולה פכ"ל :

רטבן (6) כאכר . בעל כשיך וכים פאריו דור שנטנייר כקבן שניור דפי 

بدر دور بطری دهدای: ناه خراهید: (م) هما دهرع אמש צבשר, והם המחם בשלה הלארי למקרה למק 

דנול פרבכה

דעל מרבנה 
(מי מים של קיל) משכע 
מרכי היו ירול מרבנה 
מרכי היו ירול מרבנה 
ילו היו יכול מרב 
מילו היו יכול מרב 
מילו היו יכול מלי 
מילו היו יכול 
מילו מיל 
מילו מילו 
מילו מילו 
מילו 
מילו מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מילו 
מי : प्रक्रंक क्लेट्स क्लेक

נליון מהרש"א

המתה ועמדו מסנה ד' נבורים שנאמר (סס כ' כ'ל) ארבעת אלה הלהרפה י אד יצהק כל אותו הלילה שמרשה שישה מרמה (י) נתקים בה שות נוים של מאת בני אדם י הדד (מס פ' י"ו) (י") והא מדם בה שות נוים של מאת בני אדם י הדד (מס פ' י"ו) (י") והא מדם צח עדות נוים של סאה של הוא היי עדות פחוב י סמאת ערלות פעלות שנתעוז בה כל הלילה ין תנוצמא אמר אף כלב אחד וכתיב נונו פרקם : ונשיקה של פרישות - של נדולה דכתיב (20 ל) ויכח שמואן ביל מוקד בה כל הילות הלוב בה לוכותה (א) ביל מיקד של נדולה בתוכ (20 ל) ויכח שמואן ביל מוקד בה כל הילות הלוב בה כל בה כל הלוב בה כל הלוב בה כל הלוב בה כל שך השטן ויצל על ראש וישקדוי של פרקים דכתיב (פית ד) וישקדוי בהר האלחים וישק לו ישל פרישות שנאבר ותשק עושה לתפחתה? רבי תנחומא אפר את נשיקה של קריבות שנאפר (נימוים לש) וישקר יעקב לדואי לפוז שחיתה קרובותי ותאפר הנה שנא רבותי ונו כה!

כב [מ] ותאפר וזה אל תפנעי בי לעובך לשוב מאחריך מדו אל האנעי בי • אפרה לה לא תחפא עלי לא המכין פנעיך פני

לעובך לשוב מאתדיך · מכל מכום דעתי להרגייר אלא מומב על יוד. ולא עי אחרו כיון ששמעת נעמי כך "התחילה מהדת לה הלכות נים-אסרה לה בתי אין דרכן של בנות ישראל לילך לבתי תיאכראות ולספי קרקסיאות של נוים - אמרה לה אל אשר תלכי אלך - אמרה לה בחיאן דרכן של ישראל לדור (לי) בבית. שאין שם סוווה - אמרה לה באשר תליני אלין . עבור עבר אלו עונשין ואווצות . ואלוצר אלוצי שאר לברועו. השל השם אל אפר עלה אל (ס) באינ מחוד בינון בפתר מבועו ברוב ברבו שונהם באפר עליני אלון . נוע אני לל מבוע ברבוע ברבוע השל אות אני אל המבוע ברבוע לשלם שכר מעולתי :

ב [7] ותשאנת קולן ותבבינה יחסר אלף תשש כתן שתן מהלכת ובוכות יר ברבית בשם ר יצחק" מ' ספיעות הלכת ערשה עם חסותה ונתלה לבנה ארבעים יום שנאבר (שמל ל' ") וינש המלשתי השכם והערב יר יורן בשם ר יצחק ור מילין הלכת ערשה עם

יולאה הול נחד מסלבוציו מנגל השוק כח לנייו להיו להיו מספר גל קבור כבר כב, פון ב קבור בן משוק ה, עד. יולאה הול נה פרביבלה באוק כם לנביו החום בל פרב ברב מת ב מתוך ברביבלה באוק כם לנביו החום בל היו החום ברביבלה באוק כם לנביו החום בל ברביבלה החום ברביבלה באוק ברביבלה באוק ברביבלה ברביבלה ברביבלה החום ברביבלה ברביבלה ברביבלה החום ברביבלה ברביבלה החום ברביבלה ברביבלה

וצושי וצו"ל

ודושי ודשיש

כשלש מקומות כחיב כאן שכנה שבנה שכנה כנגד "ני פעמים שדודין את דבר ואם הפריח יחוד פבאן פקבלין אורנו - א"ר יצחק (לית לים) בחזין (לי) לא ילין נדי - לעולם יהא אורם דותה בשפאל ומקרב בימין - כי אקנתי פורות, לאישוני א"ר יוואן - לפוך דתורה דדך ארץ

מאין חשכיש ביום אלא כלילה דה"ד (ממגר ל) בערב היא באה ובבכי

היא שבח י וכתיב גם חייתי חלילה לאיש: יון וגם הייתי שילדתי בנים הא אילו הייתי הלילה לאיש ילרתי בנים אלא הלוון תשבונה • יכולות אתם יושכות עד אשר ינדלו האהן תעונה יכולות אתם יושכות ענונות לכלהי היות לאיש - אל בנותי אלי בנותי כי מר לי מאד מכם

מקום שנאמר בו יד ה' מכת דבר היא ובנין אב שבבלם (שחת ע') הנה יד ה' הניה י בר קשרא, אבר יד תבעו ויד שנעה בם י אד פימון ביוצאין היתה מכפה - ביושבין לא היתה מנפה - תלמדי דרבי נחמיה מייתי לה מרתם - תה"ד (שמפים ל) בכל אשר יצאו יר הי היתה כם לדעה - ביוצאין

היתה מנפה כיושבין לא היתה מנפה - אלר ראובן אם בניתן היו סצירין אחרידם האומרים מתי יפותו אלה תכנם אנו לארץ :

פתנות כהונה

משמשם מכן משרים שנים מינון כיו משנין כשל עם פינוד פוריון ופקרשי יושנין מי יום: כינ משמום כתוב משלם מרלם מי - פי משבום מפריקו משלם פרום: מי יום: כינ משמום כתו שם משלם מילם מי - פי מי משבום מפריקו משלם פרום: שנתעדו בה' נג' למין כקרם כשרם ולים כשנק של מחברין שפגל סובר בחם וכן מום משרפ"י ורדים בספר שמושל וכספר סווסר סרסת בלק של מקרי ממפרסת שלם שמר סעולמי נרסי:

פיווש מוניון

שנים וקיים שישה מן כפור שקיתי לפילים שו שורו ומדיין שר פונה פלפן ינישה : הן שניים ומניין מי פונה פלפן ינישה : הן כסתר ומצב אי פוכל פרוסם של יד סמש פל : אף בנידום וכל י שלל פסוק וגם יד כי פלל פשוג חיםי משור סמו ומי וידבר פי ומי שם פרוסם של פרוס פשרן מו"ם קישו ספי ושנרו לה של לרטן : ב ויתיצב ארבעים יום י פים כיו יין וסיכה

יימילג פיוסר עלכ דורש שסים שמוד רציכם כרבליו על יום לספר לפו ישרטל עלם מדם סבבר כנור על מסיעות של מנו מניסס על ד' מנים כוף ופרין גלום רישני בשכ מנור על 

को समयी जाए क्षण्या सम्मव हो जनक ज्ञामत क्षण के तमक मान क्षण के तमक मान क्षण के तमक समय क्षण के तमक के तमक क्षण के तमक के तमक क्षण के तमक क्षण के तमक क्षण के तमक क

42

במה דתימא (זכים ם) דגן בחורים ישרום כנמן כישראל כשה חזימא (מלוס 9) גפן ממזרים הסיע וכן את מוצא כשם שכתבה פישה בתורה בין ישראל הבידה אם מועל בו שהוא חייב קרבן שנוסר (ויקה 6) גמש כי החצא ומעלה זני כך הקב"ה כתב שישה ביודה בין ישראל לגרים שאם נוול אום מישראל לגד דינו בנואל מישראל את פוצא בוח כתב המא כי תחשא ובנוא חנר כחיב פכל חשון חשרם בוח כחיב ובעלה פעל בהי ובזה כתיב למעול פעל בחי בזה כתיב ודויה כי יחפא ואשם וכנוי כחיב ואשמה ועמש הצוא באה כתיב ושלם אווץ בראש ובנר כחיב חושיב את אשמו בראש בה כתיב החפישיתיו יוכף קליו ובנר כתיב חפישיתו יוכף קליו כמי כתיב האת אשפו יביא לה' הבנול הצר כתיב פלבר איל הבפרים הא לשרנו שוצרים עיקר הם כישראל הני יהיו דגן וישרונ: באיש אינם משמח תני (ג) התד (colo da) הי אותב צויקים ונוי כך אפר הקב'ה אני אותבי אתב וכה'א (c'' c' מכברי אכברים אותבים אותי האף אני אותב אותם ולפה הקב"ה אותב צויקים שאינן מאה אינם משפחה את מוצא חבוצים בית אב הם האים כית אב הם אינם כשפחה את כשבת הבוצים בית אב הם התים כת אב הם שנאטר (ממים קט) בית אחדן ברכו את הי בית חלוי ברכו את הי אם מבקש אום להיות כוץ אינו יכול להיות לוי אינו יכול למה שלא הית אביו לא כדן ולא לוי אבל אם מבקש אינם להיות צדיק אפלו מי יכול הוא שאינו בית אב לכך ושא אוטר יואי הי ברכו את הי בית יואי הי לא נאטר אלא יואי הי אינו בית אב אלא מעצמם בית יואי הי לא נאטר אלא יואי הי אינו בית אב אלא מעצמם נהנרבו השובו להקב"ה לשיכך הקב"ה אוהבם לכך נאמר (m (m) ה' אוהב צויקים ונו' הרכה הקב"ה אוהב את הגרים לשת הדבר הי אהרב בו יקים ומי ודיכור יוקבית אחרב את הניים לשת הדבר היות לכלך שהיות לי צאן חדותה יוצאת בשתית תכנים. בעדב עבל יום פקם אחד נכנם צבי אחד עם הנטק הלך לו אצל תעוים ואה רועה עמדם בכליום בנבות המשן להיר נכנם עמדם יוטא להית יצא עמדם היות עמדם כל יום ויום אמרו לכלך תובני הזה גלוה עם הנטק ההא רועה עמדם כל יום ויום יוצא עמדם לאחת יוצא עמדם היה הכלך אוהבו בוטן שהוא יונא לשהת לא ההתמשקור רועה יום לקדונו לא כתואים אותו הוודה בו האף כשהא נבנס עם הצאן וזיה איכור לדום וזנו לו וישונה והיה אוחבו הרבה אפוד לי מרי כמה תישים יש לך כמה כבשים יש לך כמה נויים יש לך הון את מהודנו ועל הונני הוה כבל יום ויום את מצוינו אמר להם המלך מוחדם ועל הצבי הוה בבל יום ויום את ממינו אםר להם הלא הצאן רוצה ולא רוצה כך היא ודכה לרעות בשרהכל היום ולקיב לכא לישו בחדך היויד הצבים במובר הם ישנים אין דרכם ליכופ לישוב בני אדם לא מחיק פובה לוח שהניח כל המובר הדוב המחל במקום כל הדויות וכא ועמר בחצרי כך אין אני צריכין להחיק מובה לנר שהנית משמדע הבית אביו הגית אומרו וכל אות הנא לו אוצלנו לכן הרבה עליו שבורה שהוחיר את ישראל שישבוד

שר נמבה רסו לדם שעתירה מלכות מדי לנצור עליהם נוירות מוכר ועד נקבה שנאסר (שב נ) תשלות סשרים ביד דורצים אל כל סרינות המלך (פי) להשפיר תר אל מחוץ לפרנה תשלחום חרי זה אמורי כנגר נלות אוום שוצדיבו בידמים ודצלו את ישראל מארצם (כי) ולמה ססך גלות איום אצל גלות בבל לפי שכשם שבבל חדב המקדש ורנלה ישראל כך עש ארומיים וכן הוא אומר (סליקה) בת בבל השרורה (ט) רביוב קרא לארום בת בבל ואע"ם שלות מרי מבריל בינידם במכרא לא עיכה הכתוב כן אלא מפגי שנלות מדי לא בא אלא מכח גלווז בבל שכשנלו למדי מבבל קשע ולא ישמאר את מהא סכוז ניוור בבל שכשמו לנו. מבני ימו ולא שמם בוה שלוח מרעיהם חדי זה אמור כנגד שעבור יון ולכך לא נאמר בזה שלוח שלא הגלום מארצם ולכך נאמר בזה מימאה שפטאו יונים את הדוכל בעבודה כוכבים שלום אשר אני שכן בחוכם רמו להם שבכל מקום בעבודה שינלו שבינה עסהם (מ) " רצי ד' ניץ אופר הביבין יפראל שבל סקם שנלו שבינה ענשים גלו למצרים שבינה עמדם שנאמר הנגלה ננריהי לבית אביך וער גלו לבבל שבינה עמדם שנאמר (ישנים) למעובם שלותי בבלה וער (₪ גלו לעילם שבינה עמדם שנאמר (ישנים 10 ושכחי במאי בעילם גלו לארום שבינה עמדם שנאבר (ישנים כו) מי זוו ושטחי כמאי בקילם כדו לארום שכינה עמדם שנאבר (ישים פ) חם בא מארום וכשרן שכינה עמדם שנאבר (ישים פ) חם בא מארום וכשרון שכינה עמדם שנאבר (ישים פ) ושב ה' אלחיך את שבחיר וכי וחשיב לא נאמר אלא ושב האומר (פידי) אורי מלכנון כלה וכי ויעשר כן בנ"י וישלות אורם אל מחץ למחנה כיון שחמה כלו כאם האומר ודבר זו אל משה כן עשר בנ"י מה דבר הקב"ה למשה שאם יעשר השבח במלכיות שיחיו שם הקב"ה מקב"ה לשנטר (ותים 6) היא כי יכואר עליך כל הרברים האלה עשובית והמללת וכי והביאך ה' אלחיך וכ' כל הרברים האלה עשובית והמים הם ננאלים שמעוריון ישראל שיעשר חשובה באחרית הימים הם ננאלים שמעוריון ישראל שיעשר חשובה באחרית הימים הם ננאלים שמעוריון ויםראל שיעשר חשובה באחרית הימים הם ננאלים שנאמר (מפים ל) בשובת תוחת תושעון וכשם שמצורע חב ושמא נמש לא ישודו לשלם עד שיבואו במים מחדים כך עתיד הקב'ה לדוק עליהם מים מחדים ולמהדם שנאמר (יקקא לו) חרקתי עליכם

מים פתרים ומורחם ונו': פרשה דו א איש או אשה כי יעש סכל חשות וני (א רבי 

ביורות דומורים או מנילה כיני מכילם פוי פל י ילפי כלך י לכיניסי פל לי ב ילפי מכוב בפיריבים פיכול כיני ילפי ולפוני חוש העש

ופושי וצויל

### מתמת כחומה

הבנו הוא המצבר: ואברום או וצר. נהנום בה בה היה בה הה הה החות הבנו הוא המצבר הוא המצבר החות הבנו הוא המצבר החות הבנו הוא המצבר הוא המצבר

भिता काम करात प्राचन काम करात प्राचन काम करात काम काम करात काम काम करात काम कर काम करत काम करात काम करत कर काम

 $A_{\rm c}$  C : (et) time our time charles till time cel C C cell tiller derived give time charles refer et et (ex) til direct exerce sente mater merche cer Fig et cap of the drop order cell till time of C cell C et C cell C

### פירוש משרוו

קרום לה אם יוצרה און כם ככן כמונוב : כמינו נמון כבר נמא בי הפאומר בי כמינו נמון כם ממנים ומונים : כמינו נמון כ האוצה , נקר כאור כם פסט נפקם : כאו ביו דבי . כבו אוכר בי נמי או האואר האים פום כה ומנים כן כמונים ומים צוף כל כמין : הצגן או האואר

LLEGE RELIGION TER STREET - -- 1

להם שלכן בצרעת ובויבות ושלהם כון רכותנת שנאסר וישלהן כן הכתנה ונו' כה כיבור עשה הקב"ה לנרים שאחר פרשת שילה ממאים כתיב פרשת אוונית נרים ללמרך להימאים מישראל ההחיק הפקום ולנרים הבאים לשפר קורב הפקום שעשה ריום חפור כרין ישראל שכל הנואל להם באלו נואל לישראל הזי בי בבברי אבבר ך איש או אשה ונו' החדר (colocie) יוחוך הי כל כולכי ארץ כי שמש אמרי פוך אכר רבי פנחם ב' דברים שמש פולכי או'ה כאי הקרוש ברוך הוא ועפרד טכסאותם ודודו בשעת שנון הקב"ה וזורה לישראל ואבר (מסס כ) אנבי ה' אלחיך אבודו בולכי או ה זה כפוני אופר אי זה מלך רוצה שיהא אחד מכחיש זכן הקב"ה בשעה שאמר לא יהיה לך אמרו אי זה מלך רוצה שיהיה לו שתפובן הקב"ה בשעה שאמר לא השא אמרו אי זה מלך רוצה שיהיו (שבעים בו ומשקרים יבן הקב"ה בשעה שאמר זכור את יום השבת אמרו אן זה מלך רוצה שלא יהיו הבריות מכברים () את יום השביעי אבל כשתה שאמר כבד אמרו בניטוסות שלנו כל מי שמכתים א'ע (יו) מינרון למלך דרא כושר באבותיו ווה סבריו האופר (ש) בבר את אביך ואת אבון עסור סכטארום הזרו לו בשעה שאפר הקב"ה ואת אשר חפא מן הקרש ישלם אפור בניפוסות שלנו כל ראביל צינורא מן קיסר יהב ביה (י) סבין דפרן וזה מבריו האיםר האת אשר חמא כן הקרש ישלם ולא שד אלא (י) שהחמיר בודיום יותר מבבה שבנבה בתיב (יקה) o) נפש כי חמעול מעל הני הבחריום בתיב נפש כי החמא הני עשאו במיד ולא עוד אלא שבזה הקדים מעלה כי חומא זטי קשאו בכויר ולא עוד אהא שבות זקנים מקרה. לרשא ונזה חקרים תמא למעילה ולא עוד לישראל אלא אפילו בנול הצר כן מי הוא אלהו כנה האוהב את אוהכיו ומקיב רוזקים בקיובים הבאים לשם עמוד מכטאותם והודו לו ולא מאמר בגידי הצרם שנתניידו לשם שמים קירב הקכ'ה אלא אפילו אותן שנרציידו שלא לש"ש מצינו שתבע הקב"ה עלבתם וחלד (mid co) ויהי רעב בימי דור נגר מדן שנה אודי שנה מלמור קודו נ' שנים רצומות בשואה דור שווצהל הדעב לכא בימיו אמר (יי) בְעון ה' דכרים וצשמים חד שדתהיל הדקב לכא בימיו אמר (יי) בשן ה' דברים הצשמים אינן יחדין כשן שבדי עבודת מכבים ומגלי שיות ושופכי רסים ופיסף גדקה כרבים ואינן מדגין ובשן שאינן מתגין מקשיתיים לכם פן יפתחוני ואומר חזרה אף ה' בכם ונו בשן מגלי שיות מנין שמאבר (יהיים) וחשרשי ארץ בתעותיך הני האומר (מא שיות מנין שמאבר (יהיים) וחשרשי ארץ בתעותיך הני האומר (מא שיות רביבים ומלקיש וה' בשן ששבי ימים מגין שאבר (מאלי 6) כי ביקה ברבים ואינן נותגין מגין שמאמר (מאי 6) כי מישאים ויות השם ציקה ברבים ואינן נותגין מגין שמאמר (מאי 6) נשיאים ויות השם אין למה (6) איש מתהל כפוצת שקר י בשן שאין נותגין מעשרותיה מין למה (מאמר (מאמר לחי הראונית) היות בשת התאומר לחץ היותר היותר בשת הראשונה התחובר היותר בשת היותר בשת הראשונה התחובר היותר בשת היותר בשת היותר בשת הראשונה התחובר היותר בשת הראונה לחום ַר פולים פולים נופאר י"ט י ת לקבן פרסו פ" י פולדי פרסו פ" י פולאס לולבי ופודים ו י פרלים בו

פמום מדם שלא יויקי לדם וכה"א ואדברם את דנר ונר לא תונה וני וכשם שחייבת חורה לנוול לתבירו תשלום מכוון וקרבן איל הבסרים כן חייבה תורה לנוול את הנר לשלם לו מכונו ויביא קיבן אל הבמורים שכן כתיב דבר אל בג"י איש או אשה והמרשה הזו בנות דבר אמרה דכתר (ממסקם)ה שמר את גדי שהרבה בשטירהם מונרות התבה בישראל שנאסר (פומר 6) אהבתי אחכם אסר ה כדי שלא האדו לפדון ינו "חביבין דערים שבכל סקום ובתוכ סקיש אחום כישראל שנאסר (פומר 6) ואתה ישראל עבדי יעקב ונו" מאברה אהבה בנרים שנאכור (ימים י) ואוהג ני לוצת לו לחם ושכולה נקראו ישראל עברים שנאפר (ויקום וכ) כי לי בני ישראל מברום (ו) נפרוע נרים עבורים שנא" (מס ט) מודיות להם עבורים נווטר רצון בישראל שנא' (שמש כח) והיה על מצהו רובויד לרצון ונו' ונאכור רשן בגרים שנאמר (ישיה ט) עולותיהם חבודיהם לרצון על מובחי ונר נאמר שיוות בישראל שנאמר (מס מו) ואתם כרגי ה' תקראו ונר תאמר שידות בגרים שנאמר (60 0) ובני הגבר דעלוים ונר נאמר שנאי (poos) ה' שומר את נרים וכן את מוצר ונו' נאמר שמירה בנרים שנירה בישראל שנא' (סילים מסו) ה' שומרך ונו' נאמר שמירה בנרים לפני המקום שנאכד (ישמים מו) זה יאנמר לה' אני ונו' י זה יאפר לה' אני ונו' י זה יאפר לה' אני הרי בילו למקום לא נתערב בו המא (ש) וזה יכרא בשם יעכב אלו גרי צדק (ש) זה יכראב ידו לה' אלו בעלי תשובה יעכב אלו גרי צדק (ש) זה יכראב ידו לה' אלו בעלי תשובה (ש) זבשם ישראל יכנה אלו יראי שמים הא למדנו שהגרים חרי הם כישראל ולכך נאבר פרשה זו אים או אשה ונו' ז ב הת'ר (צ'ת כ) כי מכברי אכבר ובווי יכלוי (וו' הני רבי יוםי אומר כל המכברי את התורה נופר מכובר על הבריות וכל המכות את התורח נופר מבחה על הבריות שנאמר (מס) כי טכבדי אכבד ונו' י ד'א כי טכבדי אבבר זה (O ? פרעה שנדע כבוד בנוי שאבור והיה השלם ויוצא בראש פכלוא שלו שנאכור (ממות ה) ופרעה הקרוב ונו' אכורו לו עבריו ארונינו כל המלכים אינם יוצאים אלא לאחר פכלוא שלום אתה משניםה אחה יוצא בראש ממליא שלך אמר להם וכי לפני כ"ו אני תלך הדיני הולך להקביר פני מס"ה הקב"ה לפיכך נהג הקב"ה בו כבוד ולא נפרע ממנו אלא הוא בעצמי שנאמר (של 6) למומיני ברכבי פרעה הנה וכודי יקלו זה " מנחרים מלך אשור שנא' (מונים בים) ביד מלאכיך חדפת ה' הנה' למיכך הקב"ה נוחג בו בזיון ולא נפרע ממנו אלא ע"י מלאך שנאמר (מס) ייצא מלאך ה' ויך במחנה אשור ונה' י ד'א כי מכבדי ונה' מדבר בגרים הם מכבדים להקב"ה שמניחים סעשידם הרעים ובאים הוסים תחת כנפי השכינת הקב"ח מכברם למרך שכל המיישר אורהותיו הוא מכבר להקב"ה שנאמר (יהויס ו) אכח הווה יכברנני ואומר (יושה ע) הנו להו אלחיכם כבור בשרם יחשיך ונו' ובחי יקלו אלה הרשעים שרדי פרים מאחרי המקם הקב"ה מקילם מי היו שבוו רוניקום אלו עוברי העגל מה ביווי עשה י לו מולדים או לוסף ישנים רכו טיב : ב מטוב לשנים של לש י ב לי הי מול לו מול לו מול לו מול לו מול לו מול לו מול מול לו הי הי היים מול מול מול מול לו מול לו מול לו הי הי הי היה לו ה

ילם הקולם שנורים בהלהו להיה להיה לישורים (ישורים אין לכל י מריסים דוקלה והיה שהונה משליים שלה בלה שלה בלה שלה (1) מרונים בנונית בינור כו" להיוסף בנו בקולים כנו יבנור להיו הולה במנים במנים בשני בנו בלה של בשלה בינור (1) למים של י עלי פנונרותן ל"ד דע"ר: (1) בסופר בהריום יושר מנונים במנים בשר בונו ב'

מוקם כדרש וכברים פיר פוליבים המדי י הניוכלבי יחדר יקיובין פר מוויינו וכלן שם לפן פענים

וכנולק כמי בקורם: למורם י פינק נקביך וכולע לוישלם ומפורם: ואתה ישראל מנדי י נפ"ד יפור לאר נמרמן זינו מנרכם מרכי וושו ממודם שב"ם עד מנרכם הם מנדי י נפ"ד יפור לאר נמרמן זינו מנרכם מרכי וושו ממודם עד מנדים עברים י

מפוך שרפה יום כל י כל כמולם ולל!! (ד) מבירן כל י שכלפו - מספף פיים!
(ד) כה כמות כו ' פריל במולם ולל!! (ד) מביר ולה כל מפוכד כו ' הריל פריז!
(ד) כה כמות כו ' פריל (ד) מבירן לשל! י פי פיל פרים במותה למפיר פריז!
(ד) לה יום ממנה לה כי פריל!! (ד) מבירן לשל! י פי פיל פרים במותה למפיר פריז!

מולו וכמום דמן מצו"ב! (חו) כמון פי דינים כו ' כיכנות פרים נ' פריז מות מליקות מפריך לחוף

מולו וכמום דמן מצו"ב! (חו) כמון פי דינים כו ' כיכנות פרים נ' פריז מות מליקות מפריך לחוף

ודושי וגויל

לשרו: שירושו נרמה לפכלותו כמו לחימורו שכום מכנוש של לכסלה וככי פיסם במדרם למור" פירוש מכנו מכנות כמו נמיתוד שים מנות כל מיל כן מילו: ייקב אים מנות מברים ונו" פירוש מכנות מור מסובי לפילוד וכמודן לו פיל כן מילו: ייקב אים מברים ונו" ללו כנגיים כילוקת וזה ייקבל בסם יישב לו ייל למפון למישים וקרם מכנים ונו" ללו כנגיים כילוקת וזה ייקבל בסם יישב לו יילו במביע וויין ביילו וויים ייקבל בסם מכנים וויין ביילו וויים וויים וויים ביילו וויים וויים ביילו וויים וויים ביילו וויים וויים ביילו וויים וויים וויים ביילו וויים וויים ביילו וויים ביי

# Bibliography

- "American 'Centrist' Orthodoxy." Accessed January 11, 2004 from <a href="http://www.ucalgary.ca/~elsegal/363">http://www.ucalgary.ca/~elsegal/363</a> Transp/Orthodoxy/Centrist.html.
- Berkowitz, Rabbi Allan L. and Patti Moskovitz. Embracing the Covenant: Converts to Judaism Talk about Why and How. Woodstock, Vermont: Jewish Lights Publishing, 1996.
- Berman, Rabbi Saul J. "The Ideology of Modern Orthodoxy." Accessed January 14, 2004 from <a href="http://www.shma.com/feb01/berman.htm">http://www.shma.com/feb01/berman.htm</a>.
- Bridges, William. *Transitions: Making Sense of Life's Changes*. Cambridge, Massachusetts: Perseus Books, 1980.
- Buber, Solomon. Midrash Tanhumah. Jerusalem: J. Weinfeld & Co, 1994.
- Centolella, Diane M. Souls in Transition: The Psychosocial Process of Conversion to Judaism. Dissertation. Ohio State University, 2001.
- "Considering Conversion to Judaism." Accessed June 18, 2003 from <a href="www.uscj.org/intmar/consider.html">www.uscj.org/intmar/consider.html</a>.
- Divrei Giyur: Guidelines for Rabbi Working with Prospective Gerim. New York: Central Conference of American Rabbis, 2001.
- "Edah." Accessed December 23, 2003 from < www.edah.org>.
- Einstein, Stephen J., et al., eds. Introduction to Judaism Instructor's Guide and Curriculum. New York: UAHC Press, 1999.
- Einstein, Stephen J., et al., eds. Introduction to Judaism: A Sourcebook. New York: UAHC Press, 1999.
- Englander, Rabbi David. "Bnai Torah Conversion Program." Accessed June 18, 2003 from <a href="www.usci.org/soeast/bocabt/conversion.html">www.usci.org/soeast/bocabt/conversion.html</a>>.
- Epstein, Dr. Lawrence J. "Should I Convert to Judaism." Accessed June 18, 2003 from <a href="www.uscj.org/intmar/shouldi.html">www.uscj.org/intmar/shouldi.html</a>.
- Epstein, Lawrence J. The Theory and Practice of Welcoming Converts to Judaism. Lewiston, New York: The Edwin Mellen Press, 1992
- Feinstein, Rabbi Ed. Email to Author. December 23, 2003.

- Gropper, Daniel. Jethro: Rabbinic Paradigm of a Male Proselyte. Rabbinic Thesis. Hebrew Union College-Jewish Institute of Religion, New York, 1998.
- Kling, Simcha, Embracing Judaism. New York: The Rabbinical Assembly, 1999.
- Kukoff, Lydia. Choosing Judaism. New York: Union of American Hebrew Congregations, 1981.
- Mechilta D'Rabbi Ishmael cum variis lectionibus et adnotationibus. Edited by H.S. (Saul)
  Horovitz and Israel A. Rabin. Frankfurt: 1928-1931. Reprint. Jerusalem:
  Bamberger and WAhrman, 1970.
- Mekhilta according to Rabbi Ishmael. An Analytical Translation I-II. Translated by Jacob Neusner. Atlanta: Scholars Press, 1988.
- Myrowitz, Catherine Hall. Finding a Home for the Soul: Interview with Converts to Judaism. Northvale, New Jersey: Jason Aronson Inc., 1995.
- Noth, Martin. Exodus: The Old Testament Library. Philadelphia: The Westminster Press, 1962.
- Plaut, W.G., ed. *The Torah: A Modern Commentary*. New York: Union of American Hebrew Congregations, 1981.
- "Proselyte." The Interpreter's Dictionary of the Bible. New York: Abingdon Press, 1962
- Rashi: The Sapirstein Edition. New York: Mesorah Publications, Ltd., 1999.
- Riskin, Steven. "Conversion in Jewish Law." *Tradition*. Volume 14, No. 6. (1974) p. 29-42.
- Straughn, Harold. "My Interview with James W. Fowler on the Stages of Faith."

  Accessed January 4, 2004.

  <a href="http://www.lifespirals.com/TheMindSpiral/Fowler/fowler.html">http://www.lifespirals.com/TheMindSpiral/Fowler/fowler.html</a>
- Talmud Bavli: Schottenstein Edition. New York: Mesorah Publications, Ltd.
- Tanakh: The Holy Scriptures. New York: Jewish Publication Society, 1988.
- Telushkin, Rabbi Joseph. Jewish Wisdom. New York: William Morrow and Company, Inc., 1994.
- "USCJ FAQ." Accessed January 11, 2004 from < www.uscj.org/USCJ\_FAQ201.html>.
- "Zecharias Frankel" Accessed January 14, 2004 from <a href="http://en.wikipedia.org/wiki/Zecharias\_Frankel">http://en.wikipedia.org/wiki/Zecharias\_Frankel</a>.

THE KLAU LIBRARY
HEBREW UNION COLLEGE
JEWISH INSITITUTE OF RELIGION
BROOKDALE CENTER
ONE WEST FOURTH STREET
WENT YOUR AY 10012